

HARLEQUIN®

Бестселър

Джейн Ан КРЕНЦ

Между
редовете

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ МЕЖДУ РЕДОВЕТЕ

Превод: Мариана Недева

chitanka.info

Последният човек, когото Амбър Лангли мисли, че ще обикне, е собственият ѝ съпруг.

Тя е с прекършени чувства и е убедена, че вече никой не може да срази сърцето ѝ. Бракът, който сключва със своя шеф, известния бизнесмен Кормик Грейсън, е откровена сделка. Поне в началото. Не я напуска усещането, че блясъкът в очите му, когато я наблюдава тайно, би трябвало да означава нещо повече от равнодушие. Амбър никога не е подозирала, че ще настъпи миг, в който тя ще иска нещо повече от хладни, любезни отношения...

ПЪРВА ГЛАВА

Кормик Грейсън бутна настрана купчината документи, които преглеждаше, доля си глътка коняк и спокойно попита:

— Какво ще кажеш за идеята да се оженим? Мисля, че нищо не ни пречи.

В този момент Амбър Лангли тъкмо опитваше от скъпото питие и така се задави, че едва успя да промълви:

— Моля?!

Грейсън, като един добър приятел, какъвто тя бе свикнала да вижда в негово лице, ѝ се притече на помощ, потупвайки я по гърба. В края на краищата, той наистина ѝ беше добър приятел.

— Какво каза?

— Чу ме много добре.

На лицето му изгря една от неговите бавни, искрящи усмивки, от онези, които за част от секундата разкриваха красиви бели зъби. В лешниковите му очи леко проблеснаха весели искрици, докато се облягаше върху черната кожена възглавница на кушетката.

— Не ми идва наум нито една основателна причина, заради която да не се оженим. Приятели сме, добре работим заедно, а и ти на практика живееш в моя дом.

Амбър примигна в опит да възвърне самообладание след първоначалното стъписване и хладно отбеляза:

— На практика съвсем не означава в действителност. Аз работя за теб, забрави ли? Ти избра да ръководиш бизнеса от дома си, което автоматично го превръща в твой офис. Онова, което наистина е вярно, Грей, е, че напоследък прекарвам много време в офиса.

Той се раздвижи и масивните му рамене ясно се очертаха под официалната бяла риза, с която беше облечен.

— Не ми е направило впечатление да имаш нещо против времето, прекарано тук.

— Така е — призна замислено тя и го погледна с очи, които търсеха отговори.

Кормик Грейсън беше истинско олицетворение на мъжествеността. По тялото му нямаше и грам тлъстина, широките рамене и здравите му бедра бяха признак за увереност и сила. Всичко в него изглеждаше прекалено внушително. Според Амбър беше висок близо два метра. Лешниковите му очи съчетаваха нюансите на зеленото и златистото. Погледът му носеше онази пронизателна интелигентност, която от време навреме смущаваше Амбър, но не до степен, че да я обърка. Останалата част от лицето му излъчваше същата прямота — решителна линия на устните и скулите и дръзка извивка на носа.

Грейсън беше почти на четирийсет, един солиден мъж, чието лице отразяваше силата на излъчващата се от него енергия. Косата му бе с цвета на пълтна сянка през лятото с тук-там бледи червеникави кичури. Беше много гъста и Грейсън я подстригваше ужасно късо — прическа точно толкова консервативна, колкото и дрехите му.

На фона на огромната си фигура и добре оформена мускулатура, Кормик Грейсън беше един спокоен и мил човек. Гласът му беше нежен, а движенията — плавни. Точно това съчетание от спокойствие и сила се струваше на Амбър толкова привлекателно. Грейсън не се палеше, не беше избухлив, темпераментен или непредвидим. Тъкмо обратното, беше спокоен, разумен, благороден и очарователно предсказуем. „Кротък“ беше думата, с която сестра и Синтия го охарактеризира. Още първият път, когато отиде да му се представи, Амбър усети това окуражаващо негово качество. Откакто от агенцията за секретарки я насочиха към него, изминаха почти три месеца. Къщата му се намиреше извън Белвю, Вашингтон — и имаше изглед към красиво езеро. Тя си спомни как я беше посрещнал на вратата. Спря върху и лешниковите си очи, подаде ръка и здраво стисна нейната, а след като и се представи я помоли да го нарича Грей. Тя на свой ред каза името си и когато той разбра, че името и е Амбър му се стори наистина забавно, че и двамата имаха имена на цветове.

Амбър знаеше, че едва ли щеше да го впечатли със своите щогоде приемливи секретарски способности. Машинописът въобще не беше една от стихии и. Подобно на много други жени, временно останали без работа по специалността си, на Амбър и се налагаше отново да разчита на някогашните си умения на машинописка. Веднъж със Синтия си говореха и стигнаха до извода, че или ще се примири

със секретарското място, или щеше да сервира и да разчиства маси, докато не си намереше нещо подходящо.

След като изминаха две седмици от назначението ѝ при Грей, той ѝ предложи да продължи на пълен работен ден като негова асистентка. С писането на машина не се справяла добре, но определено имала нюх към бизнеса. Това не беше кой знае каква изненада, имайки предвид, че досега Амбър беше работила за много сериозна рекламна агенция в Южна Калифорния. Сред едно от всичките ѝ умения беше и инстинктът ѝ за печелене на клиенти, както и безпогрешната ѝ интуицията при решаване на делови проблеми. Тя знаеше как да генерира ентузиазъм у хората само с една усмивка, талант, който според Грей беше забележителен и особено полезен при общуването му с клиентите.

А, и може би най-важното, Амбър не възрази да му помага в неговото изследване върху малко известният поет от запада Шърборн Юлисес Туитчъл. Дълбоко в себе Амбър беше убедена, че именно тази нейна готовност ѝ осигури работата. Не бяха много хората, които биха били склонни да проявят търпимост към творчеството на Туитчъл. Естествено, прие предложената ѝ длъжност веднага.

Тази вечер предложението на Грейсън за женитба наподобяваше онова за работа — звучеше също така непринудено и някак логично. Кормик Грейсън се ръководеше от гласа на разума, спокойствието и лекотата във всяко едно свое действие — нещо, което Амбър високо ценеше у него. На фона на всичко това, обаче, поканата му я свари неподготвена.

— Ти, май наистина говориш сериозно.

— Съвсем. Помисли само. Работим заедно и то добре, взаимно се уважаваме, приятно прекарваме времето заедно, имаме сходни цели и интереси. Бих искал сериозно да помислиш за това — той се усмихна самокритично. — Съзнавам, че не съм един от най-страстните и вълнуващи мъже на света, но имам чувството, че и ти не търсиш точно такъв партньор.

Амбър поклати глава със сериозен поглед и промълви:

— Абсолютно си прав, не търся такъв.

Стигаше ѝ преживяното отпреди шест месеца с Рорк Кели. Достигна и до върховни емоции, но и до ужасни падения, докато имаше връзка с професионалния автомобилен състезател. Тези

сътресения я изкараха извън строя за цели два месеца, преди тя най-сетне да съумее да събере разпилените парченца от душата си и да сложи край на тази разрушителна агония. Кели беше внесъл в живота ѝ и страст, и огън, и романтика над пределно допустимите норми. Горчивият опит на Амбър показваше, че не беше от типа жени, на които им е отредено да се справят с толкова крайни вълнения.

Тя предпочете да напусне Южна Калифорния и успешната си кариера в авторитетната рекламна агенция и да потърси по-стабилно и по-спокойно съществуване. Реши да посети семейството на сестра си в Белвю с надеждата да си потърси там работа. Възможността да работи за Кормик Грейсън се оказа най-подходящото занимание за нея. Грей имаше право. Бракът с него щеше да ѝ предложи съжителството, което я устройваше най-добре. И все пак, оставаше онази малка въпросителна за чувствата и честността във взаимоотношенията.

Тя не го обичаше. Харесваше го, възхищаваше му се, уважаваше го, но не го обичаше. На моменти Амбър се чудеше дали способността ѝ да гори в любовта не беше безвъзвратно унищожена след опустошителната ѝ връзка с Рорк Кели.

— Кажи ми, за какво мислиш? — попита я Грей, без да помръдне от ъгъла на дивана, докато наблюдаваше как лицето ѝ потрепваше от хиляди мисли.

Често си бе казвал, че „Амбър“ е изключително подходящо име за нея. Прекрасно пасваше на златистокафявата ѝ коса и на топлия цвят на очите под леко премрежените клепачи. Тази вечер лицето ѝ се откриваше благодарение на гребените от костенурка, които придържаха непокорния водопад от ситни къдрици. Златистокафявият ореол сияеше над големите очи, натезали от гъсти мигли, плътните устни, деликатно оформените нос и брадичка.

Амбър не беше красавица, но лицето ѝ предизвикваше интерес с интелигентното си излъчване и я правеше дори привлекателна в очите на другите. За тези три месеца, откакто се познаваха, Грей нито веднъж не я беше виждал с много грим. Това му харесваше. От друга страна, обаче, му беше любопитно и си представяше колко ли грим е слагала, докато е работила като счетоводител в онази рекламна агенция в Южна Калифорния. Нещо му подсказваше, че рязкото ѝ отдръпване от сенките за очи, от ружа, червилото и лака за нокти беше по причини, свързани с някогашния ѝ живот. По отношение на облеклото,

винаги изглеждаше добре, въпреки консервативния си вкус и подбор на дрехите. Грей беше готов да се обзаложи, че преди, когато е била част от бляскавата калифорнийска атмосфера не носеше такъв тип дрехи. Представи си я облечена в ярките тонове на червеното, жълтото и зеленото, в пълен разрез с настоящия ѝ гардероб. Най-много я харесваше в джинси и риза с отворена яка, точно както се беше облякла тази вечер. Според него този тип облекло изразяваше по-точно истинската ѝ същност.

Независимо с какво беше облечена, вниманието му винаги се разсейваше от приятната извивка на деликатните ѝ гърди и апетитната закръгленост на добре оформените ѝ бедра. Напоследък му ставаше все по-трудно да удържи ръцете си. Личеше, че не се лишаваше от храна и не пазеше строги диети. Това му харесваше. Не си падаше по модерните кокалести жени, а и не познаваше много мъже с подобни предпочитания. Както се казваше в едно от най-вдъхновените произведения на Туитчъл: „Жената трябва да прилича на жена, а не на мършаво добиче.“ Макар и негов почитател. Грей така и не можа да се сети как продължаваше стихотворението по-нататък, но вината беше на поета, който явно не бе успял да намери подходяща рима за добиче.

Както и да е, важно беше прозрението на Туитчъл, идеята за женската фигура, която изцяло се припокриваше с мнението на Грейсън. Всеки мъж в нейната компания можеше да се наслаждава на доброто хапване, без да му се налага да я гледа как чопка оттук-оттам с вилицата. Всъщност един мъж би могъл да се наслаждава и да споделя с нея доста повече неща, освен храната си, беше убеден Грей. В Амбър дремеше топла и чувствена жена, която само подходящият мъж можеше да събуди. Засега беше скрита на сигурно и безопасно място някъде дълбоко в душата ѝ, не само за другите, но и за самата нея. Грей беше почти сигурен в това. Очевидно в Южна Калифорния бе имало някой и този някой се бе отнесъл доста зле с нея. Нужно ѝ бе време и спокойствие, за да се възстанови. Ден или два след първата им среща, Грейсън Кормик реши за себе си, че в мига, в който Амбър отново щеше да е готова да се впусне в ново изживяване, именно той щеше да е наблизко. Ако успееше да я убеди да се омъжи за него би бил малко по-сигурен и спокоен. Искаше му се той да е принца, когото спящата красавица щеше да види пръв, когато се събудеше.

Изпод притворените си клепачи, които прикриваха очакването в погледа му, той погледна към Амбър.

— Какво мисля ли? — повтори въпроса му тя с лека въздишка. — Ужасно съм изненадана. Нямах и представа, че... — заекна и прокара език по долната си устна. — Не съм и предполагала, че ме виждаш като, като... съпруга.

Грей нежно се усмихна.

— И защо не? Смятам, че те опознах достатъчно добре през последните три месеца, прекарани тук. Какво повече бих могъл да търся у една съпруга?

Амбър реши да бъде честна докрай и с риск да прозвучи грубо, попита:

— Ами, какво ще кажеш за любовта? Грей, аз много те харесвам, но не съм влюбена в теб. Даже се чудя, дали бих могла да обичам с онзи огън и страст, които един мъж очаква от една жена.

Едната му вежда се изви нагоре в саркастична гримаса и той попита:

— Да ти приличам на огнен и страстен? Странно. Винаги съм се считал за уравновесен и спокоен и определено трудно се паля.

Независимо от смесените си чувства в момента, Амбър не успя да прикрие усмивката си.

— И понятие нямаш колко е безопасно и спокойно да си около „трудно запалим“ човек като тебе.

— Тогава се омъжи за мен и ще си осигуриш денонощна безопасност и спокойствие.

Усмивката на Амбър угасна. Тя погледна към чашата коняк, полюшваща се в ръката ѝ и попита:

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш, Грей?

— Да са ти известни случаи, когато съм правил нещо, без да съм наясно? — в забележката си не влагаше арогантност, защото Кормик Грей наистина винаги постъпваше правилно. Амбър прекрасно го съзнаваше и поклати глава.

— Не, Грей. Не знам някога да си допускал грешки, поне що се отнася до бизнеса. Но това е нещо по-различно, не смяташ ли? Става въпрос за брак.

— И какво му е толкова различното на брака? Вече съм проучил и ситуацията и нас. Мисля, че отлично ще си паснем. Нито един от

двама ни не е прекалено темпераментен, очите ни не са заслепени от емоционални глупости и двамата сме искрени и честни. Още повече, мисля, че и двамата сме готови да се обвържем и да вървим напред. Какво повече трябва, за да потръгне един брак?

Амбър направи нервно движение с ръка.

— Какво повече ли? Не зная какво повече трябва, Грей. Чувала съм, че за едно обвързване трябва и любов, и страст.

— Не им вярвай. Готов съм да се обзаложа, че повечето от успешните бракове от последните няколко века не са били плод на силна страст или любов. Голата истина е, че представата за романтика е сравнително ново явление. От векове насам никой не е смееел да се надява, че ще се ожени по любов.

Амбър изправи глава с равнодушен поглед:

— Да, знам. Предните поколения са се женили или за пари, или заради лична реализация, или за да се доберат до наследство. Нито една от тези причини не се отнася за нас. Пред мен не стоят изкушения от бизнес характер, в състояние съм сама да се издържам, остава ти изведнъж да си решил, че ще гониш наследство, а аз не виждам как...

Грей се подсмихна на упоритото изражение върху лицето ѝ.

— Спокойно. Само исках да отбележа, че не е задължително един брак да минава през изпепеляващ вулкан от страсти, за да бъде успешен.

Той вдигна огромната си длан, сякаш за да предотврати по-нататъшен спор.

— Няма смисъл да спорим по този въпрос. В никакъв случай не искам да те пришпорвам, познаваш ме поне дотолкова. Единственото, за което те моля е да помислиш върху предложението ми. И не се притеснявай, че не би могла да ми предложиш измислената романтика на някаква си там страстна любов. Не очаквам подобно нещо, а дори и да ми се случи, едва ли ще знам какво да правя с нея.

Лицето на Амбър се поотпусна и устните ѝ леко се извиха.

— Звучиш като истински познавач на темата.

Той присви рамене.

— Не знам, може наистина да съм. Веднъж вече бях женен. Оттогава изминаха две години. Отдавна съм престанал да се тревожа за страсти и любов.

— Не знаех това.

Амбър изведнъж изпита силно любопитство, но съвсем не възнамеряваше да си пъха носа в неговите лични проблеми.

— Беше много отдавна и доста научих от този период в живота си. Повярвай ми, сега знам какво правя — Грей протегна ръка с питието си и остави облата чаша върху стъкления плот на масата. — Не искам да прибързваш с отговора, въпреки, че ако трябва да съм честен, би било много удобно да се оженим в рамките на следващите две седмици.

— Следващите две седмици?! — сепна се Амбър.

— Нали знаеш, че в края на октомври ми се налага да замина за Аризона — тактично напомни той. — Сделката на Симингтън.

— А, да — смръщи чело тя. — Какво общо има това с нас?

— Просто си мислех, че от това пътуване би излязъл хубав меден месец.

— Меден месец? — това вече съвсем я слиса.

— Такава е традицията, нали знаеш.

Амбър хвърли един бърз поглед към него.

— Наясно съм.

— Не е задължително да е според общоприетата традиция за меден месец — многозначително допълни Грей. — Сериозно мисля това, което говоря. Няма да те притискам по никакъв начин. Само се чудех, като така и така ще прекарам десетина дни в някакъв разкошен снобарски курорт, може би, би ти харесало да споделиш трудностите на този разкош с мен. Не ми отговаряй веднага. Ще можем да видим истинския пустинен пейзаж, описан от Туитчъл в „Елегия за стрелеца“, или да се изправим върху същата скала, където скрит е дебнал от засада щатските шерифи според неговата „Ода за негодниците от прокълнатите Земи“. Това си е буквално шанс на живота за всеки почитател на Туитчъл. Тъкмо ще съчетаеш почивката с глътка култура.

Амбър го гледаше втрещена известно време, преди да избухне в смях.

— Да бе, културно мероприятие, как не! Но разбирам какво имаш предвид. Допускам, че се опитваш да ме подкупиш, Грей.

— Разбира се, че се опитвам. Пътуването ще ти се отрази чудесно и много бих искал да си до мен, но вече като моя съпруга, а не като асистентка.

Лицето ѝ възвърна сериозното си изражение, и пръстът ѝ обиколи ръба на облата чаша.

— Не знам, Грей, наистина не знам. Поласкана съм от предложението ти, но в интерес на истината, въобще не съм мислила да се омъжвам за когото и да било. Поне не скоро.

Той протегна ръка и погали с палец брадичката ѝ. Очите му излъчваха топлина и спокойствие.

— Разбирам те. Точно затова не искам да те притеснявам. Само си помисли. По-удобно би ни било да се оженим преди пътуването до Аризона, но ако се колебаеш, готов съм да изчакам. Наистина.

Амбър почувства как всичко отвътре ѝ се обърна.

— И наистина няма да очакваш от мен дива романтична и всеотдайна страст? Защото не съм в състояние да ти я дам. Ти си прекрасен човек, заслужаваш само най-доброто. Бих искала да си щастлив.

— Ти можеш да ме направиш щастлив, Амбър.

— Убеден ли си?

— Напълно.

— Ами... Ще си помисля — прошепна Амбър.

— Ако трябва да съм откровена, Синтия — започна Амбър, докато се настаняваше на предната седалка в беемвето на сестра си, — наистина обмислям неговото предложение.

— Не мога да повярвам, че е превърнал предложението за брак в нещо съвсем тривиално. За бога, попитал те е дали би му станала жена така както би те попитал дали ще оформиш някой от докладите за многобройните му клиенти.

Синтия Пакстън умело и уверено подкара колата по уличката към търговския център, който покриваше доста голяма площ от Белвю. Със сигурност можеше да вземе разстоянието от дома си дотук със затворени очи. Прекарваше немалко време в магазините пълни с модерни дрехи. Както, впрочем, повечето хора от Белвю.

Синтия беше с две години по-голяма от Амбър. Късата ѝ, елегантно оформена в доста дръзка прическа коса бе с няколко нюанса по-тъмна от тази на сестра ѝ, а сините си очи бе наследила от баща им, за разлика от златистокафявите на Амбър, дарени ѝ от Бога. Бъдещият

си съпруг Сам бе срещнала в банка в Сиатъл, където работеше като служителка в личен състав. Малко преди да се роди синът им Дрейк, тя реши да напусне работата си, с намерението да се върне отново, когато малкият стане на три. Междувременно, обаче, се отдаде на охолен живот като същинска дама от богатите предградия. Много сериозно се отнасяше и към задълженията си на по-голяма сестра — винаги готова да раздава съвети. Амбър ѝ хвърли кисела усмивка.

— Като се замисля, която и жена да беше помолил да се ожени за него пак щеше да го направи по същия начин. Той е уравновесен, спокоен и разумен човек.

— Искаш да кажеш „сухар“ — обобщи Синтия. Тя завъртя волана на автомобила си, отби в огромния паркинг, който обграждаше търговския център и започна да маневрира между редовете, за да открие място за паркиране. Опитното ѝ око веднага забеляза пролука в редиците с паркирани волва, беемвета и японски автомобили.

— Уравновесен, сухар, мил и отегчителен. Сигурна ли си, че това искаш, Амбър? Не се хвърляй слепешката, само защото е първото тихо пристанище след бурята Рорк Кели. Нещата може да не са се получили с Рорк, но това не значи, че ще бъдеш щастлива, ако го замениш с неговата противоположност. В крайна сметка, в щастливите си мигове с Рорк ти наистина беше щастлива. Почти еуфорична.

— И когато бях нещастна, бях абсолютно нещастна — с две думи обобщи Амбър. — Можех спокойно да се лиша от щастието с Рорк, Синтия. Не си струва цената. Последното, което искам, е да попадна пак в същата ситуация. Истината е, че ще ми бъде добре с Грей.

Синтия вмъкна колата на едно свободно място, изключи двигателя и после се обърна към сестра си с въпросителен поглед.

— Смяташ ли, че ще ти бъде достатъчно?

— За себе си съм почти сигурна — бавно отвърна тя.

— Но?

— Но се тревожа, че няма да е достатъчно за Грей. Заслужава повече. Той е добър човек и му се полага някой, който наистина да го обича.

— А ти не го обичаш, така ли?

Амбър въздъхна.

— Харесва ми, добре ми е с него, уважавам го, но не изпитвам нищо по-вълнуващо към него. Не мисля, че ще бъда в състояние да

изпитвам нещо подобно към някого отново. След Рорк не остана почти нищо от мен.

Синтия барабанеше замислено с червения маникюр върху волана и съвсем не обърна внимание на двегодишния си син, който се мяташе в столчето и издаваше нетърпеливи звуци.

— Кажи ми, как виждаш Грей като любовник?

Сестра ѝ леко се изчерви, изненадана от въпроса повече, отколкото би трябвало да бъде.

— Не ме отблъсква, ако това имаш предвид.

— Не това имам предвид. Привлича ли те? Целувал ли те е? Спала ли си него?

Амбър почти изтръгна дръжката на вратата.

— Не, не съм спала с него. И това не те засяга.

— Момиче, възнамеряваш да се омъжиш за този човек. Не трябва да пренебрегваш и физическата страна на въпроса.

— Целувал ме е един-два пъти — измънка тя и тръгна да слиза от колата.

Разбира се, премълча факта, че целувките бяха по-скоро вяли, обикновени или приятелски, отколкото страстни.

— Целувал те е един-два пъти! Господи, истински Ромео! О, спри да се вълнуваш мое сърце!

Синтия отвори вратата си, след което се провря на задната седалка, за да измъкне Дрейк от столчето му.

— Всъщност ти живееш в неговата къща и единственото, което той е направил е било да те целуне един-два пъти?

— Не живея в къщата му. Аз работя там.

В действителност се подразни, че сестра ѝ стигна до същите изводи за ситуацията, до които беше стигнал и Грей.

— Стига, де! — смекчи тона си Синтия. Прозвуча като кака, която утешава по-малката си сестричка. — Искях да кажа само, че не виждам да си много ентузиасирана и въодушевена.

— Не съм и така предпочитам.

— Ами, Грей? Мислиш ли, че и той така предпочита?

— Увери ме, че ще приеме, каквото и да реша. Даде ми ясно да разбера, че няма да ме прищпорва за нищо.

— На кое викаш прищпорване? Той иска да се омъжиш за него след по-малко от две седмици! — възкликна Синтия.

— Само защото така ще е по-удобно.

Докато изричаше последните думи, Амбър усети пристъп на разочарование. Вярно, че не държеше на дива и изпепеляваща връзка, но подходът на Грей към това събитие, беше прекалено делови. Естествено, че дори и обикновените и малки сватбени тържества изискваха планиране и организация не само с оглед на удобството. В следващия момент тя отхвърли тази мисъл. Удобството, всъщност беше една от най-важните причини, от която човек трябваше да се ръководи при насрочването на сватба.

— Нека те питам нещо — започна Синтия, докато прекрачваха входа на търговския център — Грейсън вълнувал ли се е някога от или за нещо?

— Ако искаш да знаещ, да. От Шерборн Юлисес Туитчъл — със скрита усмивка промърмори Амбър. — Има мигове, когато истински се разпалва по темата.

— Туитчъл! Този идиотски поет от деветнайсети век, дето Грейсън, го е открил?

— Туитчъл наистина е съществувал — увери я Амбър. — Грей има три автентични копия от събраните му съчинения. И трите са печатани и подписани собственоръчно от самия Туитчъл. Грей е убеден, че това са единствените съществуващи оригинали на великия поет. Това пък превръща Грей в единствен и официален експерт по темата.

— Откачена работа. Когато ми каза първия път реших, че се шегуващ. Все се надявах да е така.

Амбър поклати глава.

— Не е шега. Грей има издадени публикации за Туитчъл в някакъв неизвестен седмичник за поезия. А, преди два-три месеца, даже, писа за едно специализирано издание за поезия.

— Така ли? И кое е то?

— Малко е, казва се „Рейдиънт Сънсетс“. Излиза всеки месец и е ориентирано към изследване на северозападната литературна школа. Статията на Грей беше озаглавена: „Пустинята като метафора на физическата изолация в творчеството на Ш. Ю. Туитчъл.“ Аз му помогнах да я напише.

— Пълна скръб, недей толкова да се гордееш с този факт.

— Защо, пък? Забавно е — допълни Амбър със срамежлива усмивка. — Приятно ми е да споря с Грей по този въпрос. Туитчъл е много зле като поет.

— Грейсън съгласен ли е с това?

— Майтапиш ли се? Готов е да защитава Туитчъл до последната капка литературна кръв.

Синтия завъртя глава вече истински ядосана.

— Умът ми не го побира, как си решила да се омъжиш за толкова скучен човек, чието единствено вълнуващо преживяване е изучаването на някакъв ужасен поет, за когото никой никога не е чувал. За Бога, Амбър, помисли си хубаво какво правиш.

Амбър пъкна палци в предните джобове на дънките си и последва сестра си в претъпкания магазин.

— Вече мислих достатъчно. И колкото повече мисля, толкова повече ми допада идеята. Щом Грей е убеден, че ще е доволен от жена, която не е лудо влюбена в него, тогава мисля да кажа „да“ — изведнъж изпита странно задоволство от това свое решение. — Предполагам, че няма да сгреша.

Синтия изръмжа.

— Вече си достатъчно зряла жена, за да отговаряш за действията си. А, по въпроса за вдигането на сватба до две седмици, имаш ли нещо да кажеш? За какво е цялото това бързане?

— Грей има делови ангажимент в Аризона. Негов клиент е решил да купи модерен курортен комплекс там и настоява Грей да провери мястото и да каже становището си.

— Изглежда изкарва доста сериозни пари от този консултантски бизнес? — свадливо отбеляза сестра ѝ.

Амбър присви рамене.

— Не е зле.

— Знаеш ли, че накарах Сам щателно да го провери?

Амбър се вторачи в нея.

— Не, не знаех. И кога стана това?

— В началото, когато за първи път отиде на работа при Грейсън. Какво си ме зяпнала? Тревожех се за теб. Въобще не изглеждаше адекватна, когато пристигна от Калифорния. Заряза перспективната си служба там, за да дойдеш да работиш тук като секретарка на половин ден, за бога! И то при човек, който до такава степен иска да остане в

сянка, че дори нямаше посочен служебен адрес. Естествено е да се притесня. Тъй че, накарах мъжа си да направи малка проверка. След като събра необходимата информация Сам ме успокои, че дискретният му маниер на работа в това финансово консултиране, с което се занимава, му осигурява солидни приходи и е с чиста репутация.

— Това и аз можех да ти го кажа — промърмори Амбър — Грей е много почтен човек. Каквото каже — прави го. По отношение на това е малко старомоден.

— Прости ми, че се намесих, сестричке, но наистина се тревожех за теб.

Амбър пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— Знам. Не се притеснявай, Синтия, разбирам те. Сигурно и аз щях да постъпя така на твое място. Рорк премина през живота ми като ураган. Когато всичко бе приключило с него, явно за известно време не съм била много на себе си. Но, това е вече минало.

— Сигурна ли си? Останала съм с впечатлението, че все още позволяваш на тази история да влияе върху поведението ти. Убедена ли си, че сериозното ти намерение към на Грей не е опит да избягаш от миналото си с Рорк Кели?

Амбър се опита да даде смислен отговор, но с изненада откри, че не може.

— Не знам — съвсем честно си призна. — Ако не бях срещнала Рорк, сега щях да съм напълно различен човек. Връзката ми с него ме попари и представата ми за нова се промени изцяло.

— Да не би подсъзнателно да си решила да останеш с Грей, само за да отмъстиш на Рорк?

Амбър решително поклати глава.

— Няма такова нещо. Не бих се върнала при Рорк за нищо на света. И никога не бих се омъжила за човек, който прилича на него — тя пое дълбоко въздух и продължи: — Синтия, вече взех решение.

— Виждам — отговори тихичко сестра ѝ. — Спирам с лекциите. Само запомни, че ако не потръгне, не си длъжна да търпиш цял живот. Винаги можеш да се разведеш.

След всички тези практични съвети, продиктувани от здравия разум, Амбър зарея поглед с угрижен вид.

— Да, знам. Нека не говорим повече за това.

— Само да не забравиш да ме поканиш на сватбата, нищо че ще е в тесен кръг.

— Смятай се за поканена.

На другата сутрин, в обичайното време, Амбър си отключи входната врата на дома на Кормик Грейсън. Малко след като започна работа при него, той ѝ беше дал отделен ключ. Къщата представляваше изключително модерна постройка с огромни прозорци, вместо стени, явно, за да могат обитателите да се възползват по-пълно от гледката към езерото Вашингтон. Дизайнът на интериора ѝ беше повлиян от строгия японски стил във вътрешната архитектура. Имаше леки забежки към американската представа за комфорт и към потребностите на Кормик Грейсън, продиктувани от огромните му размери, но като цяло беше постигната изчистена линия на оформлението. Амбър много харесваше къщата. За миг се спря върху огледалния под в просторната дневна, и остана да се полюбува на гледката.

— Ти ли си, Амбър? — провикна се Грей от кухнята.

— Освен, ако не си дал ключ и на друг — меко отвърна тя.

Грей се появи в обширното антре, което разделяше столовата от дневната. В ръцете си държеше две чаши с чай.

— Никой друг няма ключ, знаеш много добре — нежно отговори той.

— Тъхъ.

Амбър изведнъж почувства неестествено напрежение и отиде към него, за да си вземе чая.

— Значи, трябва да съм аз.

— Брилянтно заключение. Е, взе ли решение? — попита я ласкаво Грей.

Ръцете ѝ леко трепнаха, докато поемаше чашата. Няма причина за този прилив на нервно напрежение, каза си тя. Най-малко Кормик Грейсън беше човек, който би могъл да предизвика каквато и да било тревога. Той просто я беше помолил да се омъжи за него. Стана ясно, че за него въпросът не беше кой знае какъв, тогава защо, по дяволите, нещо я ядеше отвътре. Амбър извика на помощ небрежна усмивка.

— Абсолютно ли си убеден, че това е бракът, който искаш за себе си, Грей?

Лешниковите очи почти не се виждаха зад отпуснатите му клепачи.

— Абсолютно.

Амбър пое дълбоко въздух.

— Тогава, да, приемам да се омъжа за теб. Благодаря ти за предложението.

Той отпи от чая си и се вгледа в нея над ръба на чашата си. Кафеникавият му поглед беше непроницаем, но докато свалеше чашата си, се появи лека извивка в упоритата линия на устните му.

— Благодаря ти, че прие. Ще се заема с приготвянията още от днес. Нали не възразяваш тържеството да е скромно?

Амбър поклати глава и се запита защо ли се чувстваше леко разочарована. Естествено, знаеше добре, че нямаше да получи нищо повече от спокойна, официална реакция на отговора си.

— И аз бих предпочела малка сватба. Ще поканя единствено сестра си и мъжът ѝ.

— Чудесно. След церемонията ще ги заведем на вечеря.

Грей отново отпи от чая си, лицето му придоби замислен вид, сякаш прехвърляше подробностите в главата си.

Импулсивно тя докосна ръкава му.

— Ще се постарая да бъда добра съпруга за теб.

Той се усмихна, но очите му оставаха все така неразгадаеми.

— Знам — поколеба се за миг и след това добави сериозно: — Ще направя всичко възможно, за да бъда добър съпруг за теб.

Тя го погледна с очакване, без да знае какво да добави след това. Не беше толкова страшно, че си говореха без грам вълнение за такова събитие, но все пак този непринуден разговор беше прекалено лековат, за да подхожда на случая.

— Грей...

Той леко приведе глава и покри устните ѝ със своите. Тази кратка целувка бе нежна, но само толкова. Амбър затвори очи и стисна ръката му, докато не усети изопнатите му мускули. Тя не знаеше нито какво да очаква, нито какво да иска. В едно беше сигурна, щеше ѝ се тази целувка да беше нещо повече от повърхностно докосване.

За миг Грей остана неподвижен и след това внимателно взе чашата от ръката ѝ, сложи я на масичката до себе и без да каже дума, я привлече към себе си и я прегърна.

ВТОРА ГЛАВА

Амбър се отпусна в прегръдката му плахо и с любопитство. Не беше сигурна какво трябваше да очаква от себе си или от него по-нататък. Веднага разбра обаче, че нямаше причина за тревога. В прегръдката на Грей откри топлота, утеха и сила... Изведнъж Амбър се замисли, защо ли въобще не беше разтревожена.

Големите ръце на Грей бавно се плъзнаха по гърба ѝ и той нежно я привлече към себе си. Амбър се притисна в тялото му и повдигна лице, за да посрещне ласките му. Устните на Грей покриха нейните и с бавни и нежни движения продължиха да ги докосват. Той не се опита да задълбочи целувката — преотстъпи ѝ правото сама да избере. С облекчение, но и с любопитство, Амбър обгърна бавно врата му и пръстите ѝ почувстваха здравината на мускулите му. Несъзнателно устните ѝ се разтвориха сякаш, за да го поощри да продължи по-нататък.

Грей не демонстрира особен интерес към нежната ѝ покана. Той дори не докосна езика си в устните ѝ и явно не възнамеряваше да се впуска в изследване на интимните им кътчета. Изглежда искаше да я остави да свикне с новото усещане, със самия него. И все пак, когато тя нежно впи пръсти в кожата му, Грей въздъхна леко, бавно повдигна глава и ѝ се усмихна.

— Сигурен съм, че всичко ще се нареди — каза спокойно той.

Амбър едва наклони лице, смутена от чисто физическото любопитство, което изпита. Плахо и неуверено тя попита Грей:

— Нали, няма да прибързваме с... интимната част?

— Някога да съм избързвал за нещо? — попита той с обезоръжаваща усмивка.

— Извинявай, че попитах — засмя се тя. Възвърнала самообладанието си, отстъпи назад. — Май е време да се залавяме за работа. Ще прегледам пощата.

— Добре. Ще се видим в офиса след минутка. Само да взема от кухнята документите, върху които работех.

Грей с небрежна походка се отправи към антрето, така сякаш нищо кой знае какво не се беше случило помежду им.

Мисълта на колко ли жени беше предлагал брак досега я подразни, а това беше странно. Съвсем не изглеждаше впечатлен от случилото се. Едва възникнала, мисълта обсеби съзнанието ѝ, но Амбър моментално я отхвърли. Кормик Грейсън се държеше както обикновено — спокойно, невъзмутимо и самоуверено. Тя се усмихна на себе си и се насочи към просторната стая, която Грей наричаше свой офис.

Пощата за деня я чакаше на бюрото ѝ. Както обикновено Грей я беше донесъл рано сутринта, без да си направи труда да я прегледа. Това задължение се падаше на асистентката му. Тя седна на бюрото си срещу огромните прозорци и взе месинговия нож за писма.

Беше прехвърлила половината купчина с рекламни брошури, когато забеляза познат адрес на подател върху дълъг кафяв плик. Тя се усмихна широко и моментално го разпечата. В ръката ѝ остана писмо от две страници, подписано от някоя си Хонория Тайлър Аберкромби.

Нямаше търпение да го прочете.

— Какво е това? — попита Грей с влизането си в офиса и надникна през рамото ѝ.

— За теб е. Изпращат ти го от „Рейдиънт Сънсет“ — Амбър го погледна. — Става въпрос за статията, която написа за изданието преди два месеца. Сещаш ли се? Онази за пустинята като метафора на самотата в „Елегия за стрелеца“.

— А да — доволно каза Грей. — Едно от моите по-добри творения, ако мога така да се изразя. „Елегия за стрелеца“... Как да забравиш тези класически строфи или този необикновен стихотворен ритъм?

И преди Амбър да успее да го спре, той започна да рецитира:

*„Останал сам в призрачната тишина.
Нощта се спуска и в съня му идва тя.
С утрото и първите лъчи, върху земята гола, твърда
той лежи
... пак тез очи!*

*Такава да остане вечно любовта им,
орисан знае, че е той!
Видение, копнеж, с безплътни ласки.
Прекрасните мечти за нежната жена с вълшебните
коси.“*

Амбър побърза да го прекъсне, преди Грей да продължи със следващия куплет. Почнеше ли веднъж да рецитира Туитчъл, нямаше спиране.

— Явно твоята статия е предизвикала желание у читателка на име Хонория Тайлър Аберкромби да те коригира.

Веждите на Грей стигнаха челото му от изумление.

— Да ме коригира, ли? Моите статии не се нуждаят от корекции. Никой друг не познава толкова добре Туитчъл, за да може да спори с мен.

Амбър размаха писмото, а очите ѝ излъчваха престорено учудване.

— Май, твоето твърдение, че си единственият експерт в света по темата „Туитчъл“, е подложено на съмнение. Госпожа Аберкромби твърди, че разполага с копие на неговите „Събрани съчинения“, а и с няколко ръкописни страници, които изглежда са от личния дневник на Туитчъл.

Сякаш гръм удари Грей. Той грабна писмото от ръцете ѝ.

— Невъзможно. Аз притежавам трите единствени копия от „Събрани съчинения“. А, това с дневника на Туитчъл е абсолютна небивалица. Аберкромби просто е прекалила.

— Не зная, Грей. Струва ми се, че дамата е доста наясно с темата.

— Вероятно, благодарение на моите статии — Грей не може да повярва на това, което виждаха очите му, докато четеше писмото.

— Чуй това само! Тази жена има наглостта да заяви, че ще публикува статия в „Рейдиънт Сънсет“ следващия месец.

— Как ще е озаглавена?

— „Еротичната метафора в поезията на Шерборн Юлисес Туитчъл“.

Амбър се подсмихна.

— Знам точно какво е имала предвид. Помисли само за всички онези сравнения, ту с горещ метал, ту със студен, или пък, тежкото желязо в кобура му. Определено фалическо. Ето, вземи например строфата от „Елегия, за стрелеца“ — тя направи пауза и след това цитира:

*„Тя цялата бе дантела и коприна,
а той — желязо, меч и пот.“*

Грей ѝ хвърли изпълнен с възмущение поглед.

— „Желязото“ е жаргонен израз за „оръжие“.

— Всеки знае, че „оръжието“ е фалически символ за мъжете.

— Ха! Това изказване е типично за една жена.

Амбър се обиди.

— Ако искаш да знаеш, съм склонна да се съглася с госпожа Аберкромби. Достатъчно добре съм запозната с поезията му. Чуй това:

*„Наричаха я Шарън,
тя идваше от Бостън,
за да обвърже в свят съюз,
живота си с барон от Фриско.“*

*Стрелецът в миг я забеляза.
На крачка бе от нея в този ден,
сърцето му замря в омая
при повея на белия сатен.*

*Тя цялата бе дантела, и коприна,
а той — желязо, меч и пот.
Очите им се срещнаха като в огледало
и той живота си видя в тях.*

*В отговор, съдбата му разбрала,
тя дари го със своята сълза.“*

Грей се облегна на бюрото ѝ и продължи да рецитира с вдъхновението на истински почитател.

*„Красавицата не избяга,
красавицата не отмести своя взор,
тя спря се и усмивката ѝ го замая.
Блестеше като слънце в летен ден.*

*Изтънчена, прекрасна и кристално бяла
дари Стрелеца с вечен спомен съкровен...
Видение, копнеж, безплътни ласки,
прекрасните мечти за туй лице с ангелски очи.
За чудната жена с вълшебните коси.“*

Амбър се засмя и пхна писмото в ръката му.

— Изглежда имаш конкуренция, Грей. Светът разполага с още един експерт по въпросите за Туитчъл и ръкавицата вече е хвърлена.

— Ще я унищожа в писмена форма. Ще ѝ покажа, колко далеч е от истината. Няма да се успокоя, докато не я изоблича директно на страниците на „Поетите на югозапада“, „Западна поезия“ и „Рейдиънт Сънсет“. Само почакай да видиш. „Фалическата символика на желязото“, как не! Очевидно Аберкромби не знае за какво говори.

— Би било интересно да прочетем статията ѝ — любезно отбеляза Амбър.

— Ще падне голяма веселба, помни ми думите — Грей се изправи и заобиколи бюрото си. Той се метна върху люлеещия се стол и с подчертано безизразен поглед се обърна към асистентката си.

— Тази жена, Аберкромби, посяга към лъжица, която не е за нейната уста. Ще направя така, че да ѝ приседне всяка буква, която публикува.

— Стига, Грей. Тя сигурно е мила стара дама. Вероятно е бивша библиотечарка, точно толкова пристрастена към Туитчъл, колкото си и ти.

Той ѝ хвърли презрителен поглед.

— Мила стара дама, която пише статия за фалическата символика на оръжията и знае какви ли не други еротични метафори?

Ха! Забрави тази история за милата възрастна бивша библиотекарка. Която и да е тази дама, очевидно мислите ѝ са някъде далеч от уникалните литературни качества на тази поезия — той се изправи в стола си и посегна към папка с надпис: „Симингтън“.

— Хайде, да се залавяме, че ни чака доста работа.

Амбър потисна напирещата усмивка и послушно се зае с предишното си занимание — пощата. Дотук с емоционалното въздействие от поканата за брак на Грей, каза си тя. Бъдещето ѝ с него може би нямаше да е страстно и диво, но със сигурност щеше да е поне забавно от време на време. А и целувката си я биваше. Отдавна ѝ се искаше да усети топлота, сигурност и утеха в прегръдката на някой мъж, особено след изпепеляващите пламъци на една отминала страст.

Утрото на сватбения ден се очертаваше мрачно и дъждовно. През цялото време, докато се приготвяше за събитието, изпитваше някакво неясно напрежение и не можеше да се освободи от него. Нищо необичайно не се беше случило през последните две седмици. Имаше няколко кратки нежни целувки, и това е. Онази приятна прегръдка, от деня, когато тя каза „да“, така и не се повтори повече.

Няколко дни преди церемонията, той обяви, че ще се оженият в деня на заминаването им за Тусон.

— Това ще рече, че вместо на вечеря ще заведем сестра ти и съпруга ѝ на късна закуска, но надявам се, че за тях няма особено значение — отбеляза Грей.

Амбър поклати глава и добави любезно:

— Не, сигурна съм, че няма.

Докато обличаше прасковения костюм, избран от нея за събитието, се замисли колко прозаично се получаваше всичко. Е, да, нали тя искаше да е така. И въпреки това, струваше ѝ се, че всяка сватба, колкото и скромна да бе, беше редно да представлява нещо повече от делова церемония със закуска за семейството. А полетът до Тусон този следобед, си беше чиста проба командировка.

Докато разресваше косата си назад и наместваше сребърните гребени зад ушите си, тя настървено се опита да се убеди, че не иска отново да попада в стандартните капани на романтиката. Не беше от замаяните булки, на които главите им бяха пълни със сантиментални

глупости, а телата им жадуваха да вкусят сладостите на брачното ложе. Тя не беше влюбена в Кормик Грейсън и сигурно никога нямаше да бъде, поне не в смисъла, който повечето хора влагаха в понятието любов. Рорк Кели я беше излекувал от тези опасни и рисковани страсти.

Но за себе си тя знаеше, че щеше да ѝ е добре с Грей. Животът ѝ с него ѝ обещаваха удовлетворение в по-голямата си част, ведрина и спокойствие. Тази сутрин той щеше да ѝ се врече във вечна вярност, и тя знаеше, че той е човек, който ще удържи на клетвата си. От своя страна, и тя подходеше сериозно към обвързването и изцяло възнамеряваше да почита този, с когото започваше съвместния си път от днес.

Амбър беше убедена, че може и без болезнените романтични копнежи, които правеха жената толкова уязвима. Взе малката си чантичка от жълтеникава кожа и тръгна към вратата. Синтия и Сам Пакстън трябваше да я вземат всеки момент.

Грей изпъна дългите си крака напред и посегна за чашата кафе, която му предлагаше стюардесата. Бученето на реактивните двигатели почти не се чуваше в салона на първа класа. За полети по-дълги от един час предпочиташе по-люксовата класа. Оказа се, че само този салон има достатъчно място за краката му. Според него, това допълнително пространство беше единственото предимство на тази класа. Безплатният алкохол не беше от значение, нито пък имаше кой знае каква разлика в храната с другите салони, освен че я поднасяха в порцелан. Но, той беше готов да плати задължителната по-висока цена за допълнителния комфорт.

Все пак, каза си той, днес беше сватбения му ден. Искаше младата му съпруга да се наслади на удобен и приятен полет. За Амбър беше голямо удоволствие да пътува в този салон. Досега тя опита от почти всичко, което любезната стюардеса ѝ предложи, включително и от вносното шампанско. Тази гледка му хареса.

Той скришом се загледа в съпругата си, докато тя омиташе и последните трохи шоколадов кейк, преди който хапна и пържола. От богатата закуска след кратката церемония тя не успя да яде кой знае колко. Беше му приятно да види как здравословният ѝ апетит се

възвръща. Изглежда чак сега започваше да се поотпуска, откакто си взе довиждане със сестра си на летището. Грей подозираше, че Синтия Пакстън до последно се опитваше да убеди сестра си да не се омъжва.

Но, сега вече, Амбър, като че ли, отново влизаше в нормалното си уравновесено поведение. Чудеше се, как ли щеше да се държи тази вечер, когато слънцето залезе и тъмнината възвести началото на първата ѝ брачна нощ. Грей си мислеше, че достатъчно добре познава Амбър, и все пак имаше мигове, в които не можеше да разбере какво става в главата ѝ. Днес беше един такъв ден.

Първо обаче трябваше да сложи ред в собствените си мисли, каза си с горчивина Грей, докато преглъщаше кафето си. Тази сутрин поне десет пъти промени мнението си и то по много важни въпроси. Нищо чудно, през следващия половин час пак да му щукне друго. Това колебание го притесняваше. Неувереността не му беше присъща.

Голата истина беше, че той не знаеше как да се справи с предстоящата нощ, а тя приближаваше с всяка изминала минута. Сутринта се събуди възбуден от еротичен сън, в който Амбър страстно се бе отдала на прегръдките му. След като стана от леглото и отиде да си вземе един душ, той твърдо реши какво ще прави през първата брачна нощ. По дяволите и чакането, и търпението, каза си той. Толкова месеци беше чакал.

Докато траеше скромната церемония при свещеника, Грей се вгледа в сериозното ѝ изражение и реши, че би могъл да почака още известно време, преди да я накара да легне при него. Не искаше тя да му се отдаде, само за да изпълни съпружеския си дълг. Не искаше да я притеснява или да я кара да изпитва неудобство. С една дума, реши да не я прищпорва. Мечтаеше Амбър да копнее за него със същата страст, която изпълваше вените му при мисълта за нея.

Благородните сантименти претърпяха сериозен обрат, когато Амбър го погледна и му се усмихна.

Нейната усмивка имаше властта временно да секва дъхът му. В изразителните ѝ очи долови загадъчни искри, и само за миг, Грей се осмели да се надява, че може би и тя очакваше и се вълнуваше от предстоящата нощ. Но този пламък угасна под маската на добронамерената любезност, която продължи през целия път до летището. Грей, още три пъти, промени решението си, преди самолета да излети.

Той отпи от кафето си и се намръщи. Всичко това беше нелепо от негова страна. Беше почти на четирийсет, а от днес вече и женен мъж. Не трябваше да поставя жената до себе си в позицията на наивно момиче, измамено в надеждите си от по-възрастен мъж. Може и да беше с няколко години по-възрастен от Амбър, но определено не беше измамник.

Не, Амбър се омъжи за него, ясно съзнавайки действията си. Тя прие да го направи, след като имаше възможност близо три месеца да го опознае, да работи с него, да научи настроенятия и темперамента му. Да, тя наистина знаеше какво прави или поне мислеше, че знае.

Последното предизвика жегване от чувство за вина. Моментално се опита да потисне това болезнено усещане. В края на краищата, никой не я беше принуждавал да се омъжи за него, разсъждаваше наум той. Тя беше жена със силно изразено чувство за чест и достойнство. Едва ли би отказала да изпълни съпружеския си дълг тази нощ. Дори имаше вероятност и тя да очаква с нетърпение да го признае. Независимо дали го съзнаваше или не, в нейната същност прозираше една чувствена жена.

Нямаше абсолютно никаква причина, която да му попречи да прекара с жена си тази нощ, реши Грей. Тя щеше да дойде при него по собствена воля и щеше да сподели леглото му. Можеше дори да ѝ хареса. По дяволите, той щеше да се постарее да ѝ хареса.

Но, все пак, продължи да упорства пред себе си, щеше да е толкова по-добре, ако тя преди това приключеше с проблема на погребаната си страст. И толкова по-хубаво, ако признаеше пред себе си, че наистина желае мъжа си, а не просто му предоставяше възможност да упражни съпружеските си права над нея. Каза си, че никога не е имал намерение да се опитва да събуди Спящата красавица, а просто искаше да стои край нея до тогава, докато тя отвори очи.

Грей стисна чашата. Беше сигурен, че щом успя да я убеди да се оженият, нещата ще се подредят. Сега, обаче, се съмняваше.

— Друго си е да летиш в първа класа — обади се Амбър с неподправен ентузиазъм, след като самолетът се приземи на пистата в Тусон. — Даже и на изхода, сме първи, без да трябва да висим на пътеката и да чакаме тълпата пред нас да мръдне. Винаги ли пътуваш с първа класа?

Грей се усмихна.

— Когато мога да го отчетя като служебен разход — да.

Част от удоволствието ѝ се изпари. Тя осъзна, че изразът на лицето ѝ се промени от ентузиазирани в учтив. Беше някак обезкуражаващо да разбереш, че сватбеното ти пътешествие се вписва като служебен разход. От друга страна обаче, не можеше да отрече практичния подход. А и едва ли целта беше смайващ романтичен меден месец. Основната задача на това пътуване беше сделката на Симингтън.

— Господи, колко е светло тук — Амбър примигна от учудване, докато двамата с Грей излизаха от терминала. На изхода видяха паркирана лимузина с емблемата на курорта, която ги чакаше. — И толкова топло.

— Прекалено дълго си живяла в северозападната част и вече си забравила, какво е истинско слънце — той се загледа в далечните, хълмове в подножието на планината, които опасваха Тусон. Синьото небе покриваше пустинната долина подобно на огромен похлупак. — Сякаш естествено, в ума ти веднага ти идват онези незабравими строфи на Туитчъл от „Дългото препускане към Юга“, нали?

— Предчувствам, че някой ще рецитира след малко — вметна Амбър.

— Разбира се. Това е страната на Туитчъл. Стъпиш ли веднъж тук, просто, отвътре те кара да кажеш на глас стиховете му — Грей направи театрална пауза и с мрачна интонация започна:

*„Препускаше към границата с Юга,
единствен спътник бе му палецото слънце
жестока ярост го изпълваше отвътре,
той бе извън закона страховит беглец.“*

Амбър кимна дълбокомислено и в този момент от лимузината изскочи усмихнат младеж с хубав загар и ги поздрави.

— Ако не се лъжа, в „Дългото препускане към Юга“ долових няколко фалически сравнения. Нещо като „голямото желязо до бедрото му“. Би било интересно да разберем, дали Хонория Тайлър Аберкромби ще го спомене в статията си идния месец.

— И на двете главите ви, изглежда са пълни само с фалически символи.

— Чисто литературно наблюдение — увери го Амбър. Тя се усмихна мило на идващия към тях пясъчнорус мъж. Направи й впечатление, че не беше в обичайната шофьорска униформа. На главата си нямаше шапка, освен това, носеше светла риза с къси ръкави, джинси и маратонки. Усмивката му беше привлекателна и открита, и човекът явно го съзнаваше.

— Привет! Казвам се Ози. Вие сте Грейсън, нали? — той погледна към Грей с учтиво любопитство.

— Точно така. Аз съм Кормик Грейсън, а това е съпругата ми, Амбър.

Амбър се сепна от задоволството в гласа му, когато каза „съпругата ми“. Но сега нямаше време да се разпростира върху значението на този факт. Усмивнатият, рус, синеок Ози вече се здрависваше и събираше багажа им. В следващия момент, Амбър седеше на задната седалка на лимузината до мъжа си. Ози се плъзна на шофьорското място и запали големия автомобил.

— Само след минутка ще усетите климатика — весело обеща Ози. — Били ли сте преди в Тусон?

— Да — отговори безучастно Грей.

— Но, аз не съм била. Ако сте решили да ни разведете наоколо, не се притеснявайте, направете го. Ще ми е интересно да чуя всичко, което ми разкажете за това място.

Ози се засмя.

— И ще ви разказвам, и музика ще слушаме. Чака ни дълго пътуване.

— Къде отиваме? — попита Амбър.

— В подножието на планината, отсреща в далечината — Ози поде разтоварващи теми, показа им върховете на Санта Каталина, изнесе им лекция за забележителния, с форма на разклонен свещник кактус сагуаро.

Амбър внимателно слушаше и си даваше сметка, че Грей витаеше някъде в собствените си мисли. Вероятно се настройваше на вълна предстоящи задачи, помисли си тя, изненадана от лекото разочарование, което изпита. В крайна сметка, в основата си, за него това беше делово пътуване. Не биваше да го забравя.

Курортът, който клиентът на Грей възнамеряваше да купи, представляваше внушителна, приказна конструкция, кацнала в подножието на дори още по-приказна планина. Отстоеше на значително разстояние от разпръснатите покрайнини на Тусон. Архитектурата на града бе своеобразна съвременна интерпретация на испанския стил, толкова характерен за югозападните райони. Пристройките на хотела се простираха от двете страни на зашеметяващо трикрило фоайе, изградено изцяло от камък и стъкло. След като Ози отби от главния път и тръгна нагоре по широката улица, Амбър видя входа на просторното невероятно зелено игрище за голф. От другата страна на улицата имаше тенис кортове, където спортуваха хора в бели екипи. Имаше, също така, закрит хиподром и огромен басейн.

— Добре дошли в комплекс „Пламъкът на пустинята“ — най-добрият в югозападната част — гордо обяви Ози и паркира колата пред входа. — Всичко, от което се нуждаете и търсите ще намерите тук. Три ресторанта, дневен бар, магазини и приветлив персонал. Приятно прекарване! Господин Дилейни ще се радва да разбере, че сте пристигнали.

Амбър се наведе към съпруга си и прошепна:

— Кой е господин Дилейни?

— Виктор Дилейни е собственикът. Той е човекът, който се опитва да продаде мястото на инвеститорската група на Симингтън — Грей излезе от лимузината и ѝ подаде ръка. — Всичко се е променило от времето на Туитчъл — той огледа богатия курорт.

— И слава богу! — промърмори Амбър, докато се измъкваше от колата и застана до него. — Май, предпочитам съвременната пустиня с локален водопровод, плувен басейн и климатик.

В този момент стъклената врата на фоайето се плъзна и висок, слаб, леко плешив мъж към петдесетте, прекрачи прага с протегната ръка и дежурна усмивка.

Тук всички много се смеят, помисли си Амбър.

— Радвам се да ви видя господин и госпожа Грейсън! Аз съм Вик Дилейни. Надявам се, че ще останете доволни от престоя си — Дилейни се здрависа с подобаващ на професионалния домакин ентузиазъм, но по отношение на искреността в поздрава му, нямаше съмнение. И той беше със слънчев загар и риза с къси ръкави. Само че,

вместо дънки носеше скъп спортен панталон. Белите му мокасини се допълваха от бял колан. От него лъхаше настроение и жизненост, с чийто чар трябваше да заразява околните. Амбър често срещаше хора от неговия тип в света на рекламата. Беше очевидно, че господинът отдавна е в хотелския занаят.

— Искрено се надявам, че няма да се натъкнете на нередности. Персоналът се грижи за удоволствието на клиентите, така че спокойно можете да търсите когото и да било, по което и да е време. Ще се радвам да работим заедно, Кормик.

— Наричайте ме Грейсън — Грей подаде ръка и учтиво кимна. После, собственически хвана жена си под ръка. — Двамата със съпругата ми очакваме с нетърпение престоя си.

— Отгук, моля — посочи домакинът им и ги въведе в просторното фоайе. — Веднага ще изпратя човек да ви придружи до стаите — той кимна към един друг загорял от слънцето, пепеляворус млад мъжки екземпляр, каза си наум Амбър, докато тя и Грей следваха Роджър към асансьорите. Този Роджър и Ози можеха да са близнаци. И двамата отдавна бяха прехвърлили трийсетте, и двамата явно прекарваха доста време във фитнес залата. Бяха жилести, яки с големи мускули и много се смееха.

В асансьора Роджър си побъбри с тях, задавайки им обичайните въпроси за пътуването. На повечето отговаряше Амбър. Младежът явно отегчаваше Грей. С крайчеца на окото си тя плъзна поглед към съпруга си и излезе от асансьора в коридор, застлан с килим. Той не просто беше изпаднал в едно от неговите мълчаливи настроения, а даже изглеждаше и малко посърнал. Амбър се зачуди, за какво ли мислеше.

Минутка по-късно, синеокият Роджър отвори вратата на апартамента им, в края на коридора и тя моментално забрави за притесненията на Грей.

Апартаментът беше прекрасен. От прозорците се откриваше разкошен изглед към долината, върху която се простираше Тусон. Килимите бяха в наситено зелено, а мебелировката — във възхитителен тропически стил, който на фона на пустинята отвън внасяше изключителна свежест.

Имаше и две спални, разделени от уютен хол. Две спални.

Амбър си пое дълбоко дъх и се зачуди как ли да разбира положението „меден месец в апартамент с отделни спални“. Дали това беше желание на Грей или любезният Вик Дилейни просто им беше дал най-добрата стая в хотела, в която по случайност имаше две спални?

Тя стоеше в средата на стаята върху смарагдовозеления килим и гледаше през прозореца, докато усмихнатият Роджър обясняваше на Грей как да действа с климатика и как да се обади на рум сървис. Когато чу веселият поздрав на Роджър за лека нощ и вратата се затвори след него, Амбър веднага сложи една от своите ведри усмивки. Обърна се и срещна напрегнатия, неразгадаем поглед на Грей.

— Наистина прекрасна стая, нали? Мисля, че ще започна да настоявам по-често да те придружавам в твоите бъдещи командировки.

— Радвам се, че ти харесва — той направи пауза, когато загледа двойната врата, която водеше към спалните. — Подсеца ме за едни други стихове на Туитчъл.

— Не мисля, че искам да ги чуя сега — отсече Амбър. В този момент си спомни статията, която Грей публикува за пустинята, като метафора на уединението и самотата при Туитчъл. Не беше сигурна, дали Грей искаше да ѝ цитира онези съзливисти стихове за самотата, но този апартамент със сигурност я навеждаше на такива мисли. — Ще си взема душ и после ще си сложа сандалите и нещо по-удобно.

Той кимна и разхлаби възела на вратовръзката си.

— Добре. Мисля да сляза при Дилейни и да го накарам да ме заведе в офиса си, за да ме представи на служителите, които водят книгите.

— Книгите ли?

Той кимна.

— Счетоводните книги. Нали не си забравила, че все пак съм по работа тук.

— Не съм — прошепна тя и се насочи към луксозната баня.

— Ще накарам пиколото да дойде и да пренесе багажа ти в спалнята отдясно, нали? — провикна се след нея той.

Амбър не можеше да прецени, имаше ли намек от колебание в гласа му. Дали очакваше, че тя ще предпочете своя стая или просто я информираше за възможността.

— Би било чудесно, Грей — каза тя и изчезна в банята.

ТРЕТА ГЛАВА

По време на вечерята в елегантния ресторант на хотела Амбър усети, че възвръща емоционалното си равновесие и чувството си за ориентация. Тя стигна до извода, че виното, което Грей беше поръчал, без съмнение допринесе за нейното разтоварване и усмивка.

През големите прозорци се процеждаше светлина, която огряваше стъпаловидната тераса. Върху нея имаше множество градини, превъзходен басейн, както й няколко по-малки минерални извора. В далечината се издигаха стръмните склонове на планината, а върховете й, сякаш докосваха обсипаното със звезди небе. Гледката наподобяваше театрален декор.

Амбър се бе постарала да се облече подходящо за вечерта. Носеше смарагдовозелена копринена рокля, определено по-ярка от обичайното й облекло. Всъщност, тази рокля й бе останала от едно време, когато живееше в Калифорния. Запази я, защото така и не я сложи, докато беше с Рорк, с една дума не беше свързана с болезнените спомени от миналото.

Грей малко се изненада, като я видя толкова официална, но зелената коприна, високите токчета и елегантно пригладената коса не останаха неоценени.

— Още не мога да свикна, че съм женен за теб — на устата му се появи любопитна усмивка.

— Разбирам те — отговори Амбър с опит за лека, безгрижна усмивка. Не можеше да свали очите си от него. Облечен в безупречен сив костюм, той изглеждаше още по-висок, солиден и внушителен. Когато, преди вечеря, хвана ръката й и я поведе към асансьора, тя съвсем осезателно почувства силата на неговите големи длани.

През целия ден мислите на Амбър се преплитаха с ярките спомени от близостта й с Грей, от допира й до тихия огън, който бушуваше под повърхността. За пореден път пред очите й премина споменът за онази кратка целувка толкова осезаем и жив, че всеки път я преживяваше отново и отново.

Все още се чудеше дали той умишлено беше резервирал апартамент с отделни спални, или беше просто щастлива случайност. Отговорът дойде от само себе си, след като внесоха нейния багаж в едната стая, а този на Грей — в другата. Въпросът къде той щеше да избере да спи тази нощ я преследваше неумолимо с всяка изминала минута.

След като сервитьорът отнесе и последната чаша от масата, тя се осмели да каже:

— Курортът е доста изолиран — опита се гласът ѝ да звучи небрежно. — Симингтън дава ли си сметка колко далече е това място от града? Планината започва направо от прозореца.

— Предполага, че всичко това е част от очарованието му. На това луксозно място идват хора от другия край на страната, само за да се отдалечат възможно най-много от цивилизацията.

— Дотогава, докато тук могат да им предложат всякакви глезотии — добави ухилена тя.

— Естествено. Когато плащаш цяло състояние, за да прекараш няколко дни в пустинята, се надяваш да си е заслужавало. Както казва Ози, тук има всичко, което човек би се сетил да поиска, плюс прекрасното усещане, че всъщност е много далеч от тези удобства.

Амбър се наведе напред и се постара да си придаде незаинтересован вид.

— Групата на Симингтън май ще трябва доста да се изръсят за това място, ако решат да го купят.

— Инвеститорите на Симингтън имат и доста за харчене и ще го направят, ако преценят, че сделката си заслужава.

Не беше необходимо някой да ѝ напомня, че за това, дали си заслужаваше или не тази сделка, се плащаше на Грей да прецени.

— Как ти се сториха счетоводните книги?

— Едва имах възможност да видя къде се намира счетоводния отдел — сухо вметна Грей. — Дилейни ми пропиля деня със сладки приказки за курорта си. Все пак успях да си уредя среща с главния счетоводител, за да пороботим утре сутринта.

— Мен искаш ли ме? — думите ѝ изпревариха мисълта ѝ и тя се сконфузи. — Искам да кажа, утре сутрин дали ще ти трябвам?

По всичко личеше, че той не схвана прикрития сексуален намек в думите ѝ.

— Не, не мисля. Ще ми отнеме известно време, докато се ориентирам.

Грей се загледа в нея, докато тя разписваше сметката.

— Искаш ли да танцуваме? Някакво трио свири на дансинга.

— Да — с ослепителна усмивка отвърна тя. — С най-голямо удоволствие.

Той пое ръката ѝ хладно и делово, което я накара да се почувства неловко, и я поведе към дансинга, разположен под огромен стъклен покрив. Тя го погледна, а в очите ѝ се криеха толкова неизречени въпроси. За миг на фона на меката светлина, очите им се срещнаха и той протегна ръце към нея. Без капка колебание тя се впусна в обятията му.

Амбър усети топлата му ръка около кръста си, а другата — обгърнала нейните пръсти. Грей я привлече по-близо до себе си, като безмълвно я подкани да отпусне глава на рамото му. С лека въздишка Амбър прие неизречената покана.

— Знаеш ли, че за първи път танцуваме заедно? — промълви тя.

— Така е — пръстите му стиснаха ръката ѝ и те започнаха да танцуват. В следващия момент до него достигна свежият аромат от полъха на косите ѝ.

— Мисля, че отлично се допълваме.

— Да, така е.

Отлично бе точната дума за това колко добре си пасваха на дансинга. Човъркаше я мисълта, дали щяха така добре да се допълват и в леглото, както в танците. Тя се сгуши в него и със задоволство усети как той я притисна по-силно към себе си. С изненада откри, че в главата ѝ се въртяха еротични фантазии за предстоящата нощ. Можеше да се закълне, че допреди две седмици, когато Грей ѝ направи „деловото“ предложение за брак, най-силното чувство, което би могла да изпита към него беше мила привързаност. Сега обаче, плътските видения надминаваха обикновената симпатия. А като се прибави и засиленото кръвообращение, предизвикано от силната прегръдка на Грей, нещата съвсем не се вместилиха в рамките на безобидните понятия.

През тялото ѝ като нож премина усещането, че настъпваше прелом в чувствата ѝ — по-дълбок, отколкото ѝ се искаше и отколкото някога е очаквала, че ще изпита към Грей.

Тя повдигна глава и погледите им се срещнаха. Меката светлина на дансинга превръщаше лешниковия цвят на очите му почти в златен. Върху устните му се долавяше плаха усмивка. Той следваше много точно ритъма на танца, но Амбър знаеше със сигурност, че е усетил нещо нередно. Тя пусна лека невинна усмивка в опит да го убеди, че всъщност всичко е наред и отчаяно започна да търси неутрална тема за разговор.

— По всичко личи, че добре управляват този курорт. Пълно е с гости и всичко е добре уредено. Като цяло изглежда печеливша инвестиция.

Грей сви рамене.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Инстинктът ѝ подсказваше, че намекът му не се отнасяше само до курорта. Искаше ѝ се да каже в отговор нещо смислено, но понеже не успя, просто кимна в знак на съгласие и до края на танца повече не си отвори устата. Нито пък прислони глава на рамото му.

На Амбър ѝ се струваше, че помежду им започна да припламва ново неуловимо напрежение. Не беше сигурна кога точно се появи то. Сякаш се промъкваше помежду им и подобно на змия, лека-полека се увиваше около тях без никакво предупреждение. Работеше с Грей от три месеца, време достатъчно, за да го опознае и да ѝ е приятно с него. Всъщност, не помнеше случай, когато присъствието му да е предизвиквало напрежение у нея.

Тази вечер, обаче, започна да гледа на него с други очи. Долавяше естествения аромат на истински мъж, златистото в лешниковите му очи, усещаше силата му.

Докато вървяха към масата си, тя продължаваше да се опитва да си внуши, че всичко това е нормално. В края на краищата, предстоеше ѝ първата брачна нощ. И без да беше страстно влюбена в избраника си, тя все пак изпитваше силна привързаност към него. Идиотско беше да изпитва тази нервност. Нямахте причина за това — той не я плашеше. Щеше да бъде мил и нежен любовник и самата истина е, че Амбър тайничко в себе си очакваше с нетърпение да се убеди в това.

Ключовата дума беше трепетно, каза си тя. Трепетно, с удоволствие и със скрита радост тя си мислеше за предстоящата нощ. Не допускаше появата на пагубни емоции или неудържима страст. Още повече, тя беше убедена, че и Грей не очакваше нещо в този смисъл да

се случи. Искаше ѝ се да разбере, откъде се взе това притреперване в ръцете ѝ, когато посегна към ликьора пред себе си.

— Стана късно — отбеляза Грей и остави чашата си върху полираната маса. — А утре рано трябва да се срещна със счетоводителите. Готова ли си за леглото?

Амбър го погледна изпод гъстите си мигли, опитвайки се да разбере имаше ли намек във въпроса му. В отговор тя кимна любезно. Той я хвана за ръката и няколко минути по-късно стояха пред вратата на апартамента си. Дланите на Амбър се изпотиха, докато Грей превърташе ключа в ключалката. Щеше да бъде много по-лесно, ако сега я прегърнеше, ако предприемеше първата крачка. Нали беше младоженец. Естествено, това беше негова грижа, за Бога, традицията го повеляваше. Амбър би дала всичко, ако можеше само за миг да надзърне в мислите му.

Но със стъпването върху зеления килим на стаята ѝ стана ясно, че не ѝ бяха необходими никакви парапсихологични способности, за да разбере как щеше да завърши вечерта. Грей небрежно се освободи от сакото си, разхлаби възела на вратовръзката и разкопча горното копче на бялата си риза. После се усмихна.

— Има ли всичко необходимо в стаята ти? Надявам се, че пиколото не е объркал местата на куфарите, защото не съм проверявал.

Амбър преглътна буцата в гърлото си и извика на помощ една от нейните си „спечели клиента“ усмивки.

— Да, всичко е наред.

Той кимна.

— Тогава, желая ти лека нощ и те оставям да поспиш — Грей пристъпи към нея, целуна я по устните мимоходом и бавно се отправи към спалнята си. — И когато стана утре сутринта, недей и ти да скачаш. За теб престоят тук би трябвало да е почивка.

— Ще се постарая — тя се усети колко хладно прозвучаха думите ѝ, след като Грей се обърна на вратата и въпросително повдигна едната си вежда. Амбър успя да докара една бърза усмивка и добави: — Лека нощ, Грей. Благодаря ти за прекрасната вечер.

— Благодаря ти, че се омъжи за мен — отговори нежно той и изчезна в стаята си.

Амбър зяпна след него, по-скоро объркана, отколкото разочарована. Измина минута и половина, преди да се усети, че просто

стоеше и гледаше затворената врата. Бясна на Грей и на себе си, тя решително тръгна към стаята си. Отвътре, вече в безопасност, тя блъсна малко по-силно вратата и се строполи върху леглото. В главата ѝ беше пълна каша.

Добре де, каза си тя. Ясно, че не участвам в романа на века. Но това не значи, че младоженците трябва да прекарат първата си брачна нощ разделени.

Причината не е, че Грей беше от стеснителните. Когато ѝ предложи брак, съвсем не се притесняваше. Значи трябваше да има друго обяснение за неговото поведение.

Амбър задъвка долната си устна, докато умът ѝ се блъскаше в търсене на евентуални причини, защо ли Грей искаше да остане сам през първата си брачна нощ. Тя скочи, изрита високите си сандали и започна да снове из стаята. Най-смешното беше, че не знаеше дали да се чувства обидена, наранена или облекчена.

С пръсти намери ципа на смарагдово синята си рокля и за миг се спря, преди да свали от себе си ефирната материя. Много внимателно я сложи върху закачалка в дрешника и взе постелния пеньоар, специално закупен за тази нощ, който беше доста по-скъп, отколкото изглеждаше. След като препаса колана през кръста си, тя застана пред огромното огледало и се загледа в отражението си.

Навърши трийсет години. Омъжи се за Грей с желание. Възнамеряваше изцяло да му се посвети като съпруга. Ако той нямаше същите намерения към нея, изобщо не биваше да ѝ предлага брак. Нямаше никакъв смисъл.

Под влияние на нараненото си честолюбие и желание да разреши веднага въпроса, който въобще не биваше да се превръща в проблем помежду им, тя така се разпали, че се втурна към вратата с гръм и трясък. С уверена крачка прекоси дневната и почука на спалнята на Грей.

Изминаха няколко секунди, преди да чуе приглушения му глас:

— Влез, Амбър.

Тя пристъпи вътре и го видя да стои пред прозореца загледан към езерото. Беше останал само по панталони. Не се обърна, когато тя влезе.

Видът на гладките му релефни рамене и стегната талия я развълнуваха още повече. Трябваша ѝ няколко секунди, за да успее да

намери гласа си.

— Трябва да поговорим, Грей.

— Не е необходимо. Не и тази нощ — гласът му беше мек, но се долавяше подчертано твърда нотка. — Всичко ще се подреди с времето.

Тя направи крачка напред, но той все още стоеше с гръб.

— Не разбирам... Ако не си имал желание... Искам да кажа, ако не си мислел да живеем като мъж и жена, тогава защо пожела да се ожениш за мен?

Най-накрая той се обърна и впи в нея пронизателните си дълбоки очи. За момент сякаш бе погълнат от гледката на тялото ѝ, загърнато в нощната роба. После погледът му се спря върху сериозното изражение на лицето ѝ. Накрая каза с мек глас:

— Цялото време на света е пред нас. Не искам да те пришпорвам.

— Но не се притесни да ме пришпориш да се оженим — не можа да се стърпи да не го клъвне.

— Моментът беше подходящ.

— Това ли само означава за теб? Подходящ?

Той смръщи вежди и се приближи към нея.

— Какво има, скъпа?

— И аз това питам!

Той се спря на крачка от нея и повдигна брадичката ѝ.

— Ние сме приятели, забрави ли? Не сме двойка тийнейджъри, които ги е ударил хормона и не могат да се контролират. Ще караме полека и внимателно. Всяко нещо по реда си.

Тя не обърна внимание на думите му и го погледна със сериозна загриженост.

— Грей, ти нали харесваш жените? Искам да кажа, че не се ожени за мен само за да докажеш пред деловите си партньори, че си хетеросексуален, докато всъщност не си.

Той я зяпна с изненада, но след това очите му се озариха от мек блясък. Без да каже и дума, той я прегърна и я целуна така, както никога досега.

Амбър остана като зашеметена — не можеше да помръдне. Пак ги имаше познатите топлина и сила, към които беше започнала да

привиква, но този път той сякаш премахна невидимите задръжки, които не бе и подозирала, че съществуват.

Тази негова сила, която досега тя приемаше като утеха, изведнъж се превърна в първично, неустойимо, по един елементарен и примитивен начин, изкушение. Топлотата, която преди ѝ беше приятна и успокояваща, сега се оказа първата искра на пожар, който застрашаваше да изпепели всичко. Несъзнателно устните ѝ се разтвориха под неговите и тя почувства страстното докосване на зъбите му до долната ѝ устна. Грей обви със силните си ръце бедрата ѝ и я повдигна към себе си. Съвсем ясно можеше да усети напрежението в слабините му.

Езиците им жадно се докосваха, дишането им се учести. С леко стенание тя прошепна името му. Грей внимателно я пусна на земята.

Амбър рязко отвори очи, направи крачка назад и стъписано го погледна.

— Отговорих ли на въпроса ти? — попита с равен тон, който противоречеше на разгорелия се пламък в очите му.

Амбър примигна и само кимна.

— Да — едва промълви тя. — Мисля, че да.

Той нежно се усмихна.

— Тогава отиди си в стаята и престани да се тревожиш. Както ти казах, всичко по реда си.

— Но ти ме желаш — прошепна объркано тя.

— Мога да изчакам.

— Но защо? Грей, аз съм жена на трийсет години. Не се отнасяй с мен като с наивна хлапачка.

Той ѝ отвърна с иронична гримаса.

— Подозирам, че повечето хлапачки не са по-наивни от теб, мила.

— Какво искаш да кажеш?

Той въздъхна.

— Скъпа, казах ти, че възнамерявам да изчакам.

— Но, аз не искам да чакаш. Омъжих се за теб с ясното намерение да споделям леглото ти.

— Все още не разбираш, нали? — той бавно се отправи към прозореца, загледан в светлините на града. — Искам да съм сигурен,

че когато дойдеш в леглото ми ще е заради искреното ти желание, а не за да изпълниш съпружеските си задължения.

Смутена и обърквана, Амбър усети как гъста червенина плъзва по бузите ѝ. Слава богу, че Грей не я гледаше в този момент. Набързо възвърна самообладанието си, прочисти гърло и твърдо заяви:

— Грей, искам да споделя леглото ти. Съвсем естествено е, предвид обстоятелствата. Нямам нищо против да изпълнявам задълженията си на твоя съпруга, наистина.

При тези думи той се извъртя към нея, а лицето му се бе превърнало в ледена маска от гняв. Това съвсем я стъписа. Никога не беше виждала Грей да си изпуска нервите. Просто не беше свикнала държането му да е друго, освен спокойно и уравновесено.

— Върни се в стаята си, Амбър. Казах, че ще забавим темпото и така ще стане — гласът му не издаваше гнева, който личеше единствено в очите му.

Неочаквана ярост наля у Амбър. Самата тя не разбра откъде се появи този гняв.

— Върви по дяволите, Грей! Не знам какво чакаш! Омъжих се за теб, защото се надявах, че се разбираме. Мислех, че и по отношение на секса сме на едно мнение. Разчитах на една зряла връзка с теб. От самото начало беше наясно, че не съм някоя страстна, жадна за секс мацка. Ако си се надявал, че след като се омъжа за теб ще се превърна в такава, жестоко си се лъгал.

— Така ли? — неговият гняв вече отшумяваше. Раздразнението му отстъпваше място на искрена веселост, която допълнително я вбеси.

— Да, по дяволите, точно така — тя гордо навири глава и триумфално се изнесе от стаята. Вратата се затръшна след нея. Щом пусна бравата, осъзна, че трепери. Постара се да преглътне сълзите си, докато не се затвори в стаята.

Грей стоеше по средата на стаята си и съзерцаваше вратата. За миг лицето му остана безизразно, а после се появи една малка лукава усмивка. Неговото страстно, жадно за секс коте, току-що си показа ноктите. При малко късмет, съвсем скоро тя щеше да открие страстта и чувствата, които беше скрила от себе си.

Дотогава той щеше да прекара няколко дълги и самотни нощи в празното си легло. Тихо ругаейки, както беше бос, Грей се насочи към

гарафата с шери, предвидливо приготвена на масичката от грижовния персонал на хотела. Шерито не беше любимото му приспивателно, но нямаше друг избор. Наля си малко в чашата и се върна пред прозореца. После загаси лампата и се замисли, загледан в мрака навън.

Туитчъл имаше право. Пустинята можеше да бъде много самотно място.

На следващата сутрин, Амбър се събуди съвършено спокойна. Беше все още под влияние на ужаса от пресилената си реакция на вчерашната случка, но на фона на ясната утрин ѝ беше по-лесно да оправдае странното си избухване от снощи. В края на краищата, беше подложена на определен стрес. Всяка една сватба си е достатъчно стресиращо събитие. А на всичкото отгоре, намеренията ѝ очевидно не бяха правилно разбрани. Предполагаше, че Грей ще държи на това да изгради една сравнително нормална връзка с новата си съпруга.

Тя си обу джинси, отгоре сложи риза в пастелен цвят и отиде в дневната. Грей вече беше излязъл за срещата си със счетоводителя. На масата намери бележка, с неговия грозен почерк, в която ѝ пишеше, че ще я чака за обяд във фойето. Предлагаше ѝ преди това да отиде да поплува.

Разбира се, не споменавахе нищо за сцената помежду им от снощи. Амбър сбърчи нос и хвърли бележката в кошчето.

След вчерашното спречкване изпитваше силно неудобство. Не беше типично за нея да губи самообладание. Вярно е, че и двамата бяха под необичайно напрежение, реши Амбър, но никой от тях не си даде сметка за това. Днес щеше да посвети времето си на възстановяване на тихата хармония, която беше определяща за връзката им през последните три месеца. Пък и имаше усещането, че и Грей ще се опита да направи същото.

Двамата наистина си приличаха в много отношения, замисли се тя, докато слизаше за закуска в оживеното кафене на хотела. Неприятната сцена от миналата вечер щеше да бъде забравена в светлината на новия ден. Нито той, нито тя щяха някога да споменат случката и нещата помежду им щяха да възстановят обичайния си нормален ритъм. Все едно, че нищо не се бе случило, реши в крайна сметка Амбър с чувство на облекчение.

Оказа се абсолютно права. Грей видимо ѝ се зарадва, когато се срещнаха на обяд. Амбър също се усмихна. Той я хвана за ръка и я поведе към ресторанта.

— Как мина срещата със счетоводителите? — мило попита тя, след като поръчаха обяда.

— Гладко като коприна.

Тя повдигна едната си вежда.

— Май долавям нещо друго в гласа ти.

Грей намаза, с масло една тънка филийка.

— Така е. Всичко вървеше като по ноти тази сутрин. Отчетите са отлично оформени, много ясни и точни. Толкова добре изглеждат, че мисля след обед да си взема почивка и да поиграя малко голф. Идва ли ти се с мен?

Тя се ухили.

— Никак не ме бива в голфа.

— Мен също. Но би било грехота да не се възползваме от всички удоволствия тук, нали така?

— Имаш нещо съвсем различно предвид. Какво е то?

— Ще ти кажа като стигнем единайсета база.

— Аха. Мистерия след мистерия. Какво ѝ е особеното на тази база?

Той отхапа с белите си зъби малък залък от филийката и се замисли, докато дъвчеше.

— Предпочитам да говорим за това там.

— Допускаш, че ресторантът се подслушва? — продължи да разпитва Амбър.

— Познаваш ме. Не обичам да рискувам.

— Така е — съгласи се тя със задоволство. — Познавам те — беше сигурна, че е така. Спечкването от снощи беше грешка и на двамата.

След обяд си взеха под наем два комплекта за голф и се приготвиха да се отдадат на изтънченото предизвикателство на играта. Свежата зеленина на окосената трева на терена бе в пълен контраст с пустинните хълмове, които се издигаха над игрището.

— Прилича на оазис наред пустинята, не мислиш ли? — отбеляза Амбър докато се готвеше за първия си удар. Беше доста

отдавна, когато игра за последен път и знаеше, че замахът ѝ щеше да изглежда доста несръчен.

Грей наблюдаваше безмълвно, докато тя замахваше. Топката ѝ не стигна много надалеч, но пък ударът ѝ беше доста точен. Задоволяваха я и малките успехи. Тя отстъпи и прибра стика си в чантата зад седалките на голфмобила.

— Не е зле — любезно отбеляза той.

— Надявам се, че си толкова слаб на голф, колкото твърдиш. Ако си ме излъгал, ужасно ще се отегчиш, докато се тътря на всяка база.

— Сега ще видим.

Амбър се усмихна при вида на лекотата и умението, с които замахна и удари.

Въобще не се изненада, когато малката бяла топка полетя и направи плавна парабола надолу по пистата, доста по-далеч от нейната.

— Знаех си — каза тя и седна зад него в голфмобила, — че много те бива. Като почне да ти писва от моите постижения, не забравяй, че идеята беше твоя.

— Няма да забравя. И не се притеснявай, че ще ми писне. Всъщност, ненавиждам голфа.

Тя учудено го погледна.

— Тогава защо играем?

— Защото искам да огледам отблизо единайсета база.

— Ужас! За да стигнем дотам, ще трябва да изиграем още десет — измънка Амбър.

— За съжаление не се сещам за друг начин, без да предизвикаме подозрение.

— Вече сме достатъчно далеч от хотела. Ще ми кажеш ли какво става?

Грей обикновено беше много внимателен по отношение на работата си. Към Амбър се отнасяше като към равна и винаги приветстваше нейното участие.

— Според документите, които разгледах тази сутрин, управата е похарчила много пари за възстановяване на единайсета база, но по-голямата част от нея е била наводнена от проливен дъжд миналата зима — бавно обясни той, докато насочваше автомобила към равната пътека.

— Е, и?

— Много пари, разбираш ли? Тази сутрин случайно разговарях с един от пазачите. Между другото той ми каза, че още при строежа на хотела са предвидени мерки срещу ненадейни порои в подножието на планината. Игрището за голф е добре обезопасено със специална техника и отводнителни системи, които да отвеждат водата по канали около него. Разбира се, природата е непредвидима. Всичко може да се случи.

— Да, да! Кажи ми какво подозираш.

— Същият пазач е работил тук и миналата зима. Той помни наводнението и какви поражения е нанесло то на хотелските терени — Грей спря голфмобила близо до мястото, където топката на Амбър се бе приземила. — Каза ми, че досега е имало няколко наводнения, но нито едно не е засегнало игрището.

— А-ха, май схващам — Амбър се загледа в необятното разстояние, което се простираше между нейната топка и ниско окосената трева около дупката. Тя си избра „оръжие“ и излезе на моравата. Вторият ѝ удар се изметна силно наляво и тя затаи дъх с надежда само да не я запрати в неравната част на игрището.

— Прескочи трапа! — радостно извика Грей. Амбър засенчи с ръка очи, опитвайки се да види къде се приземи топката.

— Даже не мога да я видя.

— Не се тревожи. Маркирал съм я.

Отново се качиха в колата.

— Окей, Шерлок, разкажи ми края на приказката и какви изводи направи.

— Много просто, уважаеми Уотсън. Сериозно подозирам, че Вик Дилейни се е възползвал от пороя миналата година, за да претендира за компенсации в далеч по-голям размер от необходимите. Изтеглил е хиляди долари за възстановителни работи по единайсета база.

— Хмм!

Грей кимна.

— Точно, както ти казах.

— Това все още не означава, че Дилейни е укривал данъците си или е мамил със застрахователни полици. От вида на хотела не личи да имат финансови затруднения — логично заключи тя.

— Не, но съгласи се, че подобно разкритие в самото начало, най-малкото предизвиква любопитството ми.

— Имаш право.

Амбър го беше виждала и преди как работи. Специфичната му любознателност и последователността, с която гонеше до дупка задачите си, го правеха толкова ценен и скъпо платен консултант за клиенти като Симингтън.

— Просто ще се наложи да се дотърим до единайсета база — каза тя.

— Грешка! Ще трябва да се търим през всяка една база, докато стигнем до последната — осемнайсета. Би изглеждало подозрително, ако веднага след единайсета се обърнем и си тръгнем, не е ли така?

— Ще грохна — предупреди го Амбър. — Започва да става много горещо.

— Което ме подсеща за една друга поема на Туитчъл — вдъхнови се той: — „Засада под палещото слънце“.

— Да, спомням си я — ведро отговори тя. — Поредната, в която авторът говори за разтопено олово и горящо желязо. Знаеш ли, че преди госпожа Аберкромби да ти изпрати тези писма, не бях забелязала колко много от творбите му изобилстват със завоалирани сексуални намеци.

— Не си забелязала, защото не е вярно — отсече Грей. — И в отговора си до Аберкромби дебело ще ѝ го подчертая. Същото ще направя и в следващата си статия: „Поетите на югозапада“.

— Убедена съм, че тя с огромно нетърпение ще се свърже с другия ученик на Туитчъл — престори се на сериозна Амбър.

— Аз не съм другият, аз съм единственият експерт по неговото творчество в света! — контрира той.

— Госпожата би могла да ти се опълчи.

— Госпожата е мошеничка и измамница, и възнамерявам да го докажа.

— След като първо докажеш на себе си, че единайсета база не е възстановявана и не са били необходими хиляди долари за целта?

— Точно така. Всичко по реда си. Справедливостта ще възтържествува, точно както винаги става в поемите на Туитчъл.

Единайсетата база изглеждала досущ като другите за неопитното око на Амбър. Грей обиколи дупката и се загледа в

неравната трева над мекото зелено кадифе на терена. Беше й ясно, че той не търси изгубена топка. След три унизителни опита тя най-накрая си проправи път към победата и после заби флагчето вместо Грей, който направи несполучлив удар.

— Много се радвам, че не обичаш голфа — измърмори тя, докато преместваше флага.

— Глупава, отегчителна игра — той метна стика в сака и седна зад волана.

— След като я смяташ за глупава и отегчителна, как си успял да станеш толкова добър?

— Въобще не съм толкова добър. Наложил се да се науча да играя поне прилично, за да не се излагам пред клиентите. Това е. Повечето от тях играят голф, за съжаление.

Амбър го погледна скептично. Като го гледаше си мислеше, че никакъв спорт не би могъл да му се опре. С вроденото си мъжко изящество, физическа сила и спокойствие, едва ли би могло да го затрудни каквото и да е начинание, изискващо енергия и координация.

Тази мисъл я накара да си припомни миналата нощ, когато лежеше будна, фантазирайки си какво ли щеше да е да се събуди в неговите прегръдки. Амбър рязко отхвърли тревожните мисли — нали отношенията им отново се върнаха към нормална фаза. Тя беше твърдо решена да ги съхрани такива.

— Какво имаме запланувано за тази вечер? — попита тя.

— Тази вечер ще си поръчаме бутилка много специално френско вино.

— Така ли? Не че възразявам, но защо?

Грей й хвърли многозначителен поглед.

— Защото съм сигурен, че точно това вино го няма в избите на Дилейни. Не е включено в менюто.

— Тогава, какъв е смисълът?

— Смисълът е там, че Вик Дилейни е похарчил огромна сума за доставката му. Не мисля, че тя въобще е била осъществена. Със сигурност ще разберем, след като го поръчаме, нали така?

— Ясно — тихо промълви Амбър. Тя се стараяше да поддържа любезен делови тон, защото очевидно само работата занимаваше мислите на Грей. Но малко по малко, на нея й ставаше ясно, че

вероятно и втората нощ от медения си месец, ще прекара така, както и първата — сама в собственото си легло.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На четвъртия ден от престоя си Амбър успя да се пренесе във времето на Туитчъл по възможно най-автентичния начин — на гърба на един кон. Не знаеше да плаче или да се смее, докато послушно следваше Грей през тесния каньон, скрит в хълмовете зад комплекса. Беше яхнал голям дорест кон и по всичко личеше, че по-добре се справя със седлото, отколкото с голфа. Едрата му фигура следваше естествените движения на животното на име Тригър, а то с готовност приемаше да го направляват здравите ръце, които държаха юздите.

Кобилата на Амбър беше дребна с неопределен белезникав цвят, който май трябваше да мине за кафяв. Изискваше се повече фантазия от нейната, за да намери каквато и да е прилика между тази кобила и Тригър. Имаше чувството, че някой, без да иска е избелил тази кобила. Още повече, че Голди, така се казваше добичето, въобще отказваше да се подчини на водачеството на Амбър. В кариерата си на курортна атракция, Голди отрано се бе научила, че единственото, което се изисква от нея, е да следва коня отпред. Това и правеше, без да се напряга за повече.

— Сигурен ли си, че Туитчъл е черпил вдъхновението си по този начин? — попита Амбър, докато Голди чинно следваше якия жребец. Групичката се движеше по пътека край малък поток, който прорязваше каньона.

— Естествено. Как иначе щеше да развие този усет и любов към земята? — Грей погледна през рамо. Изразът на лицето му беше особено почтителен, но от златистозелените му очи струеше изумление.

— Никога не съм възприемала Туитчъл като поет, възпяващ земята — промърмори тя, — и въобще като поет — последните думи почти прошепна. Грей дочу предателските слова.

— По-добре ще е да се усмихнеш, когато произнасяш подобна дързост, партньоре.

— Въобще нямам сили да се усмихна. А и от кръста надолу съм парализирана, заради това седло. Ще спираме ли изобщо за обяд?

Грей подръпваше юздите и се взираше в заобикалящата го живописна гледка от малкия каньон. Радваше се на проблясващото поточе, на речните камъни, полирани сякаш от човешка ръка, на приветливите късчета зеленина.

— Харесва ли ти това място? Каньонът ми напомня за мястото, което Туитчъл е описал в „Убежището на разбойника“, нали? Можеш ли да допуснеш, че той в действителност се е скитал по същите тези поляни и е черпил вдъхновение от тях?

— Според мен единствената муза на Туитчъл е идвала от дъното на бутилката.

Съвсем предвидливо, Голди спря миг, преди господарката ѝ да дръпне юздите. Амбър прехвърли крак през седлото и скочи на земята, видимо облекчена.

Кобилката моментално възприе това като знак, че може свободно да пасе. Жребецът стори същото и зарови муцуна в зелената пътечка до водата.

— От време на време долавям сериозна липса на уважение в репликите ти по отношение на този велик мъж.

Грей слезе от коня с такава лекота, сякаш бе прекарал целия си живот върху седлото. Той преметна юздите му, заедно с тези на избелената кобилка около клоните на перест храст и свали от гърба му малка кожена торба.

Амбър се ухили, докато го гледаше как се настанява удобно върху една скала и започна да рови из торбата.

— Това, което долавяш, е единствено неумението ми да се шегувам през работно време. Какво има в чантата?

— Няколко сандвича с пастет и кресон, две пакетчета доматен чипс, малко моркови, маслини и две ябълки — той постла покривката, която също беше в чантата и подреди върху нея храната. — И накрая, но не и по значимост — хубаво, здравословно калифорнийско червено вино.

— Браво. Много мило от страна на обслужващия персонал — Амбър посегна към един от сандвичите.

— Доста по-мили са от Роджър и Ози. Тази сутрин си мислех, че никога няма да мога да се отърва от тях.

Грей се облегна на един затоплен от слънчевите лъчи камък и с наслада отхапа половината сандвич. Апетитът му беше съизмерим с всичко останало, характерно за него.

— Имали са твърдото намерение да ни придружат на тази екскурзия, така ли? — попита тя.

Когато тази сутрин двамата мъже предложиха лично да ги разведат из околностите, Грей директно ги отрязва. Тяхното не беше просто любезно предложение — Роджър и Ози бяха много настойчиви. Оказа се, че и Грей можеше да бъде доста неотстъпчив по свой безмълвен начин — заряза и двамата в комплекса.

— Стават все по-досадни. Имам усещането, че не мога никъде да мръдна, без те да са наоколо. Изобщо не мога да си поговоря насаме било с пазачите, сервитьорите или камериерите — той отхапа остатъка от сандвича и отвори малката бутилка вино. — Май са започнали да схващат, че няма да се превърна в предводител на фен клуба на шефа им.

Амбър сбърчи вежди.

— Нали не си се изпуснал пред тях за съмненията ти относно счетоводните книжа?

Едната му вежда се изкриви в иронична гримаса.

— На глупак ли ти приличам?

— Не.

Той кимна в знак на задоволство.

— Не съм се изпуснал пред никого, но ми се наложи да поразпитам някои хора и съм убеден, че те незабавно са докладвали на Дилейни. А това най-вероятно го изнервя. От всичко, което видях, мога само да кажа, че той не може да си позволи да изпусне сделката. Затънал е до скъпия си кожен колан.

— Каква ще е програмата ни? — попита тя, докато отваряше пакета с маслини и моркови.

— Мисля да си тръгнем преди заплануваното — вдругиден. Дотогава ще имам цялата необходима информация, за да завърша доклада си за Симингтън.

— Ще му препоръчаш да не сключва сделката?

Грей захапа нов сандвич.

— Да. Друго не ми остава. Симингтън трябва да е луд, да се забърка в тази каша.

Амбър потисна въздишката си, като си даде сметка, че странният им меден месец беше пред приключване. Голяма работа, помисли си тя. И без това не беше нещо особено, просто работна ваканция. Всъщност, оказа се по-депресиращо, отколкото ѝ се искаше да признае. Тя зарея поглед към конете, които пасяха наоколо, но всъщност гледаше през тях и продължи да хрупа някакъв морков. Запита се дали това беше всичко, което Грей искаше от тяхното пътуване, или може би, просто случайно очакваше повече от медения си месец. Не можеше да си избие от главата последната целувка, но също така и факта, че не се повтори.

Около този каньон витаеше някаква прекрасна тишина и спокойствие. Из хрусталаците чуруликаха птички, сякаш си говореха за някакви техни си работи. Поточето ромолеше радостно, а топлото слънце приятно напичаше.

— Амбър?

Изненадана от сериозния тон в гласа му, тя се обърна и го погледна. Той все така лежеше облегнат върху скалата с очи, вперени в нея. Тръпка на увереност премина през нея в този момент. Каквото и да минаваше през главата му, то със сигурност нямаше нищо общо със сделката на Симингтън.

— Да, Грей?

— Мисля, че онази вечер имаше право. Може би наистина се налага да поговорим.

В този миг, устата на Амбър пресъхна. Би следвало да ликува, но вместо това инстинктът ѝ подсказваше, че разговорът приема опасен поврат.

— За какво искаш да говорим?

— За Калифорния.

Гласът ѝ изчезна, успя да чуе единствено как сърцето ѝ отеква в ушите. Когато най-сетне успя да проговори гласът ѝ издайнически пресекваше.

— Какво за Калифорния?

— Искам да знам какво ти се е случило там.

От няколко бегли разговора помежду им, в които тя случайно се изпусна, той знаеше, че е имало някакъв мъж. Амбър обаче подозираше, че сестра ѝ се е разприказвала повече от необходимото по време на кратките им срещи. Но Грей... никога не я беше питал за

това, никога не беше прекрачвал границите на неприкосновеността на миналото ѝ. Тя прие, че той никога нямаше да го стори. Уважението, с което се отнасяше към личните ѝ тайни, беше една от причините да го харесва толкова и да се чувства уютно в негово присъствие. Днес за първи път той навлизаше в територия, която тя беше обозначила като забранена.

Тя автоматично смени тактиката в отстъпление, което се опита да прикрие с лека усмивка.

— Винаги са ме съветвали, че не е препоръчително да се правят сърцераздирателни признания, особено между младоженци — небрежно каза тя.

— Много ли има за казване?

Отказът му да се подведе от усмивката ѝ подразни Амбър. Тя повдигна брадичка:

— Грей, ако миналото ми е проблем за теб, трябваше да ми го кажеш, преди да се оженим.

— За мен не, но мисля, че за теб е — погледът му беше сериозен, леко премрежен, зареян към обедното слънце. — Нямах намерение да те питам, но от известно време си мисля, че би ти било от полза да поговорим за това. Зная, че в миналото ти е имало един мъж. После нещо се е объркало и то много, за да те принуди да напуснеш отлично платената си работа и да се отправиш към Вашингтон. Избягала си далеч на юг, за да лекуваш раните си и да се скриеш, нали така?

— Не. Заминах на юг, за да започна всичко отначало.

— До известна степен си успяла. Създаде си нов живот, нови приятели, нова работа. Но все още има няколко брънки от веригата, които те дърпат към миналото и сякаш не можеш да се освободиш от тях, не се чувстваш достатъчно сигурна в себе си...

— Грей! — прекъсна го тя видимо раздразнена. — Какво ти става? Никога досега не си ме въртял на шиш така. Мислех, че сме се споразумели. Част от уговорката гласеше да не засягаме миналото. Самата аз никога не съм те разпитвала за първия ти брак, така ли е? По дяволите! Не биваше да ме караш да се омъжвам за теб, след като не можеш да преодолееш мисълта за предишния ми живот.

— Мислех, че можем да загърбим, каквото и да е имало там в Калифорния с еднакъв успех, както и първия ми брак. Сега, обаче, не съм толкова сигурен — откровено си призна той.

Амбър се вторачи в него.

— Малко е късно за този извод.

Устата му едва забележимо се изви.

— Не е. Все още имаме достатъчно време пред себе си.

Амбър рязко се изправи и пъкна пръстите си в задните джобове на дънките. Обърна се с гръб към него, пристъпи до поточето и тихичко каза:

— Не знам нито какво искаш, нито какво очакваш от мен, Грей. Случилото се в Калифорния не е кой знае каква мистерия. Влюбих се в един мъж, но нещата не потръгнаха и това е всичко. Обичайната потискаща история, която и на теб ти е добре позната.

— Обичаш ли го още?

Тя се извъртя рязко и шокирано отговори:

— Разбира се, че не. Всичко приключи преди месеци. Това ли те тревожи? Мислиш, че още ми пука за него? Кълна ти се, Грей, че никога нямаше да се омъжа за теб, ако беше така.

Дори и изречена на глас, тя разбираше, че това не беше цялата истина. Каквото и да изпитваше към него, това не беше любов.

— Ако не ти пука за него, тогава защо не се чувстваш свободна, за да можеш да се влюбиш в мен? — тихо я попита.

Амбър се почувства натясно и зае отбранителна позиция. Сякаш обезумяла, започна да удря по вратата на невидимата си килия.

— Когато ми предложи да се оженим, ти казах, че не съм влюбена в теб — контрира го тя — поне не в смисъла, който повечето хора влагат в това понятие. Ти каза, че нямаш против, че не търсиш „любовта на столетието“. Защо сега постъпваш така? Накара ме да повярвам, че ще бъдем щастливи заедно и аз ти повярвах. Напълно готова да те даря с щастие. Ти си този, който издига барикади помежду ни. Имам усещането, че си променил мнението си. Изискваш повече от мен, отколкото ти обещах в началото. Само не разбирам защо. И ти не преливаш от страст и романтика, точно както и аз. Не беше честно да се жениш за мен с едни правила, а след сватбата да ги променяш.

Беше на път да се разсмее на емоционалния ѝ изблик, но се удържа и я погледна.

— Влагаш много страст в опита си да ме убедиш, че не си страстна натура. За едно, обаче, си права. Промених правилата на играта и това не беше честно.

Той изтърси ръце от трохите и събра опаковките от сандвичите.

— Понякога и аз не играя честно. Невинаги, но достатъчно често.

— Грей.

— Забрави.

Той се изправи и ѝ подаде ръка да стане. В очите му се долавяше усмивка.

— Нямах право да те притискам. Ти каза, че си готова да ме дариш с щастие и засега това ми стига. Ела насам, миличка, и бъди щастлива с мен.

Недоверчивият поглед на Амбър премина от лицето му към ръката.

— Не знам, Грей — неуверено промълви тя.

— Аз знам. Така, че престани да се тревожиш и ела при мен. Време е да се връщаме в хотела. Роджър и Ози ще се изнервят.

Тя усети как безгрижието в гласа му се върна и това я накара да се отпусне още повече. С плаха усмивка тя пристъпи напред и пое дланта му.

Грей се приведе и нежно я целуна.

— Не бъди толкова сериозна. Всичко ще е наред. Почакай и ще видиш. Вярваш ли ми?

Като не намери какво да отговори, тя просто кимна. В определена степен му вярваше, но също така почувства, че не го разбира изцяло, а това със сигурност я изнервяше. Искаше ѝ се да е щастлива с Грей и копнееше и той да изпитва щастие и спокойствие с нея. Но той започваше да усложнява тази не толкова сложна наглед задача. Щеше да се наложи да разруши някак си стените, които Грей издигаше.

Амбър започна да се приготвя за вечеря без ентузиазъм, за разлика от празничното настроение, което витаеше наоколо. Тази вечер в хотела щеше да има фиеста. Ресторантът и фойето се изпълваха с гости за тържеството. От управата на хотела бяха подготвили мексикански бюфет, пълнени ананаси, мариачи с китари и музика във фойето. Всички бяха насърчени да се облекат в съответствие с повода. Бутикът за дрехи на хотела направи сериозен оборот от продажбата на

оригинални мексикански ризи, цветни поли с волани и националните блузи с открити рамене за дамите.

Докато пристягаше розовия колан около тюркоазносинята пола и нагласяше ластичното деколте на набраната си блуза, тя се зачуди как е възможно курортът да има някакви финансови затруднения. Става въпрос за сигурна клиентела. Печалбите само от бутика покрай фиестата би следвало да са достатъчни, за да поддържат бизнеса без дългове.

От друга страна, Грей й беше казал, че има сериозни несъответствия в счетоводната документация и тя му вярваше. Той знаеше какво прави.

Можеше и да не умее да се люби с жена си, но от деловата си работа определено разбираше.

Амбър направи физиономия на отражението си и дръпна деколтето настрани. Сега вече раменете й бяха разголени, откривайки голяма част от деликатната извивка на гърдите. Даже банският й не беше толкова изрязан. Това, каза си тя с презрение, бяха отчаяни мерки от нейна страна. Чувството на отчаяние идваше от изминалите три нощи, които прекара сама в леглото си.

Добре де, тя не беше секси мадама. Може би не изпитваше онази крещяща нужда от секс, характерна за други жени. Какво лошо имаше в това, ако е спокойна или сравнително уравновесен тип жена. Това не означаваше, че няма интерес или желание да се люби със съпруга си. Тая работа със спането поотделно страшно я изнервяше. Нито беше нормално, нито естествено и не разбираше защо Грей настояваше да е така. Съпрузите, пък и били те не толкова страстни, беше редно да спят заедно. Със сигурност това беше едно от условията да са щастливи и доволни заедно.

Ако Грей я чакаше да дойде при него като някоя похотлива, превъзбудена малка нимфоманка, имаше да си чака цял живот. Амбър не искаше собствените й емоции и желания да вземат превес. Въпреки всичко, може би можеше да подхвърли на съпруга си някой друг закачлив намек. Трябваше само леко да го подтикне, за да осъзнае той колко щастливи и доволни щяха да се чувстват в леглото, а и извън него. Имаше вероятност, ако останеше доволен от представянето й в този „раздел“, да престане да й задава въпроси за миналото, на които и тя не можеше да отговори.

На Амбър не ѝ беше напълно ясно, защо Грей държеше да получи някакъв знак за влудяваща страст от нейна страна. Съвсем не му личеше, да държи на това, когато я помоли да се оженят. Не даваше признаци на човек, който има нужда от гореща, пламенна жена в леглото си. Изглеждаше напълно доволен от постигнатата договорка с нея. Може би сегашното положение се дължеше на изненадваща проява на скритото му мъжко его, с горчивина си каза тя. Каквото и да беше, обаче, тя възнамеряваше да се опита да преодолее тези скрупули и съмнения и то още тази нощ. Отношенията им през деня се развиваха нормално и гладко, както винаги, ако не се броеше малката сцена от каньона този следобед. Нямахше причина и нощите да не станат такива.

Амбър направи крачка назад и развя воланите на ярката си пола пред огледалото. Беше решила да остане със спуснатата коса за вечерта. Златистокафявите къдрици танцуваха върху голите ѝ рамена. Тя праметна през рамо голяма мексиканска кошница, която купи специално заради новите си ярки дрехи и отвори вратата на стаята си.

Грей седеше в плетения стол и четеше вестник. Той без охота се съгласи да облече бродирана бяла риза с широко отворена яка, ушита в Акапулко. Това беше неговия личен принос към празненството тази вечер. Тоалетът му завършваше със сандали. Тъмната му коса бе сресана в обичайния си строг стил. Все още беше мокра от душа. Той повдигна очи, когато Амбър влезе в стаята. Тя се усмихна и направи малък пирует.

— Как изглеждам? — попита тя.

— Сякаш всеки миг ще прелееш от блузата си — натърти той, едновременно с изненада и неодобрение.

— Глупости! Всички жени ще носят точно такива блузи тази вечер. В магазина вървяха като топъл хляб днес следобед. Готов ли си да тръгваме?

— Не съвсем — той внимателно стана, прекоси стаята и застана пред нея. Все още се мръщеше на ниското деколте. — Не може ли малко да го повдигнеш?

— Че защо? — попита невинно тя. — Моделът е такъв. А като ходя по бански не е ли по-зле?

— Много по-зле — той сложи ръка върху голото ѝ рамо и прокара пръст до вътрешността на ластичното деколте.

Този неочакван интимен допир така я сепна, че тя машинално отстъпи назад и насмалко не падна. Очите им се срещнаха в миг на интимна взаимност, който предизвика прилив на топлина през цялото ѝ тяло. Тя не помръдна, погледът му не слизаше от нейния, а ръката му лекичко премести деколтето малко по-нагоре. Когато приключи, Грей се вгледа в резултата от своето дело.

— Така е по-добре — мило отбеляза той.

— Струва ми се, Кормик Грейсън, че дълбоко в теб дреме пуританът. Малко си старомоден, дори стеснителен.

Тя се опита думите ѝ да звучат шеговито. Кожата ѝ все още гореше от нежното докосване на пръстите му.

— Точната дума е „собственик“, госпожо Грейсън. Не я забравяйте. Готови ли сме да тръгваме?

В думите му имаше заядлив хумор, но нещо в очите му издаваше абсолютна сериозност. Амбър не беше сигурна как да интерпретира изражението му. Преметна дръжките на кошницата през голото си рамо и вирна глава.

— Готова съм. Да вървим да ядем тако, докато още можем да гледаме.

— Идея, която без съмнение, Шърборн Туитчъл би одобрил.

— Той не е ли създал ода за „такото“? — весело попита Амбър, докато вървяха към асансьорите.

— Не, но съм сигурен, че на едно или две места споменава текилата.

— Обзалагам се, че е така. Със сигурност е имало достатъчно количество текила в неговото тяло, когато е писал някои от по-запомнящите се стихове — заяви тя. — Всъщност, в момента текилата ми се струва отлична идея. Трябва ми нещо за притъпяване на последствията след това яздене по каньона.

— Мислех, че вече си претръпнала и ти е минало — засмя се Грей и влязоха в асансьора.

— За съжаление първоначалният ефект премина и бе заменен от няколко много живи спомена за преживяното върху седлото.

— Понаболява ли те?

— Меко казано. Благодаря на Бога, че столовете в ресторанта са с меки възглавници — прочувствено каза тя.

Вечерта стана наистина празнична, както беше обещал Вик Дилейни. Мариячи с китари пееха мексикански песни и обикаляха сред хората в ресторанта, които опитваха всичко — от пикантните ястия до плодовите салати, предлагани от огромния бюфет.

Имаше богат асортимент от интересни интерпретации на двете предпочитани традиционни линии в мексиканската кухня.

Бирата, коктейлите, текилата със сол и лимон бяха в изобилие. Тази вечер всички напитки бяха за сметка на заведението и гостите не се колебаеха да си угаждат.

— Сигурен ли си, че курортът има финансови проблеми? — попита Амбър колебливо. Междувременно се опитваше да стигне до бюфета. Грей беше точно зад нея. — Как Дилейни може да си позволи такова разхищение, без да го заболи?

— Добър декоратор е. Налага се да поддържаш добър външен зид, когато се опитваш да продадеш нещо толкова скъпо, като това място.

— Предполагам. И все пак, това е доста натруфена декорация.

— Колкото по-голяма е сделката, толкова по-натруфена трябва да е.

— Дали Симингтън ще се разочарова?

— Той е бизнесмен и не се обвързва емоционално със сделките. А сега — тихо. Не ми се ще някой от енергичното „дуо“ да те чуе.

Амбър се огледа и видя Роджър на няколко крачки от нея. Той помагаше на гостите да си вземат от безплатната бира. Ози беше от другата страна на стаята и забавляваше две възрастни дами.

— Тези двамата се навъртат постоянно, нали?

— Те са хора на Дилейни.

Самият Дилейни се изявяваше като сърдечен домакин, който следеше за доброто прекарване на гостите си. Той си проправи път към Амбър и Грей, които се бяха насочили към една от големите общи маси, подготвени за вечеря. Идеята беше хората да имат възможност да се опознаят, споделяйки една и съща маса с непознати.

— Как сте? — приветливо попита Дилейни и фамилиарно потупа Грей по гърба. — Опитайте ли от скаридите? Те са специалитетът на нашия готвач. Редовно летим до крайбрежието, за да му доставим пресни. Не иска и да чуе за замразени. Същинска примадона! Но предполагам, че всеки добър готвач трябва да е такъв. Ами вие,

приятели, какво правихте днес? Ози каза, че сте взели два коня и сте се отправили към хълмовете.

— Съпругата ми искаше да разгледа пейзажа — любезно подхвърли Грей и помогна на Амбър да заеме мястото си на стола до един господин с побеляла коса. — Страхувам се, че попрекалихме с язденето. Жена ми не е свикнала да седи толкова дълго върху седло.

Дилейни ѝ отправи жалостива усмивка.

— Съжалявам за това. Опитайте с една приятна, топла вана довечера. Наистина прави чудеса — той заобиколи масата, усмихвайки се на останалите гости. — Пожелавам ви приятна вечер и не забравяйте, че питиетата са за наша сметка.

Чу се одобрителен шепот от насядалите хора и домакинът се насочи към следващата група. Беловласият господин, чиито мустаци бяха елегантно оформени се усмихна на Амбър.

— Докато съм тук се придържам твърдо към голф курса. От години не съм се качвал на седло. Мога да си представя последствията.

Амбър се разсмя и му се представи. Същото сториха и други две двойки и скоро разговорът премина в небрежно, безцелно бърбене, естествено за непознати, които се налага да споделят вечерята си. Всички бяха доволни от местата си и с желание се включваха в празничното настроение. Несекващият поток от бира и текила допринасяше още повече за това.

По време на вечерята, младата жена срещу Амбър спомена нещо за западния фолклор и Амбър се възползва от възможността.

— Странно, че не споменахте „Аризонски легенди“ — весело каза тя. — Съпругът ми е нещо като експерт в областта на западната поезия.

В този миг всички глави се обърнаха към него и той ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Не мисля, че съм чувал за Западните поети — дълбокомислено обади се някой.

— Обект на изследване на съпруга ми е поетът Шърборн Юлисес Туитчъл — сподели Амбър.

— Наистина ли? — заинтригува се една млада жена. — Кога е живял?

— Рождената му дата не е точно установена. Когато Грей подготвяше статията си за него, обикновено поместваше думата

„роден“ с въпросителна в биографичните бележки.

— А кога е починал? — учтиво попита беловласият господин.

— По същия начин, думата „починал“ попада в гореспоменатата графа.

Грей се намеси в разговора, преди Амбър да е успяла съвсем да оплеска ситуацията.

— Това звучи малко подвеждащо — внимателно настоя пред слушателите си той. — Почти сигурни сме, че Туитчъл е починал около 1901 година.

— Какво му се е случило? — попита някой.

Грей прочисти гласа си:

— Най-вероятно е станал жертва на инцидент в един хотел, където се е намирал тогава. От това, което можах да установя, е, че в онази нощ е пътувал към Мексико и е решил да отседне в едно малко градче, точно до тази страна на границата. Явно е имало спречкване.

— С пистолети? — силно заинтригувана, настояваше да разбере младата жена.

— Така изглежда. Според тогавашен вестник, в онази нощ са се чули изстрели в една от хотелските стаи. Намерено е изгорено неидентифицирано тяло. След този инцидент никъде не се споменава повече за Туитчъл, но името му със сигурност е фигурирало в регистъра на хотела, според същия онзи вестник. Имайки предвид, че след тази дата вече няма публикувана негова поезия, спокойно можем да приемем, че именно неговото тяло е изгоряло в пожара.

— Защо не е било идентифицирано?

Амбър се ухили.

— Защото освен един чифт чорапи, тялото е било съвсем голо, когато са го открили.

— Колко странно — отбеляза седящият до Амбър господин.

— Не съвсем. От това, което Грей научи от статията, става ясно, че по време на престрелката Туитчъл, е бил в леглото си.

— Бил е убит?

— Зависи от гледната точка — с наслада ги осведоми госпожа Грейсън. — Господин поетът е бил с жена, когато са го убили.

— Е, Амбър, внимавай, това са непотвърдени предположения — надменно предупреди той и посегна към текилата си.

Тя отново се ухили.

— Виждате ли, онзи хотел, всъщност, е бил бардак. Туитчъл е направил грешката да скочи в леглото с фаворитката на единия от шефовете ѝ и той се е възпротивил.

— Колко забележително! — удиви се беловласият господин. — Да се сражаваш заради дамата на нощта!

— Не смятам, че би могло да се квалифицира като сражение — добави весело Амбър. — От онова, което съпругът ми откри във въпросния вестник, излиза, че Туитчъл дори не е успял да извади пистолета си.

— Е, значи е умрял щастлив — отбеляза с доволно кимване възрастният господин.

За миг настъпи тишина и след това цялата маса избухна в смях. Това съвсем разведри атмосферата. Амбър хвърли на Грей закачлив поглед и той ѝ го върна, придружен от лек блясък в очите си.

— Не правиш много за репутацията му на уважаван поет — оплака се той.

— Той няма такава. Реших, че може да има поне на неуважаван поет.

След вечерята, по-голямата част от гостите се пренесоха в слабо осветената приемна, където щеше да започне шоу програма. Последваха танци и Амбър с удоволствие се отдаде на веселието. Тайничко тя се възползва от приглушената светлина и дръпна ластичното си деколте надолу. Грей явно не забеляза това нейно действие. Вниманието му беше насочено към Роджър, който стоеше до вратата и дискретно наглеждаше персонала в приемната. Ози не се виждаше наоколо.

Амбър се приведе към съпруга си, за да му каже нещо, но изригването на тромпетите, които възвестиха началото на програмата, не ѝ даде възможност. След това вече нямаше никаква възможност да се чуят. Клоунът беше изненадващо смешен, а певецът — доста добър. Гвоздеят на програмата беше фокусникът. Амбър си направи една приблизителна сметка колко би могло да струва такова представление, но засега от Дилейни можеше да очаква само най-доброто.

Веднага след шоуто се развихри оркестърът. Амбър тъкмо се настройваше да получи покана за танц от Грей, когато до малката масичка изникна Дилейни.

— Нещо против да открадна съпругата ви за няколко минути? — попита той. — Отдавна очаквам възможност да танцувам с нея.

Младоженката очакваше да чуе любезния отказ на съпруга си, но когато Грей кимна, тя така се втрещи, че не може да измисли никакво извинение да откаже. Тя изстреля бесен поглед към мъжа си и чинно последва Вик Дилейни към дансинга. Не си пролича Грей да е забелязал раздразнението ѝ. Той все така небрежно наблюдаваше Роджър. Амбър се принуди да зареди една от нейните „клиентски“ усмивки за партньора си по танци.

— Надявам се, че със съпруга ви сте доволни от престоя си в курорта, госпожо Грейсън — непринудено каза той и завъртя Амбър с обиграни движения, допълнени от серия елегантни стъпки. Явно имаше доста опит в танците с гостите на хотела.

— Да, много — отвърна тя, чувствайки се като лицемерка. Беше трудно да изразяваш възторгът си на гост, когато знаеш, че домакинът ти е затънал до гуша във финансови проблеми, а мъжът ти е на път да го удави. В работата на Грей имаше аспекти, които граничеха с безпощадност. Е, разбира се, нито един от проблемите на Дилейни не беше по вина на съпруга и. Грей просто беше средството, а не причината за ситуацията, която разследваше и заради това му се плащаше. Дължеше лоялност на клиента си, а не на Вик Дилейни.

— Направили сте това място страхотно, господин Дилейни. Наистина е внушително.

— Наричайте ме Вик — поощри я той с очарователна усмивка, после я завъртя около ръката си и я поведе в ритъма на музиката до другия край на дансинга. Тълпата от танцуващи двойки закри от погледа ѝ масата, където седеше Грей.

— Отдавна ли сте женени със съпруга ви?

— Отскоро.

Не може да си признае, че това се предполагаше да е нейният меден месец. Все още не знаеше дали Грей беше поръчал апартамент с две отделни спални. В случай, че да — щеше да изглежда малко странно на домакиня ѝ да разбере, че гостите му са младоженци. Колкото и богата да беше фантазията ѝ, не можеше да възприеме това пътуване като романтично. Умишлено Амбър се опита да обърне посоката на разговора.

— От кога притежавате курорта, Вик?

— Отскоро.

И той беше точно толкова лаконичен, колкото и тя, унило си помисли Амбър.

— Пустинята е прекрасно място да почувстваш разликата от Северозапада. Вече започвам да свиквам, с постоянната топлина — ведро вметна тя.

Дилейни вежливо се усмихна и продължи нишката на подхванатия от нея разговор. Когато песента свърши, той я покани за още един танц, но с нарастваща тревога, тя любезно му отказа. Той прие отказа ѝ с чаровна усмивка и я придружи обратно до масата. Амбър смръщи очи, докато си проправяше път през романтичната тъмнина на залата.

Масата, където беше оставила Грей насаме с текилата, беше празна.

— Изглежда съпругът ви е излязъл за момент. Така и така го няма, не бихте ли размислили за още един танц?

Тя поклати глава и седна с виновна усмивка.

— Не, благодаря. Днешното яздене наистина претовари част от мускулите ми. Ако позволите, мисля, че до края на вечерта, предпочитам да наблюдавам танците.

— Напълно ви разбирам. В случай, че размислите, само ми дайте знак.

— Благодаря — тя се усмихна любезно и го проследи с поглед, докато се изгуби в тълпата. Секунда по-късно, той отново се появи на дансинга с друга дама от гостите.

В продължение на няколко минути, тя нервно барабанеше с пръсти по масата и поглеждаше часовника си. Колко време нормално прекарва един мъж в тоалетната? Тя предположи, че той е там.

Амбър се загледа във вратата на залата и забеляза, че нито Ози, нито Роджър се виждаха някъде. Това беше странно, защото поне единият, ако не и двамата, се навърташе наоколо.

Изминаха още няколко минути, а Грей не се появяваше. Наполовина пълната му с текила чаша стоеше пред нея. Колкото повече се оглеждаше, толкова повече нарастваше притеснението ѝ. Не беше характерно за Грей да изчезва, без да предупреди.

Сериозно разтревожена, Амбър грабна голямата си плетена чанта, праметна я през рамо и се измъкна от залата. Просторното

фоайе беше почти празно.

Подтикната от странно предчувствие, в което нямаше никаква логика, тя премина през автоматичните врати и излезе при басейна.

Тя пристъпи в меката тъмнина, тъкмо на време, за да види как три фигури се скриха в далечината, зад ъгъла на просторните криволичещи градини. Веднага можеше да се разпознае човекът в средата — не само по височината, но и по телосложението и движенията му. Беше Грей и двамата го водеха встрани от осветената част на курорта. Изведнъж тримата изчезнаха зад забулените в нощта пустинни хълмове.

ПЕТА ГЛАВА

Пръстите на Амбър стиснаха дръжката на плетената чанта, когато изгуби от поглед тримата мъже. Беше повече от притеснена в момента — беше изплашена. Не се изискваше специална женска прозорливост или брилянтен дедуктивен подход, за да разбере, че цялата работа беше абсолютно сбъркана. Просто като едно, две, три.

Първо, Кормик Грейсън беше подготвил за изпращане отрицателен финансов доклад за курорта на Вик Дилейни. Второ, Вик Дилейни в удобен момент кани на танц съпругата на Грей (за първи път от четири вечери насам). Трето, Грейсън изчезва в компанията на двама мускулести млади мъже, докато нищо неподозиращата му съпруга е заета с танци.

Възможно е, разбира се, всичко да се окаже съвсем невинно, каза си Амбър, докато си проправяше път през тъмните сенки на терасираните градини. Но Грей не каза нищо за каквито и да било делови срещи тази вечер. Със сигурност щеше поне да спомене, ако имаше уговорка. Съвсем не беше в стила му да изчезне и да остави съпругата си на дансинга с друг.

След малко пак се замисли, като наближи осветената повърхност на басейна, не беше съвсем сигурна как Грей възприемаше тя да танцува с друг мъж. Досега не беше го правила пред него. Все пак той съвсем съзнателно и без никакви възражения я остави в ръцете на Дилейни.

Ярките светлини на фойето бяха далеч зад нея. От тази страна на хотела, веднага след края на терасираните градини, се издигаха планинските склонове. Отвъд детската площадка градините свършваха и преминаваха в естествени поляни, където дискретното осветление съвсем избледняваше. Но точно, както Туитчъл го описваше, небето бе обсипано със звезди и се виждаше дори лунна пътека, която осветяваше пътя на Амбър.

Бедата бе там, че не знаеше накъде точно върви. Загуби гърбовете на онези тримата от поглед веднага, щом излезе навън.

Вървеше в посоката, където последно ги видя, но вече се съмняваше, че тя е вярната. Когато премина от зелената морава върху пустинния пясък, изведнъж се спря и се заслуша. Земята около нея беше неравна и извита, защото преминаваше от равнина в стръмен склон. Един огромен кактус изникна пред нея — призрачен и страшен. Някъде, в далечината, се чу странен шум. Опита се да си представи какво може да е това и изведнъж я завладя прозрението, че пустинята не е просто едно празно и пусто място. Точно в този момент не искаше да се замисля какво ли друго пълзеше и се движеше в мрака наоколо. За нещастие нямаше признаци за движение на двуноги.

Тъкмо щеше да свие вдясно, за да провери в тази посока, когато сред пустинната тишина до нея достигнаха гласове. Амбър замръзна на място и напрегна слуха си.

— Трябва да разберете колко отчаяно господин Дилейни иска тази сделка да мине, господин Грейсън — убеждаваше го загрижено Роджър. — Страхувам се, че е останал с впечатлението, че възнамерявате да разубедите вашия клиент. Господин Дилейни е малко разтревожен.

— Ако трябва да говоря с някого, то е с Дилейни, а не с вас, Роджър — гласът на Грей звучеше спокойно, дори отегчено. — Не ми харесва, че шефът ви изпраща вас двамата, за да ми покажете грешките в моята работа.

— Нищо не сте разбрали — включи се Ози. Звучеше силно загрижен да не възникнат евентуални недоразумения, които биха могли да притеснят някой гост. — Господин Дилейни просто иска да ви предадем едно предложение.

— Защо той лично не го направи? Не се обиждайте, господа, но по-скоро ми приличате на биячи, а не на посредници.

— Господин Дилейни е зает тази вечер.

— Естествено. Искате да кажете, че предпочита да не си цапа ръцете в случай, че нещо се обърка — Грей каза с насмешка. — Много мъдро!

— Това предложение може да ви направи богат човек, Грейсън — натърти Роджър. — Във ваш интерес е да ни изслушате.

— Предлага ми подкуп, а в замяна на това, аз трябва да подправя доклада си до моя клиент? Нищо чудно, че не е искал да дойде с вас двамата. Ако нещата се объркат, веднага ще отрече всичко, нали така?

Ще каже, че вие сте действали на своя глава. Просто двама прекалено старателни, лоялни служители и толкоз. Това не ви ли притеснява поне малко, момчета?

Амбър пое дълбоко въздух и успя да отлепи от земята сандала си. Тя направи внимателно крачка към малкото възвишение, което скриваше тримата мъже. Нямаше повод за тревога от насилие и въпреки това, сърцето ѝ щеше да се пръсне. Цялата тази работа намирисваше. Грей никога нямаше да приеме подкуп. Беше абсолютно сигурна в това. За съжаление, въобще не беше сигурна какво щяха да направят Ози и Роджър, ако той откажеше. Двамата изглеждаха достатъчно предани на Вик Дилейни.

Разговорът продължи, но Амбър успя да долови само откъслечни фрази, когато приближи до тях. Нощната тишина ѝ помагаше да ги чува, но освен гласовете им от далечината долитаха и звуковете от оркестъра на хотела и от време на време музиката надделяваше над по-фината нишка на тихия разговор, който продължаваше зад възвишението.

— ... хиляди долара, как ви звучат, господин Грейсън? — попита Роджър хладнокръвно, а в този момент Амбър се прислони в сянката на друг древен сагуаро.

— Така, както се чува — измърмори Грей — като много пари. Съжалявам, но въпреки това, ще трябва да откажа. Сигурен съм, че ме разбирате. Ще се отрази зле на бизнеса ми, ако светът научи, че мога да бъда купен толкова лесно.

— Не е нужно някой да разбира — Ози звучеше по-сериозен от всякога.

— Аз ще го знам. Вие ще го знаете. Вашият приятел тук, ще знае, а също и Дилейни. Това прави доста хора. А, сега, ако ме извините, трябва да се връщам при съпругата си. Вероятно вече се чуди къде съм.

— Не се притеснявайте за жена си. Господин Дилейни добре ще се погрижи за нея — успокои го Роджър.

— Така ли? — за първи път в гласа на Грей пролича отчетлива, леко тревожна нотка. Досега звучеше ту отегчен, ту подчертано възмутен.

Младите господа явно усетиха това, защото изведнъж станаха по-настъпателни и по-малко любезни.

— Очевидно не разбирате колко много господин Дилейни държи да вземете тази комисионна, която ви се предлага, господине. Ако сте поне малко разумен, ще престанете с тези героични принципи и ще приемете. Той ще ви брои парите на ръка веднага, щом сделката приключи.

— Не става.

Чу се шум от раздвижване и Амбър си представи как Ози и Роджър затягат обръча около Грей, за да не може да избяга, ако случайно му хрумне такава мисъл.

— Много съжаляваме, Грейсън, но не можем да те оставим да си тръгнеш, преди да те накараме да осъзнаеш колко важна е тази сделка за нашия шеф — Ози въобще не съжаляваше.

В думите му бушуваше готовност за конфронтация, сякаш мигът за това беше настъпил, а той с нетърпение и желание само това и чакаше.

Амбър реши да не чака повече. Тя пъкна ръката си в голямата чанта и заобиколи могилата от пясък и храсти.

— Извинете ме, господа, но дойдох да прибера мъжа си.

И тримата едновременно се обърнаха и се опулиха. Тя леко потрепери, когато застана между Грей и младежите. Ръцете на Грей висяха свободно отпуснати покрай тялото, бе леко разкراчен. Той беше дори по-удивен да я види, отколкото Ози и Роджър.

— Амбър — започна Грей, но бързо замлъкна, когато видя как изгря ослепителна усмивка на лицето ѝ. Тя направи още няколко уверени крачки. Дясната ѝ ръка все още беше заровена в чантата.

— Привет, скъпи. Сетих се, че си излязъл да се поразходиш малко. Добре беше да ме предупредиш. Знаеш колко държа да те придружавам на твоите малки, импровизирани бизнес срещи — тя обърна усмивката си към Ози и Роджър, които я гледаха смръщили вежди. Светлината на звездите беше достатъчна, за да види лицата им съвсем ясно. Пръв на нейното натрапване, реагира Роджър.

— Изчезнете оттук, госпожо. Искаме да обсъдим някои неща със съпруга ви — гласът му беше груб, но вниманието му бе насочено към чантата ѝ. Начумереният Ози също гледаше натам.

— Съжалявам, но не мога да го оставя тук сам — вежливо им обясни тя. — Виждате ли, плаща ми доста добри пари само да се навъртам около него по време на пътуванията му, в случай че се появят

другарчета като вас, силно ентузиазирани да правят сделка — Амбър направи пауза и подчерта: — Аз не съм точно негова съпруга. Защо мислите, той настоя за апартамент с две спални? Работата ми е да се грижа за него, но само в делови аспект.

Настъпи гробна тишина. На всички погледите бяха приковани към плетената чанта. Амбър се надяваше, че Ози и Роджър виждаха очертанятията на пистолета вътре, който се надяваше да им внуши, че носи. Дано да са гледали достатъчно филми като малки, за да могат да си го представят по-ясно. Грей със сигурност нямаше да се хване на това. Веднага щом се вгледа в безстрастното му лице, го разбра.

Ози напрегнато я погледна.

— Коя си ти? Бодигардът на Грейсън?

— Господин Грейсън предпочита да ме нарича свой личен сътрудник — отново направи пауза за по-голям ефект. — А понякога ме нарича своя съпруга — тя продължаваше да гледа към двамата, когато спокойно попита мъжа си. — Готов ли си да тръгваме?

— Да — зъбите му проблеснаха в мрака и той застана до нея. Малката усмивка беше едновременно забавна, но и малко опасна. — Напомни ми да ти благодаря после, затова че ме отърва от една доста скучна среща.

— Няма за какво — Амбър усети как приливът на вълнението измести страха. Получаваше се. Онези двамата се хванаха, поне дотолкова, че да внимават с нея. Направо повярваха, че тя му е бодигард. — Вече трябва да се връщаме в хотела.

— Само още нещо — промърмори Грей и се усмихна на Роджър. — Ще ми трябват ключовете от джипа, който държите пред хотела, ако обичате!

— За какво, по дяволите, говориш?

Грей вдигна ръка.

— На мен и Амбър ни омръзна вашето гостоприемство. Напускаме града тази нощ и ще ни трябва превоз до летището. Не искам да принуждавам някого от вас да ни кара с лимузината, така че просто ми дайте ключовете от джипа.

Роджър се поколеба, а изражението на лицето му се стегна от безсилие и ярост. Той стрелна с един бърз и преценяващ поглед Амбър, която продължаваше да държи ръката си в кошницата, близо до

гърдите. После, стисна зъби и бръкна в джоба си, откъдето извади връзка ключове.

— На господин Дилейни няма да му хареса това — каза и ги хвърли към Грей, който ги улови във въздуха.

— Няма да е единственият, който ще е малко разочарован в момента. Самият аз никак не съм очарован от ситуацията. Определено е време да прекратим това пътешествие. Не беше никак забавно. Да вървим, Амбър.

Неуверена как точно да се справи с отстъплението, тя плъзна бърз поглед към Грей. Интуицията ѝ подсказа, че трябва да държи въображаемия пистолет насочен към Ози и Роджър, но това пък означаваше, да измине така цялото разстояние до хотела. Грей схвана дилемата. Той я хвана за ръка и я завъртя с лице към комплекса.

— Не се тревожи за Роджър и Ози, любов моя. Убеден съм, че прекрасно разбират положението и няма да ни се изпречат на пътя.

Тя се зачуди, как ли можеше да е толкова сигурен за това, но го познаваше достатъчно добре, за да уважи мнението му за човешката природа. След като смяташе, че временно са в безопасност от двамата яки мъже, значи беше така. Държа ръката си в чантата, докато стигнаха на безопасно място в осветената част на фойето. Не се чуваше шум от стъпки след тях.

— Наистина ли си заминаваме тази нощ? — попита тя, докато Грей я преведе през стъклената врата. Вътре всичко беше нормално и спокойно. Направо беше невъзможно да повярваш, че нещо подобно на сцената в пустинята от преди малко можеше да се случи.

— Да — Грей ѝ отговори и се насочи към асансьорите. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Имаш пет минути, за да метнеш багажа в куфарите.

— Не мога да опаковам всичко за толкова малко време!

— Ще ти възстановя онова, което оставиш — и после иронично добави. — Разбира се, ще си приспадна тези разходи от заплащането за бодигард.

— Не ми се присмивай, господине — каза тя, когато слязоха от асансьора и се отпавиха към апартамента. — В онзи момент само това можах да измисля.

— Не ти се присмивам — проблесна пак онази бърза усмивка, докато пъхаше ключът в ключалката. — Впечатлен съм. Звучеше като

истински професионалист.

— И аз гледам телевизия, като всички останали — пренебрежително му заяви тя. С влизането си в стаята, тя се извъртя и застана лице в лице с него. — Какво всъщност ставаше там?

— Ще ти разкажа на път за летището. Имаш само още четири минути — самият той вече беше в стаята си и прибираше ризите си от дрешника.

В главата на Амбър се блъскаха хиляди въпроси, но реши да ги остави за после и се зае с багажа си. Тя нахвърля всичките си дрехи, без да се тревожи дали щяха да се смачкат и затвори куфара с трясък. Точно четири минути по-късно, двамата с Грей бяха във фоайето, пред асансьорите. Щом слязоха на партера, Амбър се поколеба.

— Май си забравих зелените сандали.

— Нали ти казах, че ще ти ги възстановя — той я държеше леко за ръка и така прекосиха силно осветения изход на фоайето. Вниманието му беше насочено към Ози и Роджър, които се мотаеха около рецепцията. Никой от тях не се опита да спре двамата гости на хотела, които напуснаха в толкова странен час, но в погледите им можеше да се долови зле прикрит гняв. Дилейни не се виждаше наоколо.

Грей не свали бледата си усмивка дори и когато наместваше куфарите в джипа, а после с лекота се метна на шофьорското място до Амбър. Тя се вгледа в него подозрително.

— Имам чувството, че това ти доставя удоволствие — отбеляза тя с упрек.

— Малка промяна след ежедневната рутина на подобни пътувания — той завъртя волана и автомобилът подскочи надолу по алеята към главния път.

— Ще трябва да те взимам с мен по-често. Колко получават професионалните бодигардове?

— Доста повече от личните асистентки, убедена съм. Очаквам чувствително увеличение от следващия месец. Виж, Грей, сега — сериозно. Искам да знам какво стана там, в пустинята. Когато стигнах зад онова хълмче, имах чувството, че Ози и Роджър се канят да те направят на каша, само защото не се съгласи да приемеш подкупа на Дилейни.

— Не си далеч от истината — той не звучеше разтревожен.

— Добре де, не трябва ли да отидем в полицията?

— И какво ще им кажем? Никой не ни е посегнал, никой дори не ни е заплашвал. Дилейни веднага ще отрече, че е знаел за подкупа и ще предложи да уволни двамата си служители, затова че са притеснявали гостите му. Така и ще приключи историята. Ние нямаме никакво доказателство, че нещо нередно се е случило. Всъщност не бих се учудил, ако Роджър и Ози се оплачат, че си ги заплашила с пистолет, без никаква причина.

— Не съм ги заплашвала с пистолет!

Усмивката му се разшири.

— Опитай се да им го обясниш, след онова чудесно представление с чантата. Самият аз бях доста впечатлен.

Прилив на бурна енергия и веселие заля Амбър.

— Ама не бях зле, нали? — тя се чувстваше доста доволна от себе си особено сега, когато бяха на безопасно разстояние от онези типове и шефът им. — Кажи ми какво точно се случи там.

Грей сви рамена.

— Дилейни явно се е усетил, че започвам да не одобрявам сделката, която предлага на Симингтън и, че ще го отбележа в доклада си. Тогава е решил да опита с подкуп. Теб те забаламоса на дансинга, докато изпраща копоите си да ми, как да кажа, влеят малко разум в главата.

— Допускаш ли, че Дилейни си е давал сметка за намеренията на Ози и приятелят му да те наранят физически?

— Убеден съм, че той е наясно с всичко, което двамата правят.

— Не звучиш особено разстроен от цялата тази бъркотия — отбеляза тя. — Често ли се случват подобни неща по време на командировките ти?

— Уви, невинаги са толкова вълнуващи.

Грей изви ръце на волана и хвърли пълен с очарование поглед към небето.

— Няма как да не се сетиш за някоя от поемите на Туитчъл, нали? Ето ни, носим се към границата в среднощното небе, а убийците ни следват по петите.

Амбър се раздвижи на местото си и се загледа в пустата магистрала зад тях.

— Никой не ни преследва.

— Фигуративно казано, любов моя. Просто поетическа алюзия, ако щеш. Напрегни фантазията си. Туитчъл би го оценил.

Амбър потъна обратно в седалката си и изръмжа:

— Ако ще ми рецитираш Туитчъл, моля те, имам по-добра идея.

Обаче, беше късно. Грей вече беше започнал със „Среднощното препускане“.

*„Нощта в пустинята бе звездно ярка,
но по земята пурпурно се лееше кръвта,
стрелецът с димящо дуло,
се беше вслушал в предупредителния звук...“*

*На собствените свои преследвачи.
Те щяха да са тук, след миг, а може би сега.
Затуй той трябваше дважд по-бързо да избяга.
Или да рискува да пристегнат шията му с въже.“*

Тя повдигна предупредителен пръст, когато най-сетне Грей приключи с незабравимите строфи.

— Пак сравнение с желязото — отбеляза тя с нескрито задоволство.

— Това ли е единственото, за което можеш да мислиш в подобен момент? — смъмри я той. — В момента пред нас оживява една от неговите легенди, а на теб главата ти е пълна с фалически символи.

— Мисля, че госпожа Аберкромби ме вдъхнови — измърмори Амбър с мек глас.

— Това пък какво е?

— Няма значение. В някой хотел на летището ли ще пренощуваме?

— Мисля да не изкушаваме Роджър и Ози — замислено заяви Грей. — Ще си купим билети за Финикс и там ще прекараме нощта. На сутринта потегляме обратно към Белвю.

В очите на Амбър се появи тревога.

— Допускаш, че онези двамата ще продължат да ни преследват и през нощта?

— Не, но по-добре да не рискуваме.

По този въпрос не можеше да спори с него. Вместо това се облегна на седалката и се загледа в пустеещия път, по който джипът им ги отвеждаше към града. Тя определено се успокои, след като не забеляза никакви светлини от фарове зад тях, поне докато не пристигнаха в безопасност в града.

Грей паркира джипа на паркинга на летището, сложи ключовете в плик, адресиран до курорта и го пусна в една пощенска кутия. След това, двамата с Амбър се качиха на самолета.

Полетът до Финикс беше кратък, но през цялото време сърцето на Амбър прескачаше от нервно напрежение, докато не кацнаха. Даде си сметка, че още не можеше да се успокои. От друга страна, Грей изглеждаше напълно спокоен след приключението им. Тя крадешком го погледна, чудейки се защо ли не беше по-притеснен. В края на краищата, него без малко щяха да го пребият.

Разбира се, тя нито за миг не беше преставала да вярва, че тогава Ози и Роджър възнамеряваха да употребят физическа сила, за да го убедят. Амбър сви вежди, докато слизаха от самолета. Може би наистина нищо нямаше да случи, помисли си тя. Грей имаше право — щеше да стане много неловко, ако бяха отишли в полицията.

Никой реално не ги е заплашвал, а и тя прекъсна разговора им, преди двамата младежи да демонстрират, колко далеч възнамеряваха да стигнат в опитите си да убедят Грей да приеме подкупа.

— Смяташ ли, че има вероятност Дилейни да изпрати Роджър и Ози след нас? — попита тя, докато Грей отваряше вратата на таксито.

— Не. Твърде умен е, за да разравя собствената си кал.

След като се настаниха в таксито, той каза на шофьора да кара до най-близкия голям хотел.

— Когато пое работата от Симингтън знаеше ли, че е от онзи тип хора, които прибягват до подкуп и до услугите на мускулести помощници, за да получат, каквото искат?

Грей поклати глава.

— Никога не можеш да си сигурен кой ще се окаже от „онзи тип хора“, когато е отчаян. Въпреки, че Дилейни не е глупак. Направи опит и не успя. Засега ще се оттегли. В края на краищата, той е травмиран и от перспективата да си има работа с моя „бодигард“.

— Много добре го изиграх, нали? — доволно каза Амбър. Колкото повече се отдалечаваха от Тусон, толкова повече я

завладяваше еуфорията. Вече знаеше, че няма да може да заспи тази нощ. Беше прекалено развълнувана.

— Имаше само едно несъответствие в изявата ти — мило отбеляза той.

Амбър се обиди.

— Какво беше то?

Той я погледна през седалката.

— Какви бяха онези глупости, че не си ми съпруга? — нежно я попита.

Амбър примигна.

— А, това ли? Реших, че звучи по-правдоподобно да кажа, че не съм ти жена. Колко мъже се женят за бодигардовете си?

— Нямам представа — сухо отвърна Грей.

— Ако искаш да знаеш истината — нехайно обяви тя, — и без това не се чувствам много като съпруга. Единствената промяна, за която се сещам, е във фамилията ми име. Друго във връзката ни не се е променило. Ти поръча отделните спални, нали? Неслучайно ни дадоха този апартамент.

Грей въздъхна.

— Да, не беше случайност. Мислех, че постъпвам правилно.

Амбър се обърна и се загледа през прозореца в далечните светлини на Финикс. За миг си помисли, че Грей щеше да добави още нещо, но в този момент колата зави към входа на голям хотел и не остана възможност за повече разговори.

Няколко минути по-късно Грей плати на шофьора и освободи таксито. Когато влязоха във фойето в нея все още бушуваше безпокойство, породено от високия адреналин. Чувстваше се леко нервна, леко притеснена. Точно тогава, я осени онова, за което реши, че е второто ѝ грандиозно хрумване за вечерта. Веднага щом идеята се зароди в главата ѝ, тя предприе действия. Не искаше да си дава възможност да я обмисля.

— Аз ще регистрирам двама ни на рецепцията — небрежно заяви тя.

Грей ѝ хвърли един поглед. Той тъкмо беше тръгнал натам.

— Защо?

— Защото всичките ми документи за самоличност и кредитни карти са все още на мое име — обясни с веща усмивка тя. — В случай,

че Дилейни се опита да ни проследи, няма да търси двойка, регистрирана под името Лангли, така ли е?

— Ти наистина си започнала да се вживяваш в това, нали?

— Може би съм създадена за живот, изпълнен с действие и приключения.

— Да-да — Грей звучеше определено скептичен. — Само недей да прекаляваш с тази идея. Иди и ни регистрирай, щом искаш. Не смятам, че има вероятност Дилейни да ни търси, но щом ще се чувстваш по-добре — не възразявам.

— Добре. По-късно можеш да ми възстановиш сумата. Все пак това е служебен разход.

— Ще изисквам подробни фактури и бележки за всичко — предупреди я той.

— Ще си ги получиш.

Грей кимна.

— Докато ти се оправяш с този въпрос, аз отивам да си взема вестник. Връщам се веднага.

Амбър затаи дъх и се отправи към рецепцията.

— Искам стая с едно двойно легло — отчетливо осведоми служителката. — За мен и съпруга ми.

Тя беше толкова нервна, че жената зад рецепцията бързо ѝ подаде ключа от стаята. Амбър го взе с изкуствена усмивка. Още не знаеше какво обяснение щеше да даде на Грей. Можеше да опита да му каже, че хотелът е препълнен и това е единствената свободна стая, но той сигурно щеше да провери. Или да му каже истината, но той можеше да се заинати. Ами можеше да му се хвърли на врата в момента, в който прекрачвах прага. Но Амбър не беше сигурна, че това щеше да се получи. Той беше ужасно грамаден мъж.

Едно беше сигурно, реши тя, докато гледаше Грей да прекосява фойето с вестник в ръка. Тази нощ тя нямаше да отстъпи. Едва ли щеше да събере сили и смелост да го направи отново. Все пак, спасяването на един мъж от двама хулигани, даваше известни права на жената, особено след като този мъж бе неин съпруг.

Грей повдигна очи от вестника и видя Амбър да го чака до асансьорите. Тя поклащаше ключ в едната си ръка, а очите ѝ излъчваха твърда решителност. Погледът ѝ напомняше онзи от по-рано, когато се

преструваше, че носи пистолет в чантата си. Инстинктът му подсказваше, че се е настроила за специална програма.

Осъзнаването на този факт предизвика припламване на огън в тялото му. Може би тя имаше право да го притиска. Беше глупаво от негова страна да се прави на джентълмен толкова дълго. Започна да усеща напрежение в тялото си от мисълта за нещо предстоящо. Чувството не беше по-различно от онази изопваща мускулите тревога, която го заля в очакване на Ози и Роджър да направят следващата си крачка.

След като се приближи до Амбър, той видя нещо повече от женска решителност в красивите ѝ изразителни очи. Имаше и известна доза безпокойство. На Грей това се стори много привлекателно. Тя все още се чувстваше дръзка и силна след приключението от тази вечер, но не беше изцяло уверена в себе си. Емоционалното отприщване, предизвикано от близкия допир с насилието, се трансформира в нещо друго, нещо еднакво стихийно и непреодолимо.

Дори и да искаше да ѝ устои тази нощ, Грей изведнъж не беше толкова сигурен, че ще успее. Той също долавяше привкуса на неспокойната енергия, който остана след случката в пустинята. А над всичко, съзнаваше факта, че тази жена бе негова съпруга. Тя му принадлежеше и той, все пак, трябваше да го потвърди. Реши, че е истински идиот да чака толкова дълго.

Амбър прехапа долната си устна, докато Грей се приближаваше към нея. Тя не можа да разгадае погледа му, но това нямаше значение. Не мислеше да се отказва сега. Когато стигна до нея, тя вдигна ключа.

— Готови сме. Взех стая на седмия етаж.

— Чудесно. Няма да имаме нужда от пиколото, не и за тези две чанти — меко отбеляза Грей, придържайки вратата на асансьора.

Пръстите на Амбър, стиснали ключа, се изпотиха. Не можа да се сети за нищо, което да каже, докато пътуваха нагоре. Грей също не изглеждаше склонен да поддържа разговора. Когато пристигнаха на седмия етаж, той безмълвно излезе след нея. В следващия миг, както я следваше до вратата, която тя отключи, Амбър ясно почувства големината и силата му.

Във възможно най-последната минута, тя трескаво започна да се пита как ли щеше да му обясни факта, че в стаята има само едно легло. С отварянето на вратата, думите започнаха да се изливат от устата ѝ.

— Хотелът е почти пълен, Грей. Имах късмет, че ми дадоха тази стая. Леглото било само едно, но жената на рецепцията ме увери, че е грамадно и че щяло да има достатъчно място и за двама ни. Искам да кажа, знам, че си свикнал да спиш сам, но това е извънредна ситуация, или поне доста необикновена, и след като се познаваме достатъчно добре, и така нататък, реших, че няма нищо лошо в това да споделим едно толкова голямо легло само за тази нощ. Все пак ние сме женени. Не е същото като да сме непознати или просто колеги, нали? — тя спря с тирадата и го погледна безпомощно, а той спокойно затвори вратата и я заключи.

— Не — съгласи се той и остави багажа. — Не е същото — той протегна големите си ръце и ги сложи върху раменете ѝ. Бавно, с очи излъчващи хищнически глад, той я привлече в прегръдките си. — Съгласен съм с теб, Амбър. Крайно време е да се любим.

ШЕСТА ГЛАВА

Амбър усети как във вените ѝ се разнесе леко усещането от опияняващо вълнение и облекчение. Не знаеше как така изведнъж Грей беше решил да сложи ново начало на отношенията им, но точно сега това никак не я интересуваше. Дотук с напрегнатото очакване. Вече всичко щеше да е наред. Предстоеше ѝ да свикне със силата и утехата на прегръдките му, а в замяна тя щеше да го дари с физическата наслада, която беше редно един мъж да получава от жена си. Бракът им щеше да започне от тази нощ.

— Толкова се радвам, Грей — въздъхна тя и обви ръце около шията му. — Бях започнала да се тревожа, че сме допуснали ужасна грешка — очите ѝ светнаха, когато се отпусна в топлата му прегръдка.

— Затова реши да поемеш нещата в свои ръце тази нощ, така ли? — устните му леко се извиха и той прокара пръсти през разбърканите къдрици на косата ѝ. Гребените се изплъзнаха и преди да паднат, той ги хвана и ги прибра в джоба си. После ръцете му се върнаха към косата ѝ. Сякаш искаше да вкуси усещането от допира до нея.

— Нещата помежду ни не вървяха както трябва през последната седмица, Грей — заяви тя сериозно. — Съзнавам, че очакваш да ти дам някакъв знак за дълбока страст, скрита някъде в душата ми, но истината е, че мога да дам само това, което виждаш сега. Не притежавам пламенен темперамент, който подобно на дух от бутилката, чака да бъде освободен. За мен е важно да зная дали ще се задоволиш с това, което съм. Още в началото те предупредих, че може да не се окажа подходящата жена за теб, но ти изглеждаше толкова сигурен в себе си.

— Наистина съм сигурен в себе си — простиичко отговори той. Очите му излъчваха топлотата на преливащия му от зелено в златисто поглед, когато се вгледа в загриженото ѝ лице. — Мисля, че е време да се уверя и в теб.

Това, последното, много не го разбра, но сега не ѝ се спореше. Грей наведе глава и я целуна. Амбър смътно усети нещо по-различно в

тази целувка. Това беше дълбок, чувствен порив, какъвто досега не беше забелязала у него. Тя остана очарована, остави се в плен на изкусителното вълнение, което се зараждаше помежду им. Устните им останаха залепени, жадни да опознаят вкуса си.

Амбър потръпна от нетърпение, когато големите ръце на Грей се плъзнаха по гърба ѝ. Той я притегли към себе си и тя с опиянение почувства всеки напрегнат мускул от тялото му. Блаженствайки от усещането за неговото присъствие, зарови пръсти в гъстата му коса и после нежно продължи надолу по врата, към гладките, мускулести очертания на раменете. Страхотно е да те прегръща някой като него, помисли си тя замаяно. Ноктите ѝ нежно се впиха в ризата му.

Грей най-сетне се отдели от устните ѝ и зарови лицето си в уханието на парфюма зад ухото ѝ. Той сплете ръка в косата ѝ и леко я дръпна назад, така че да може да достигне до сладко уязвимите кътчета на врата ѝ.

— Толкова си топла, мека и вълнуваща — гласът му тежеше от навитите фибри на потисканото мъжко желание. — Не знам как съм издържал досега.

— Грей — тя промълви името му развълнувана от необходимостта да бъде неин, мисъл, която при други обстоятелства би я изненадала. В този момент можеше единствено да долови думата, която произнесе стенойки. Грей плъзна ръцете си под блузата ѝ и я дръпна нагоре, откривайки гърдите ѝ.

— Вдигни си ръцете, любов моя.

Тя покорно изпълни желанието му и той свали блузата. Под нея не носеше нито корсаж, нито сутиен. За миг я прониза неувереност. Грей никога не я беше виждал така, никога не я беше докосвал така, както щеше да го направи през следващите няколко минути. Изражението в очите му, обаче, беше насърчително. Нейният женски инстинкт ѝ подсказваше, че е много доволен от вида на малките ѝ, деликатно оформени гърди. Той тихо изстена и едва докосна с пръст зърното ѝ. От неговия допир розовия връх се втвърди на мига.

— Какво има, скъпа? — попита я нежно, когато тя прислони глава на рамото му.

— Нищо. Просто се замислих, че повечето хора, още преди да се оженят са били интимни и се познават много по-добре, отколкото ние.

— Искаш да кажеш, че или вече са минали през леглото, или поне са стигнали до там. Притесняваш се от неприятни изненади. Страхуваш се, че може да не ти хареса онова, което ще видиш, когато свалиш ризата ми?

— Не ми се подигравай, Грей. Много добре знаеш, че не това имам предвид — тя повдигна глава и се усмихна свенливо. — Може би съм изплашена, че ще останеш разочарован. Все пак, ти не си... искам да кажа, не си имал възможност да ме видиш наистина до тази нощ.

— Виждал съм те хиляди пъти в мечтите си — каза ѝ внимателно той. — Но действителността е доста по-красива от представите ми. Ти си много, много прекрасна.

Сгушена в ризата му, Амбър прошепна едва доловимо, странно „благодаря“, на което той с нежност се засмя и я притисна по-близо до себе си. Вече доста по-уверена, тя започна да разкопчава бродираната риза, с която беше облечен. Когато широките му гърди се откриха за нейното докосване, тя усети унес от вида на гъстото къдраво окосмяване, което оформяше тъмен триъгълник, заострен към колана на панталоните му.

— А аз как съм? — с плътен глас попита Грей.

— Ти си страхотен! — промълви замечтано тя. Подобно на коприна пръстите ѝ се спуснаха по гърдите му, докато откриха малките, плоски зърна. Ръцете ѝ се спряха там и започнаха играта си, а нейната награда беше, когато усети, че го остави без дъх.

Той много бързо намери копчето на набраната ѝ пола и я освободи. Тюркоазната материя се свлече на пода и образува купчина, оставяйки Амбър единствено по сатенените, с цвят на крем, бикини. Грей обви с длани меките извивки на ханша ѝ и леко ги притисна.

Тя се потопи в топлината на бедрата му и потрепери отново от допира. След това Грей плъзна пръстите си под ръба на бикините ѝ и бавно ги издърпа надолу. Когато паднаха при глезените ѝ, Амбър се освободи от тях и от сандалите си.

Разтопеното злато в погледа на Грей беше всичко, от което се нуждаеше, за да превъзмогне онзи кратък миг на несигурност, който изпита, застанала съвсем гола пред него. После той я повдигна в обятията си и я занесе до голямото легло.

Остави я да се изправи за момент, докато се пресегна и дръпна завивките. След това внимателно я настани върху снежнобелите

чаршафи. От него струеше силно напрежение, когато сведе очите си към нея. Амбър усещаше как сякаш невидими окови я приковаваха и възпламеняваха нервните ѝ окончания. Под този златистозелен поглед, тя се чувстваше много красива, чувствена, наистина желана и нежно обичана. Досега никога не бе изпитвала подобни емоции накуп.

Грей седна на един стол до леглото и с припряно нетърпение свали обувките си. После се изправи и ръцете му се спряха върху токата на колана. Дори за миг не откъсна очи от поруменялото лице на Амбър, докато сваляше и останалите си дрехи.

Пленена от абсолютната мъжка власт, която излъчваше, очите на Амбър се спуснаха по дължината на неговото силно, гладко оформено тяло. Широкият ъгъл на гърдите му се заостряше към равния стегнат кръст. Линията на бедрата му беше също така изопната и твърда, както всичко останало в него. Доказателството за неговата възбуда беше дръзко очертано. Амбър почувства първични инстинкти да преминават през нея при мисълта, че този мъж беше неин и че той желаше всяка част от нея, така както и тя от него. Погледна го в очите и повдигна ръката с жест, с който от незапомнени времена жените примамваха мъжете при себе си.

— Амбър. Моята сладка, гореща и прекрасна Амбър — Грей се отпусна на леглото до нея, преплитайки силните си крака в нейните. Той улови китките ѝ и прилепи дланите си до нейните.

С ръце, нежно приковани към леглото, от двете страни на главата ѝ, той се наклони и започна да я целува с непреодолим копнеж.

Амбър отвърна без колебание — устните ѝ се разтвориха в безмълвно потвърждение на собственото ѝ желание. Чувстваше се изгубена в магията на този миг. Никакви мисли за миналото или бъдещето не можеха да я разтревожат или разсеят сега. Тя и този мъж си принадлежаха тази нощ. Енергията, вълнението и пулсиращата необходимост, които плениха и двамата не им даваха възможност да допуснат далечни спомени и тревоги помежду си.

Амбър нежно изстена при допира на езика на Грей до нейния и се впусна в хищнически дуел, който разпръсна пламъка на желанието из цялото ѝ тяло. Дъхът ѝ секна, когато усети лекия изкушаващ допир на зъбите му до устната ѝ. После той отмести жадните си целувки към извивката на врата, раменете и гърдите ѝ.

Грей освободи ръцете ѝ и бавно и продължително се спусна надолу по тялото ѝ. Ръката му покри едната гърда, а другата започна нежно да целува.

Останала без глас, Амбър прошепна името му, а пръстите ѝ се забиха в кожата на раменете му. Тя обожаваше усещането за неговата близост, пропадането в неговата сила. Тежестта на тялото му върху нейното беше достатъчно възбуждаща. Това я накара да се извива и да потръпва под него.

— Невероятна си — настървено промълви Грей и спусна ръката си надолу към извивката на ханша ѝ. — Самото усещане за теб ме побърква. Толкова си чувствена. Сякаш държа разтопено сребро в ръцете си. Не, не това — усмивката му беше пропита със страст. — Течната Амбър.

— О, Грей, не мога да повярвам. Никога не съм изпитвала нещо подобно — тя надигна тялото си към ръката му, докато той внимателно галеше вътрешността на бедрата ѝ. Това интимно докосване изтръгна от нея лек стон, което очевидно се хареса на Грей.

— И за мен това е нещо ново — промълви той. — Не мисля, че и аз мога да повярвам. Чаках толкова дълго — той отново леко захапа със зъби нежното, малко зърно на гърдата ѝ, което предизвика допълнителен взрив на удоволствие у Амбър. Тя реагира мигновено, опитвайки се да се увие около него, като освободи единия си крак и изкусително го прехвърли върху неговите.

— Моля те, Грей — промълви с нежен и съблазнителен глас, който отразяваше болезнената ѝ необходимост. Моля те, сега! Толкова те желая.

Той повдигна главата си и я погледна, сякаш търсеше потвърждение на думите ѝ в изражението ѝ. Каквото и да бе видял, трябва да му е харесало, помисли си Амбър. Продължи да докосва влажната топлина между бедрата ѝ, докато тя не извика и не се притисна в него. В този момент той проникна в нея.

Грей се изпъна върху на копнеещото ѝ тяло и краката му разделиха нейните. Тя дълбоко въздъхна при допира на дългоочакваната твърдост, която нежно пулсираше в недрата на тялото ѝ. Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му, когато тя усети колко голям и силен бе всъщност той. Доловил лекото ѝ колебание, Грей направи пауза.

— Амбър? — гласът му звучеше дрезгаво от усилието, което полагаше да контролира страстта си.

— Всичко е наред — каза тя и го привлече по-близо. — Просто не бях наясно. Искам да кажа, ти целият си огромен, разбираш ли?

— Мила моя — изстена той и зарови лице в косите ѝ. — Не искам да ти причинявам болка. Много ще внимавам — тялото му беше като струна от напирещото желание, което той ожесточено се опитваше да контролира досега.

Амбър се усмихна с тайнствена усмивка, която само друга жена би могла да разгадае, и отново заби ноктите си в силните му рамене.

— Не прекалено, надявам се.

— Амбър — той мигновено реагира на това, както и на женствената настойчивост в гласа ѝ. С мощен и силен тласък Грей се потопи в меката топлина на Амбър. Сякаш я държеше в окови от стомана и кадифе, докато чакаше тялото ѝ да се настрои към неговото.

— Да — прошепна тя. — О, да, Грей.

— Толкова е хубаво — промълви с пресипнал, наситен с желание глас. — Ти си страхотна!

После бавно започна да се движи вътре в нея. При всеки негов тласък тя извиваше тялото си, привличайки го навътре, притискайки го с ръцете и краката си, както и с малките мускули във вътрешността на тялото си. Инстинктивно се беше вкопчила в него, с колкото сила имаше. Грей я бе обвинил в сигурността на прегръдката си, неговата тежка физика я покриваше изцяло, докато тя се отдаваше на изгарящото възбуждение.

Заедно те продължиха в един и същ ритъм. Главата на Амбър се изви върху възглавницата, очите ѝ се затвориха, устните ѝ леко се разделиха, докато последният етап на физическото удовлетворение ту се приближаваше, ту се отдалечаваше.

— Ето, любов моя — каза Грей. — Вземи ме. Целият съм твой. Хайде, Амбър — той леко се надигна, толкова, колкото да успее да промуши ръката си между двете тела.

Дъхът на Амбър заседна в гърлото ѝ, когато усети допирът му до най-чувствителната част от себе си и при следващото докосване, тя извика.

Разтърсващата кулминация се изви като ураган, отнасяйки я напълно. Тя се предаде на това усещане, удивена и боготворяща мъжа,

когото прегръщаше и който направи това възможно.

Дори когато незабележимите фини вълни от усещането започнаха да заглъхват, Амбър чу Грей да произнесе името ѝ през стиснати зъби. Ръцете му се бяха впили в раменете ѝ, а тялото му беше изпънато като струна. След това и той се предаде на главозамайващото облекчение. Заедно продължиха, докато бурята утихна и после двамата рухнаха в обятията си.

Малко по малко Грей се завърна към реалността, усещайки копринената, влажна топлина на Амбър. Очите ѝ все още бяха затворени от завладялото я лениво удоволствие, а между гърдите ѝ се процеждаха малки, бляскави капчици пот.

Тя лежеше в прегръдките му така, сякаш за нищо на света не искаше да бъде другаде в този момент.

Той внимателно се повдигна и с нежелание се отдалечи от нея, а когато тя, без да отвори очи, промърмори нещо, за да възрази, той се усмихна.

— Ела тук — подкани я и я привлече към себе си. — Завий се и заспивай.

Тя му се подчини с лека въздишка на доверие и удоволствие. Грей погали крака ѝ, щастлив да я гледа как заспива в обятията му.

А някога тя си мислеше, че е неспособна да отвърне на страстта му със страст. Единственото нещо, което не превръщаше този факт в открита шега, беше, че с учтивото си и сдържано поведение го беше лишила от присъствието си в леглото му почти три месеца.

Беше си казал, че иска да я изчака, докато тя не признаеше собствените си желания и се окажа прав. Утре сутрин щеше да се събуди със съзнанието, че не само бе в състояние да изпита страст с новия си съпруг, но и че активно участваше в любовната игра.

Щеше да е добре за нея, ако го признаеше пред себе си. Той нямаше да прави опити да изтръгне от нея това признание, поне не сега. Усещаше, че ѝ е необходимо още време. Твърде дълго си бе втълпявала, че вече никога нямаше да може да се влюби дълбоко и страстно. Каквото и да ѝ бе сторил онзи мъж в Калифорния, със сигурност беше успял да я заключи в ледена кутия за повече от шест месеца. Беше ѝ втълпил страх от собствените ѝ силни чувства, а за това престъпление Грей силно желаше да накаже виновника.

От друга страна, каза си той и широко се прозя, ако не беше онзи глупак от Калифорния, той никога нямаше да се срещне с Амбър. Сега, когато тя най-сетне започваше да се освобождава, трудно можеше да се настрои срещу мъжа, който я беше травмирал.

Грей се унесе, докато се питаше колко ли време щеше да ѝ бъде нужно, за да признае пред себе си значимостта на случилото се помежду им.

На другата сутрин Амбър се събуди с чувство на приятна умора и задоволство. Тя размърда и протегна стъпалото си, търсейки кракът на Грей. След като не го намери, отвори очи и въпросително огледа стаята. Не видя съпруга си, но чу шум от течаща вода в банята. Погледна към часовника на нощното шкафче — беше почти осем часа. Тя леко се прозя, отметна завивките и стана.

Първата ѝ реакция на слабата, интересна болка, която почувства по тялото си, беше изненада. После се усмихна и се протегна. Грей със сигурност не беше никак слабичък. Всяка жена, веднъж споделила леглото му, щеше да запомни случилото се. Амбър с радост си каза, че тя беше единствената, която имаше право да дели леглото му и се отправи към банята.

Големи облаци пара се разнесоха, когато отвори вратата и го извика.

— Добро утро — каза тя в мъглата, — какво стават тук? Сауна ли си правиш?

— Ела и виж — покани я той. Голямата му ръка хвана завесата и я дръпна. През димната завеса, той със задоволство забеляза голото ѝ тяло и се усмихна. — Чудех се кога ще се събудиш. Става късно, а на нас ни предстои много път до Вашингтон. Стига си стояла, жено, и ела под душа.

Така изложена на унищожителното откровение на голотата си пред неговия поглед, тя усети руменина да залива страните ѝ. Амбър се надяваше той да реши, че промяната в цвета на лицето ѝ се дължи на горещината от душа. Лукавото му, подчертано мъжко изражение предизвика повдигане на едната ѝ вежда, след което подчертано дръзко, тя пристъпи напред. Това усещане бе ново за нея. Никога досега в живота си, не бе чувствала толкова отчетливо женско задоволство.

Малко преди съвсем да стопи разстоянието, тя направи същата дълбокомислена оценка като неговата по отношение на вида му.

— Не е зле — контрира тя с престорена сериозност. — Трябва да призная, че очаквах нещо повече тази сутрин, особено като се има предвид, че разполагаше с цяла нощ, за да се възстановиш. Но, не се притеснявай. В състояние съм да дам предимство на качеството над количеството. Наясно съм, че колкото повече остаряват мъжете, толкова повече държат на качеството за сметка на количеството, особено в някои отношения.

— Ах ти, ненаситно, дръзко момиченце — изръмжа той. — Ела тук и повтори какво каза — той обви с голямата си ръка тила ѝ и без усилие я привлече под душа. Амбър изпищя, когато водата я намокри и весело се засмя, щом я долепи до голото си мокро тяло. Грей изведнъж стана сериозен.

— Тази сутрин реших да се направя на джентълмен и да те оставя да поспиш, защото беше очевидно, че си напълно изтощена след снощи. Напълно разбираемо е, нали си представител на по-слабия пол и т.н., но ако приличното ми поведение провокира единствено куп дръзки приказки, спокойно мога да забравя за добрите маниери и да се радвам на себе си.

— Направи го, моля те — каза тя с премрежен от удоволствие поглед. Тя обви с ръце шията му, а той я повдигна към твърдото очертание на бедрата си. Дръзките закачки изведнъж отстъпиха място на тежкото дишане, предизвикано от силните тласъци на Грей. Той я беше повдигнал нагоре, краката ѝ бяха склучени около кръста му, а тялото ѝ притиснато в неговото, докато водата се разплискваше върху им.

Този път всичко свърши много бързо, страстта изригна за миг, заля ги и ги остави без дъх.

Грей бавно пусна Амбър на земята и я задържа, за да не падне.

— Добре си изпатих — оплака се тя с престорена почуда и се облегна на него. — Повече, обещавам, без никакви намеци за противопоставяне на количеството и качеството. Не съм сигурна колко подобни демонстрации бих могла да преживея.

Той зарови лице в извивката на врата ѝ с плътен и дълбок смях.

— Не се подценявай. Сигурен съм, че с необходимите напътствия и упражнения, скоро ще успееш да ме настигнеш.

— Долавям нотки на мъжко его в гласа ти.

— Естествено. В края на краищата съм мъж и държа на това. От време на време ще ти се налага да се сблъскаш с егото ми — с престорена надменност каза Грей и прокара сапуна по тялото ѝ.

— Ще го запомня — увери то тя и се отдаде на интимното удоволствие съпругът ѝ да я къпе.

Чак когато се качиха в самолета за Сиатъл, Грей небрежно спомена идеята си за парти.

— Какво парти? — Амбър остави настрана списанието, което четеше и въпросително го погледна.

— Мисля, че трябва да организираме едно, а ти? Не си падам много по големите социални събития, но сега определено виждам цел. Искам да те представя на приятелите и колегите си като моя съпруга. С някои, разбира се, вече си се срещала, но сега ще го направя официално. Сигурно и ти би искала да поканиш някои свои приятели?

Амбър се замисли за сестра си и зет си, както и за още няколко души, с които се беше запознала след преместването си във Вашингтон.

— Е, предполагам, че мога да сетя за хора, които да поканя. Сигурен ли си, че искаш да минеш през всичко това?

Той ѝ хвърли странен поглед.

— Нали ти казах, че има цел.

— Да ме представиш като твоя съпруга? — тя сви рамене. — Добре, нямам нищо против. Може да е забавно.

— Имам едно особено близко семейство приятели, които живеят във Ванкувър — замислено продължи Грей, — но не мисля да ги карам да идват до Белвю за партито. Това събитие ще бъде предимно делово ориентирано, а с Мич и Лейси предпочитам да се видим в непринудена обстановка.

— Мич и Лейси?

Той кимна.

— Фамилията им е Еванс. Съвсем скоро ще отскочим с колата до Ванкувър за един уикенд с тях. Ще ти харесат. Знам, че те са любопитни да се запознаят с теб.

Амбър отново взе списанието, но не можа да се съсредоточи върху четенето.

Вместо това, тя се замисли за партито, което щяха да организират с Грей. Това беше първото наистина семейно нещо, даде си сметка тя. Когато съпруг и съпруга заедно организираха подобно събитие, това беше своето рода начин да се подчертае връзката между домакина и домакинята. За приятелите и деловите партньори на Грей, които щяха да се съберат в дома им, това щеше да послужи като своеобразно клеймо на техния брак. На нея и на Грей щяха да гледат като на истинска двойка — омъжена двойка.

Амбър отново остави списанието и се загледа през прозореца. Сега наистина бяха женени. Взаимоотношенията им вече не бяха половинчати — бяха приятели и любовници.

Любовници. Думата просто изникна в главата ѝ, завладя я за кратко и после се оттегли. Тя се опита да я игнорира и отново да се съсредоточи върху четенето, но няколко минути по-късно, думата отново нахлу в съзнанието ѝ.

Надяваше се, че е направила щастлив Грей снощи. Сигурна беше, че той е останал напълно удовлетворен. Така и трябваше, каза си Амбър. Той беше добър мъж и добър съпруг. Заслужаваше цялата физическа наслада, с която тя можеше да го дари.

В интерес на истината, призна пред себе си тя, на нея ѝ хареса да му доставя удоволствие. Дори повече. Самата тя откри наслада в прегръдките му. Той ѝ се беше отдал безрезервно и докрай, както направи и тя. Безсмислено беше да се отрича въздействието, което имаха един върху друг. Ако не бяха изпитали удовлетворение в обятията си, тази сутрин щяха да мислят за мрачното бъдеще, което им предстои.

Амбър реши да спре с разсъжденията дотук. Не искаше да си напруга мислите повече. Тя и Грей щяха да са доволни един с друг, а това стигаше. Беше доста повече, отколкото много други двойки имаха. Грей изглеждаше доволен от връзката им и нямаше причина и за нея да не е така.

Решително тя за пореден път взе списанието, без да забележи проблясващите искрици в наблюдателния поглед на Грей.

Когато най-сетне тя се зачете, Грей се залови отново за статията, която и той се опитваше отдавна да прочете. Не можеше да надникне в мислите ѝ, но можеше със сигурност да предположи какво се въртеше

в главата ѝ. Също така, лекото свиване на веждите ѝ, му подсказваше, че и тя не беше сигурна какви изводи да направи за себе си.

Тя не съжالياва за снощи, каза си той. Може би беше започнала да се чуди, защо с такава лекота се беше отдала на новия си съпруг. Може би бе решила, че определена степен на физическа наслада е единственото, което може да се очаква предвид обстоятелствата. В крайна сметка двамата с нея бяха приятели. Харесваха се, смееха се на едни и същи неща и физически се допълваха. Тогава нищо чудно, че и в леглото се справиха добре.

Но снощи помежду им се случи нещо много повече от приятно физическо преживяване, помисли си Грей. Чудеше се колко ли време щеше да отнеме на Амбър, за да го разбере, да осъзнае, че наистина беше негова съпруга и че са обвързани с нещо много повече от законен документ и приятни служебни отношения, които стигаха и до леглото.

Десет дни по-късно, пред огромните прозорци, които обрамчваха на дневната, Амбър стоеше и проверяваше последните подробности. Всеки момент щяха да започнат да пристигат гостите.

Коктейлните маси бяха подредени много внимателно. Предлагаха разнообразни и интересни видове пастети, ордьоври, кракери, сирена, хапки и пресни плодове. В кухнята чакаха приготвени допълнителни плата от почти всичко. В другия край на стаята имаше богато зареден бар, където Грей щеше да изпълнява ролята си на щедър домакин. Гледката от прозореца даваше забележителен фон на събирането.

Амбър се намръщи, поглеждайки се в огледалото, в което се отразяваше езерото. Косата ѝ беше повдигната в изкусен кок и това я правеше да изглежда прекалено официална. Беше с нова рокля, която Грей и помогна да избере. Представляваше тежка огненочервена коприна с подгъв от ламе, пристегнатата в талията с широк колан и отворена яка, която подчертаваше шията ѝ. Грей беше отхвърлил всякакви идеи за модели с разголени рамене и дълбоки деколтета. Амбър започна да разбира, че той не се шегуваше, когато говореше за собственическите си чувства. Тя се нацупи в огледалото на тази мисъл.

— Наред ли е всичко?

Тя се извъртя и червената коприна грациозно изплющя около глезените ѝ. Грей стоеше на прага, оглеждайки стаята и нея. Той носеше скъпа, но консервативна като модел, бяла риза и тъмни панталони. Сакото му беше светло и подчертаваше едрата му фигура. Амбър се усмихна, спря се пред него и започна да си играе с вратовръзката му.

— Изглежда всичко е наред — увери го тя. — Дано само да дойде някой, иначе ще имаме доста проблеми, докато изядем сами цялата тази храна.

— Не се безпокой — той се засмя и леко повдигна лицето ѝ за целувка. — Все някой ще се появи. Поне на сестра ти можем да разчитаме.

— Прав си. Тя знае, че ще я удуша, ако не дойде. Завърши ли доклада за Симингтън?

Грей кимна.

— Почти. Научил съм се да не избързвам с тези неща. Клиентите остават с впечатление, че парите им не са си заслужавали, ако не отделиа достатъчно дълго време на проектите им. Ще изчакам още една седмица, преди да изпратя окончателното си становище.

— Въпреки, че ще му препоръчаш да не сключва сделката?

— Особено заради това. Когато съветваш някого да отхвърли подобна крупна сделка, ти се иска да са убедени, че сериозно си я проучил.

Амбър лукаво се усмихна.

— Не искаш Симингтън да разбере, че си хвърлил едно око на счетоводните книги, че си изпробвал голф игрището и избата и си решил да запратиш сделката по дяволите?

— Психология, скъпа моя — невъзмутимо отвърна той. — Никога не бива да изпускаме психологическият елемент в бизнеса.

Тя възхитена примигна.

— Нямах представа колко много научих от теб през последните дни.

— Внимавай. Става все по-интересно — той я погледна със закачлив поглед, което предизвика ярка червенина по страните ѝ.

— Май няма да понеса още много нови лекции — успя да отвърне тя, припомняйки си чувствения урок от изминалата нощ. Грей

се държеше доста палаво. Тя се озова на килима, пред огромните огледала, които стигаха до тавана. Беше доста въодушевяващо.

— Кой кого обучаваше снощи? — с престорено недоволство попита той. — Не аз започнах да рецитирам Шърборн Юлисес Туитчъл по средата на събитията.

— Някак ми се стори подходящо — измърмори Амбър с весело проблясващи очи. Точно сега не ѝ се искаше да се замисля твърде много над въпроса, защо потърси убежище в секси хумора снощи. Стоеше потръпваща, усещайки, че се намираше на една крачка от бездната на неговата прегръдка. Сякаш гледаше от ръба на планински връх и за първи път виждаше как мъглата се разпръсква и разкрива долината. Страхуваше се да продължава да гледа, защото знаеше, че там я очаква истината. Много по-лесно беше да се отдръпне назад и да потърси друг отдушник за шеметните си чувства. Тогава извика на помощ един стих на Туитчъл, който накара и нея и Грей да припаднат от смях.

— Естествено Туитчъл е винаги подходящ — увери я Грей. — Но кълна ти се, че ако още веднъж споменеш за тежкото, димящо желязо, докато си в позата, в която беше снощи, ще предприема драстични действия.

— Ти го направи — спокойно заяви тя. — Като говорим за горещо желязо се сецам, че тези дни трябва да получиш следващият брой на „Рейдиънт Сънсет“. Нямам търпение да прочета статията на Хонория Тайлър Аберкромби за фалическата символика.

Готовност за битка озари очите на Грей.

— Госпожа Аберкромби ще проклина деня, в който ме предизвика върху листа.

— Ще видим — с провокативна усмивка Амбър се обърна, когато чу звънецът. — А, ето и първите ни гости. Все пак няма да ни се наложи да изядем всичко това сами — двамата с Грей се отправиха към вратата.

Петнайсет минути по-късно, Синтия и Сам Пакстън, спряха с беembeeto си на алеята ѝ тръгнаха към къщата. Амбър тъкмо се канеше да затвори вратата, след хората, които влязоха миг преди това. Когато надзърна навън и видя кой пристига, тя остави семейство Уилсън на грижите на Грей и излезе да посрещне сестра си и мъжа ѝ.

— Синтия, изглеждаш чудесно — с радост я прегърна тя и остана изненадана от напрежението в тялото на сестра си. — Здравей, Сам — обърна се към симпатичния, с червеникав цвят на косата, съпруг на Синтия. — Радвам се да те видя отново. Влизайте.

— Ти влез, аз ще дойда след минута. Искам за малко да остана насаме с Амбър — каза тя.

— Разбира се. Ще се видим вътре — той се отправи да поздрави Грей, който стоеше на вратата.

Когато останаха сами, Амбър разтревожена попита:

— Какво става, Син?

— Какво ли не! — мрачно оповести тя и се вгледа в загриженото лице на сестра си. — Той е тук. В Белвю. Вчера дойде при мен и питаше как да те намери.

Ужасно предчувствие сви стомаха на Амбър.

— За кого говориш?

— За Рорк Кели — припряно отвърна Синтия. — Претърпял е някаква катастрофа и сега те търси, за да излекуваш раните му.

— Всемогъщи Боже!

Синтия въздъхна.

— Знаех си, че ще кажеш нещо такова.

СЕДМА ГЛАВА

Амбър попита първото нещо, за което се сети.

— Каза ли му къде живея?

— Не, разбира се — увери я Синтия. — Но едва ли ще му отнеме много време, за да те намери, знаеш това. За целта ще отиде до старото ти жилище, ще зададе няколко въпроса и ще разбере къде си.

Амбър поклати глава и почувства, че ѝ прималява.

— За какво му е да ме намира, Син? Той беше този, който прекъсна нещата между нас.

— Не точно — рязко отвърна Синтия. — Доколкото си спомням, в крайна сметка, ти го уведоми, че ти е писнало и че не искаш никога повече да го видиш.

— Да, но и той не направи опит да ме разубеди — разпалено отвърна Амбър. — По това време имаше връзка с някаква блондинка. Дори не съм сигурна, че е разбрал, че официално скъсвам с него.

— Той е доста привлекателен, нали? — замислено попита Синтия и двете тръгнаха към къщата. — Не го бях забелязала. Искам да кажа, че не го бях срещала, по времето, когато излизаше с него и нямах никаква представа, че е толкова готин. Един такъв тъмен, вгълбен, с дяволски порочно излъчване, а и този отпечатък на опасността, който състезанията са оставили върху лицето му. Никак не е чудно, че те е изкарал от равновесие.

— Непоносима ситуация! — Амбър не обърна внимание на думите на сестра си, а се чудеше как ще разреши възникналия проблем. За какво, по дяволите, въобще е дошъл? Тя си представи за момент Рорк Кели и изохка: — Тежко ли е ранен, Син?

— Има един-два интересни белега, но това е всичко, което видях. Те просто допълват чара му. По-скоро са като онези белези, получени след дуел, ако ме разбираш. Самият той не каза почти нищо за катастрофата, освен най-важното, на което наблегна — че смело е понесъл страданията. Гледах да се отърва от него възможно най-бързо.

— Каза ли му, че съм се омъжила?

— С тези думи го посрещнах — увери я Синтия.

— Мислиш ли, че новината го е разстроила? — Амбър се чувстваше сковано. Усещаше, че не разсъждава трезво. Предстоящата среща с всичките колеги и партньори на Грей направо я съсипа.

Синтия поклати глава.

— Не смятам, че новината за брака ти го смути въобще. Дори и да беше, поне не го показа.

— Няма и да го направи — отчаяно каза Амбър. — Той го възприема като предизвикателство. За Бога, Синтия, какво ще правя?

— Да кажеш на Грей, например — плахо предложи Синтия.

— Не! В никакъв случай! — Амбър беше изумена от тази идея. — Не искам да го въвличам в това. Проблемът си е мой. Сама трябва да се справя с Рорк Кели.

— Защо? Сега имаш съпруг. Позволи му да ти помогне.

— Синтия, въобще не знам как ще го възприеме Грей. Женени сме едва от две седмици. Може да се разстрои или пък да го заболи. Със сигурност обаче, ще е шокиран. И кой ли съпруг не би бил? Никога не съм му разказвала нищо за Рорк. Знае, че съм имала някаква връзка в Калифорния и как това ми е коствало много болка, но само толкова. Независимо как би му се отразило, аз съм вече зряла жена и трябва сама да се справя с миналото си.

Синтия не изглеждаше много убедена.

— Не знам, Амбър. Аз харесвам Грей.

— Аз също. Това е една от причините да се опитвам да избегне конфронтацията с Рорк заради мен — веднага заяви тя.

Синтия се вгледа в сестра си с любопитство.

— Харесваш Грей?

— Естествено, че го харесвам, идиотка такава! Иначе не бих се омъжила за него. Много ми е добре с него.

— Добре ти е? Надявах се, че след две седмици брак, може би си започнала да изпитваш нещо повече от това.

Амбър се сепна.

— Между впрочем, на мен ми е съвсем достатъчно — откровено заяви тя. — Уверявам те, че съм напълно предана на този брак, но все пак са изминали само две седмици. Не искам да рискувам онова, което сме започнали да градим с Грей, като му навирам в очите Рорк Кели и като го карам да направи нещо, за да го спре. Ще се наложи сама да се

справя — Амбър замълча за момент и когато стигнаха до входната врата каза: — Може пък Рорк да се откаже и да си замине — изрази надежда тя.

— Не разчитай на това — откровено заяви сестра ѝ. — Идва от далече, за да те търси. Едва ли ще изчезне, без да се опита да те съблазни. Ти сама каза, че вероятно сега те възприема като предизвикателство.

Амбър пребледня.

— Да ме съблазни? — тя повтори тези думи с нескрит ужас.

— Нали не допускаш, че е бил толкова път само, за да ти пожелае безоблачно семейно щастие?

Амбър не можа да отговори нищо на това. Тя отвори вратата с чувството за надвиснала опасност и от другата страна видя Грей. Панически се опита веднага да възпроизведе една от най-добрите си „спечели клиента“ усмивки.

— Тъкмо се канех да изляза, за да проверя защо се забави — тихо каза той. Златистозелените му очи бавно и преценяващо огледаха прекалено веселото ѝ изражение.

— Двете си побъбрихме малко по сестрински — спокойно отговори Синтия. — И без това нямах възможност да говоря с нея, откакто се върнахте от медения си месец, а и едва ли ще имам такава тази вечер. Колко народ само! Вие сами ли приготвихте всичката тази храна?

— Под ръководството на Амбър. Аз само изпълнявах. Излиза, че готви по-добре, отколкото пише на машина — Грей протегна ръка към жена си. — Ела, скъпа, искам да те представя на едни приятели.

Амбър послушно се подчини и неговата уверена и силна десница обви малката ѝ ръка. Тя се запита дали той усещаше колко студени бяха пръстите ѝ. Набързо прегрупира силите си и се потопи в домакинските си задължения.

— Забавлявай се, Синтия. Елизабет Бид пристигна преди минути. Каза, че иска да говори с теб за пътуването ти до Хаваите.

Синтия приветливо се усмихна и стрелна един бърз поглед към студеното любезно изражение върху лицето на Грей.

— Отивам да я потърся. Радвам се да те видя отново, Грей.

Той кимна и поведе Амбър към малка групичка хора, събрали се до прозореца.

— Да не би сестра ти да те е разстроила с нещо?

Амбър затаи дъх и после се усмихна с още по-ослепителна усмивка.

— А, не. Просто искаше да ми разкаже нещо, което и се е случило вчера. Стана ясно, че е имала неочакван гост.

— Всичко наред ли е?

— Съвсем. Не разбрах всичките подробности.

„О, небеса! — помисли си Амбър с нарастващ ужас. Трябва да млъкна. На прага съм да го излъжа, а не трябва, не и него!“
Разтревожена тя промени темата.

— На кои хора искаш да ме представиш? Някои, за които трябва да се преструвам, че ги познавам, защото са известни?

— Макензи ще се развълнува особено приятно, ако разбере, че си чувала за намерението му да открие верига от ресторанти — весело каза Грей.

— Вече мога да му го кажа. Нали току-що чух за тях от теб?

— Винаги ли казваш истината?

Звучеше сякаш проявяваше научен интерес.

— Разбира се — тя направи пауза. — Ако мога — явно той усещаше нещо. Трябваше много да внимава тази вечер.

— Винаги ли си казвала истината?

Нейните очи срещнаха неговите.

— Винаги — тържествено заяви тя.

— Но понякога предпочиташ да не отговаряш на въпросите.

— Всеки е в правото си да подбира на какви въпроси да отговаря — непоколебимо каза тя. Беше убедена, че той мислеше за онзи следобед, там в каньона, където докато обядваха, той я беше попитал за миналото ѝ. — Доста по-различно е от това да излъжеш.

— Да, така е — съгласи се той.

Не му остана време да каже друго. Вече бяха стигнали до веселата група при прозореца и Грей представи съпругата си с дискретна мъжка гордост, което предопредели твърдото решение на Амбър да не го замесва в случката с Рорк Кели. Тя нямаше да позволи на Рорк да застраши брака ѝ, а очакваше точно това от него, защото достатъчно добре го познаваше. И не защото беше безумно влюбен в нея, а за да ѝ отмъсти за това, че нарани егото му преди шест месеца.

На практика, той приключи връзката им. Не беше свикнал жена да му връща така, както направи Амбър.

Поне сто пъти тази вечер, докато изпълняваше ролята си на съпруга, домакиня и делови партньор си каза, че трябваше да се отърве от Кели. Не искаше да го вижда, но май беше неизбежно. Не трябваше да допуска вероятността да я открие и един ден да се появи на прага на къщата ѝ.

През цялото време изпитваше силно напрежение. Амбър си мислеше, че добре го е прикрила и се надяваше, че ако някой забележеше нейната нервност, той или тя, съответно, щяха да го отдадат на вълнението и напрежението по организацията на първия ѝ грандиозен прием. Тя знаеше, че Синтия бе загрижена за нея, а що се отнасяше до Сам, той явно нямаше представа за събитието на деня. Той беше все така жизнерадостно и дружелюбно настроен, както винаги. По всичко личеше, че Грей го харесва, което беше добре, каза си Амбър.

След единайсет часа Амбър започна да се чуди, дали някога ще свърши това парти. Знаеше, че въобще нямаше да запомни имената на всичките делови партньори на мъжа си. Дори и да се беше съсредоточила върху това, сигурно нямаше да успее. При това положение, щеше да е късметлийка да запомни и малка част от тях.

През цялата вечер мислите ѝ се блъскаха напред-назад пред надвисналия проблем с Рорк Кели и напрежението от опита да поддържа очарователно присъствие за колегите и приятелите на Грей. Трябваше да мобилизира и цялата си останала сила, за да успее да изпрати с усмивка и последния гост, и да затвори вратата след него.

— Е, свърши се — въздъхна Грей с облекчение, докато заключваше. Той разсеяно започна да разхлабва вратовръзката си и се отправи към Амбър. — От време на време изглеждаше малко разтревожена там. Как се чувстваш?

— Изтощена — това си беше самата истина. Обезпокоена, тя посрещна погледа му. — Наистина ли изглеждах така? Мислиш ли, че някой от гостите ти е забелязал?

Той бавно поклати глава и ѝ се усмихна. Но очите му бяха подозрителни, а това предизвика допълнително изопване на нервите ѝ.

— Отпусни се. Чудесно се справи. Много се гордеех с теб. Предполагам, че си е проличало.

Тя отвърна на усмивката му, успокоена за момент от думите му, че е доволен от нея.

— Да, пролича си. Но това се отнася и за двама ни. Сигурна съм, че всички тази вечер разбраха колко горда съм аз с теб.

Той издърпа вратовръзката от врата си, метна я през рамо и се насочи към жена си. На Амбър отчаяно ѝ се искаше да можеше да разбере какво мислеше в момента. В ъгълчетата на устните му лека извивка напомняше усмивка, но това не компенсираше почти аналитичния поглед в очите му.

— Гордееш ли се с мен, Амбър? — полюбопитства Грей.

Очите ѝ се разшириха в недоумение от този въпрос. Инстинктивно тя се сгуши в него.

— Определено. Истинска щастливка съм, че съм омъжена за теб. Първоначално не бях сигурна, че постъпваме правилно като се женим, но сега съм много доволна, че ме убеди да го направим.

Той огради лицето ѝ с големите си длани. Палците му проследиха линията на брадичката ѝ, докато замисленият поглед на Грей бе прикован в очите ѝ.

— Ти си щастлива с мен?

— О, да, Грей. Много щастлива! — и ще направя всичко необходимо, за да защитя това щастие, безмълвно допълни Амбър. Тя на свой ред се вгледа в очите му, запитвайки се какво ли го беше подтикнало да задава такива въпроси тази вечер. — А ти? Щастлив ли си?

Той кимна напълно сериозен.

— Да — простичко добави. — Мисля, че нещата се подреждат много добре.

Смехът на Амбър беше леко колеблив.

— Какво означава това?

Погледът му стана по-напрегнат, когато се наведе към нея, за да я целуне.

— В най-скоро време ще ти обясня.

Искаше ѝ се да го помоли да ѝ обясни сега, но устните му намериха нейните и в този момент Амбър изпита острата необходимост да бъде прегръщана така, както само Грей умееше. Прехвърляйки ръцете си през врата му, тя силно се притисна в него, задълбочавайки целувката с дива страст, която за миг изненада Грей.

Той не възнамеряваше да прекъсва това ново състояние, задавайки още въпроси. С лекота взе Амбър на ръце и я отнесе в спалнята. Там, в полумрака, Амбър го привлече в прегръдка, която остави и двамата потръпващи и приятно изтощени. В нежните му обятия Амбър откри окуражителното усещане за сигурност, от което толкова се нуждаеше тази нощ.

На сутринта, седнал на бюрото си срещу Амбър, Грей крадешком я разглеждаше. Нещо не беше наред и очевидно тя не бе готова да говори за това. Логиката му подсказваше, че имаше нещо общо с онова, което снощи двете със сестра ѝ си споделяха. Ако я притиснеш и настояваше да получи обяснение, Грей знаеше, че нямаше да разбере каквото го интересуваше. Каквото и да беше, очевидно Амбър бе решила сама да се справи с него. Това го тревожеше.

Първо, каза си той, ако имаше някакъв проблем тя трябваше да потърси помощ от него. Второ, той се притесняваше, че независимо от естеството на проблема, Амбър можеше да го задълбочи и усложни, опитвайки се да се справи сама.

Вече имаше представа от смелостта ѝ. Никога нямаше да забрави онази нощ, когато самоуверено се представи за негов бодигард и го спаси. Тя все още не си даваше сметка колко опасно можеше да стане в онази нощ. Тази жена имаше кураж, но той се съмняваше колко здрав разум имаше, за да не се поддаде на състоянието си. В нея имаше много повече хъс и импулсивност, отколкото тя осъзнаваше.

Грей я наблюдаваше как си сипва третата чаша чай. Дори само това беше достатъчен повод за тревога. Обикновено Амбър пиеше една чаша сутрин и една — следобед. Още нямаше единайсет часа, а виж я, пиеше третата. Мислеше да ѝ каже, че каквото и да беше изострило нервите ѝ, кофеинът нямаше да ѝ помогне после размисли. Едва ли беше в настроение да получава съвети.

— Скоро ще трябва да тръгна за срещата си на обяд с Харисън — каза Грей тихо наред мълчанието.

Главата на Амбър потрепна, сякаш той току-що ѝ бе викнал. Усмивката ѝ закъсня.

— Да, вярно. Почти щях да забравя. Все още ли мислиш, че ще ти отнеме целия следобед?

Грей кимна. Подобни срещи не бяха необичайни. Амбър беше свикнала да се грижи за къщата и офиса сама, докато той се срещаше с клиенти.

— Имаш ли някакви допълнителни идеи за проекта на Харисън?

Тя примигна, сякаш това беше последното, за което мислеше тази сутрин. Грей я виждаше как се мъчеше да събере разпилените си мисли.

— Не, нямам. Съгласна съм с теб, че след като настоява да купи тази софтуерна компания ще поеме доста голям риск. Имайки предвид състоянието на софтуерния пазар за момента, това е чиста проба хазарт. Но съм наясно, че Харисън иска да натрупа бързо богатство. Вероятно няма да успееш да го разубедиш. Следователно би могъл да го поемеш като клиент. Може би ще успееш да му помогнеш да избегне някои от по-големите капани, на които ще се натъкне.

— Това ти харесвам, Амбър. Имаш добър, практичен подход към този бизнес — той й се усмихна.

— Е, знам, че не ме държиш три месеца тук заради феноменалните ми умения на машинописка — успя да отвърне със следа от обичайната си самоирония.

Грей стана, приближи се до нея и леко я целуна по носа.

— Абсолютно си права. Не заради това си моя асистентка. Има още много други причини. В някой от следващите дни ще ти ги кажа. А сега, по-добре да изровя една вратовръзка и сако за този обяд. Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш?

Амбър рязко поклати глава.

— Няма да ти трябвам, а тук имам много работа за вършене.

— Добре. Ще се видим късно следобед. Довиждане, скъпа.

Амбър си отдъхна облекчено, докато гледаше как Грей минава през вратата и се качва в строгия си мерцедес. Цялата сутрин беше на тръни да не звънне телефонът. Беше се превърнала в кълбо от нерви в очакване да си има работа с Рорк Кели. Мисълта да трябва да се разправя с него и Грей да чуе разговора беше достатъчна, за да й причини нервно разстройство.

След като Грей замина, тя затвори вратата и се върна обратно в офиса. Там тя се сгромоляса върху стола и се вторачи мрачно през прозореца.

Може би Рорк нямаше да се обади. Може би нямаше да успее да я намери толкова лесно, както предполагаше Синтия. Може би щеше да напусне града, без да ѝ се обади, след като знаеше, че вече е омъжена.

И трите вероятности бяха фалшиви надежди и всичко в нея ѝ казваше да не разчита на нито една.

След като Рорк беше пропътувал цялото това разстояние, за да я види тя не вярваше, че щеше просто да се откаже и да си замине, без да се свърже с нея.

Двайсет минути по-късно телефонът иззвъня. Амбър скочи, вниманието ѝ се изтръгна от финансовия доклад, който се опитваше да прегледа, с чувството за обреченост тя вдигна слушалката. Преди дори да каже „ало“, инстинктът ѝ подсказа кой се обаждаше.

— Амбър? — гласът на Рорк прозвуча плътен и секси. Както винаги. Вероятно се беше родил с такива гласни струни, които автоматично възпроизвеждаха този интимен тон. — Много време мина, скъпа. Твърде много.

— Не достатъчно, Рорк — сега, когато очакваното се случваше, по някаква причина тя изведнъж се почувства по-сигурна в себе си. Тревогата за надвиснал проблем беше винаги по-лоша, отколкото самото му разрешаване. Ръката ѝ стисна слушалката. Можеше да се справи с Рорк Кели. По дяволите, щеше да се справи с него.

— Не се изненадваш, че ме чуваш. Сестра ти ли ти каза, че те търся?

— Да, но аз нямам желание да се срещам с теб — тя се поколеба, но после дръзко добави: — Омъжих се.

— За да се успокоиш ли? — меко попита той. Амбър затвори очи в безмълвен ужас. Тя тайно се надяваше, че думата омъжена щеше да ѝ послужи като амулет срещу Рорк. Трябваше да се досети, че това нямаше да го възпре дори за миг. Имал е не една връзка с омъжени жени, както се говореше в неговите състезателни среди, за които беше чувала, докато живееше с него.

— Не заради това. Какво искаш, Рорк?

— Да те видя.

— Не виждам никакъв смисъл.

— Мога да намина през къщата му, ако искаш. Зная къде се намира, Амбър.

Дъхът ѝ спря от тази подчертана заплаха и за миг се паникьоса. Мисълта как Грей ще отвори вратата на Рорк Кели я разтrese.

— За Бога, Рорк, не можеш да идваш тук!

— Тогава да се срещнем за обяд днес — спокойно отвърна той.

— Защо? — настояваше тя.

— Искаш да разбереш причината? — попита я с ненадейно рязък тон. — Добре тогава. Заради това, което сме били един за друг някога. Защото няхаме възможност да се разделим нормално. Защото преди два месеца почти купих фермата във Флорида и имах възможност да размисля, докато се чудих дали ще мога да карам отново. Прекарах това време в мисли за нас, Амбър. За теб, за мен и за бъдещето.

Тя беше ужасена.

— Твърде късно е, Рорк — не можеше да измисли друго да каже — Не разбираш ли? Сега съм омъжена. Късно е за теб, за мен и за бъдещето. Мисля, че винаги е било късно за нас.

— Затова ли се хвърли да се омъжваш за първия срещнат след мен? Защото си смятала, че е прекалено късно за нас?

— Не съм се хвърляла, по дяволите. Омъжена съм едва от две седмици. Рорк, този разговор е безсмислен.

— Трябва да те видя, скъпа. Изминах толкова път, чаках толкова дълго. Трябва да говоря с теб лице в лице за последно.

— Не — гласеше решителният ѝ отговор.

— Тогава ще дойда до дома му и там ще те видя. Кълна се, че ще го направя. Няма да напусна щата, без да съм говорил с теб. Имам много неща да ти казвам — нещо, което трябваше много отдавна да направя.

Обезумяла, Амбър се опита да събере мислите си.

— В случай, че се съглася да те видя за последен път, ще ми дадеш ли думата си, че ще си тръгнеш, без да създаваш неприятности, Рорк?

— Давам ти честната си дума.

Каква полза имаше от неговата дума, тревожно си помисли тя. Че беше почтен в състезателната си кариера — в това не се съмняваше. На практика в тези среди се бе превърнал в легенда. Но що се отнасяше до личните му контакти, Рорк Кели имаше съвсем различен маниер на поведение. Все пак, ако се срещнеха, може би щеше да го убеди, че този път нямаше да се хване на въдицата му.

— Добре, Рорк. Ще те чакам на обяд, под часовника на търговския център в града.

— Не искам да се срещаме в някакъв скапан магазин.

— Защо не? Съвсем удобно място за среща, като всяко друго — нямаше да му се остави да я убеди да си правят randevu в някой уединен ресторант или в неговия хотел. Тълпата предоставяше известна сигурност. — Има едно-две приятни места, където може да се хапне там. След половин час ще дойда. Довиждане, Рорк.

Тя затвори телефона, преди той да успее да се възпротиви. Когато пусна слушалката осъзна, че ръката ѝ трепереше. Въпреки всичко успя да спечели първия рунд. Тя беше тази, която определи мястото и времето на срещата, независимо, че не успя да избегне конфронтацията. Изпълнена с решителност, тя стана. Можеше и трябваше да продължи да определя останалото, което щеше да се случи между нея и Рорк Кели.

Половин час по-късно, Амбър смело прекрачи входа на търговския център и се насочи към уговореното място. Веднага забеляза Рорк. Той я чакаше и изглеждаше все така смайващо привлекателен, както винаги. Белегът върху долната му челюст допълнително прибавяше чара на опасността върху развратното му излъчване. Черната му коса бе в обичайния си привлекателен безпорядък. Живите му сини очи приковаваха с погледа си, както обикновено. Слабото му тяло все така се движеше с вяла, чувствена елегантност. Рорк беше облечен със светли панталони, широк кожен колан, фланелка и модерно широко яке, което сякаш крещеше „южнокалифорнийски мачо“. Права беше Синтия. Рорк Кели изглеждаше дяволски добре. Дори и сега, докато вървеше към него, Амбър си даваше сметка, че жените наоколо извъръщаха главите си, за да го зърнат повторно. Както винаги.

Амбър го погледна и се запита какво, за Бога, бе виждала в него досега. Умишлено склонила вежди, тя се насочи към него, давайки си сметка за любопитното му изражение при вида на тесните ѝ избелели дънки и развлечения ѝ златист пуловер. Тя не се бе постарала да се облече за събитието и това си личеше. Косата ѝ беше все така вдигната, както и през цялата сутрин. Дори не се бе постарала да си сложи и червило. Рорк Кели бе свикнал жените му да изглеждат възможно най-добре.

— Две седмици брак и вече изглеждаш като госпожа Средностатистическа домакиня — откровено заяви той, когато тя се спря пред него.

Амбър си пое въздух.

— Същинската част на това изречение е „съпруга“ — сухо му отвърна тя. — Запомни я.

— Ако се бе омъжила за мен, все още щеше да си на меден месец — уточни той.

— Къде? В някой мотел, близо до пистата? Не, благодаря. Не разбирам какво се опитваш да постигнеш, настоявайки за тази среща, Рорк.

Той се приближи и цялото му внимание се насочи към нея по начин, който кара жената да се чувства така, сякаш тя бе единствената на земята. Това беше негов патент. Жените масово се влюбваха след това, и първоначално и Амбър не направи изключение. В капана за „единствената жена“, която има властта да промени един развратен мъж, се бяха хващали не една и две интелигентни дами.

— Хайде да отидем да хапнем нещо.

— Не съм гладна.

— Тогава, чаша кафе. Хайде, Амбър, изминах много път, за да те намеря. Искам да си поговорим.

Амбър въздъхна, обърна се и тръгна към най-близкото кафе. Мястото, което тя избра представляваше бърза закуска, беше много оживено и не даваше възможност за никакво уединение. Рорк безмълвно я последва и седна срещу нея с чаша кафе. Той ѝ се усмихна като човек, който добре я познава и я погледна в очите.

— Страхуваш се, нали?

— От какво?

— От мен. От това, какво ще се случи, ако се доближиш до мен.

Амбър не докосна кафето си. Тя сложи ръцете си върху масата и каза с нисък и хладен тон:

— Рорк, искам да разбереш едно. Ще ти го обясня възможно най-ясно, а когато приключа ще ти кажа „сбогом“. Омъжена съм за прекрасен човек и изцяло съм отдадена на брака си. Каквото и да сме имали помежду си в миналото, то ще си остане там. Не зная защо си дошъл да ме търсиш. Ти не ме обичаш и нямаш нужда от мен.

— Не е вярно. Катастрофата ми помогна да осъзная, че те обичам и се нуждая от теб. Накара ме да се замисля за бъдещето. Бях истински глупак, че те оставих да си отидеш преди шест месеца. Искам да се върнеш.

Тя бавно поклати глава.

— Това е невъзможно, Рорк.

— Всичко е възможно.

Тя си пое дълбоко въздух и каза:

— Ти се закле, че ще ме оставиш намира, ако се съглася да се видим днес. Разчитам на честната ти дума, Рорк — съвсем умишлено наблегна върху честната дума.

Той не обърна внимание.

— Щастлива ли си, Амбър?

Тя трепна при спомена за Грей, който миналата вечер я попита същото.

— Не мисля, че те засяга, но — да, щастлива съм. Напълно доволна съм от брака си, Рорк. Не можеш да ме примамиш да напусна съпруга си.

— Доволна? Не е кой знае какво, нали? — отбеляза замислено той.

Съвсем ненадейно Амбър си припомни усещането от онази вечер в пустинята, когато се преструваше на бодигард. Тогава си даде сметка, че единственият начин блъфът да мине беше да го изиграе много хладнокръвно, много твърдо й убедено. В случая с Рорк й трябваше точно такъв подход. Време беше да пристъпи към атака.

— Искаш ли да чуеш колко точно съм доволна? — в гласа й ясно се долавяше предизвикателството. — Ще се постарая да го обясня с прости думи, така че даже и ти да успееш да разбереш. Съпругът ми е силен мъж, докато ти си слаб в много отношения, за които дори не си даваш сметка. Ти си лъскав и нафукан, но мъжът ми притежава емоционална устойчивост и постоянство, каквито ти никога няма да придобиеш. Твоята мъжка дума и честно поведение са факт единствено на пистата, но извън нея те не се отнасят за теб, а от тук стават и безполезни. Не разчитам на тях. От друга страна с честната дума на съпруга си мога да отида в банката и да я използвам като гаранция, за да получа заем. Има стойността на злато. Ти си привлекателен, но Грей е от типа любовници, заради който повечето

жени биха стигнали и до убийство. Достатъчно ясна ли бях? Много, изключително много съм доволна от брака си. Всъщност съм готова да направя всичко необходимо, за да го защита — Амбър се изправи. — Запомни това, Рорк. Стой далеч от мен.

Тя долови появилия се гняв в очите му, но не остана да чуе отговора. Амбър се отправи към вратата, без да се обръща назад. Беше използвала целия си наличен арсенал и оставаше само да се моли, да е достатъчен, за да накара Рорк да я забрави и да се насочи към следващото си завоевание.

Шансовете бяха на нейна страна, храбро се убеждаваше тя, докато се качваше в малкия си автомобил и тръгна да излиза от паркинга. Егото на Кели беше слабото му място. Тя го беше сравнила с друг мъж и му показа, че изостава почти във всяко отношение. С малко късмет, той щеше да разбере, че тя въобще не възнамеряваше да се остави да бъде съблазнена от друг и да бъде отделена от съпруга си. Ако предпочетеше да не ѝ вярва, тогава следващата битка ѝ предстоеше. Днес направи, каквото можа. Сега предстоеше играта с очакването.

Но приповдигнатото настроение и перчене, които я бяха изпълнили се изпариха веднага, щом тя отби в алеята към новия си дом и видя мерцедеса на Грей паркиран отпред.

Грей се беше прибрал преди нея.

За миг Амбър замръзна зад волана. Успя да изключи двигателя и да дръпне ръчната спирачка, но не ѝ достигаше смелост да отвори вратата на колата си. Той със сигурност щеше да я пита къде е била. Мисълта, че трябваше да си измисля извинение за отсъствието си беше достатъчна, за да я накара да запали двигателя и да кара обратно към града.

Можеше да каже, че е била на пазар. Обаче не беше купила нищо, а и щеше да е лъжа. Беше обещала на Грей, че ако не отговаряше на всичките му въпроси, то поне никога нямаше да го излъже.

Така и трябваше да бъде, защото и Грей никога нямаше да я излъже. Панически се опита да открие някакъв ясен отговор, който би задоволил неговата вродена мнителност, без да се налага да му каже истината или да го лъже. В момента и двете алтернативи изглеждаха еднакво неприемливи.

Хрумна ѝ, че решението ѝ сама да се справи с Рорк Кели май се оказа доста голяма грешка.

В мига, когато тази мисъл проблесна в главата ѝ, тя видя да се отваря входната врата. Грей пристъпи и се отправи към колата ѝ. Веднага щом видя спокойното, съсредоточено, непреклонно изражение на лицето му, ѝ стана ясно, че нямаше да се измъкне с някакъв хлъзгав отговор, от който нищо не се разбира. И преди беше виждала точно този израз, обикновено когато се занимаваше с някой опасен служебен проблем.

Амбър затаи дъх и най-сетне успя да намери сили да отвори колата. Ако беше в по-весело настроение, сигурно цялата тази ситуация щеше да я подсети за поемата на Туитчъл — имаше нещо за стрелци, които се спречкват на празна улица, съзнавайки, че само един от тях щеше да оцелее.

ОСМА ГЛАВА

— Срещата ми с Харисън отпадна — без никакво въведение Грей й предложи обяснение за ненадейното си завръщане. Очевидно беше, че очакваше същото и от нея. Той леко я целуна без, изглежда, да забележи напрежението в отговора й.

— Разбирам — Амбър не можа да измисли нищо друго, докато вървеше заедно с него към къщата.

— Не знаех, че имаш планове да излизаш този следобед.

Тук точно тя трябваше да каже с безгрижен тон, че изведнъж е решила да отиде на пазар. Амбър мислено изпробва звученето на дватри варианта за отговор, но накрая захвърли цялата тази идея с опита да хитрува. Грей не беше от мъжете, които можеш да излъжеш.

— Не възнамерявах да излизам, но изникна една работа — тя пъкна ръце в джобовете си и влезе в къщата. Зад себе си чу как вратата се затвори и лекият звук от това, възвести началото на края.

— Изглеждаш ми разстроена — каза тихо Грей.

Амбър продължи да се разхожда из стаята, докато не застана пред прозореца.

— Е? — предизвика го тя, а погледът й беше отправен към езерото. — Няма ли да ме разпиташ? Да разбереш къде съм била и какво съм правила?

— А трябва ли?

Тя не го чу да помръдва, но гласът му идваше точно зад нея. Амбър усещаше силното му присъствие. То я обгръщаше и изпълваше стаята. Нейният разгорял се инстинкт за самосъхранение избледня. Начумерена, тя го попита:

— Предполагам, че не би искал да чуеш как просто съм излязла да пазарувам и с това да приключа, нали?

— А така ли беше? Тогава по-добре ми кажи какво си правила — спокойно предложи Грей.

Амбър нервно измъкна ръцете си от джобовете и ги скръсти на гърдите си.

— Такъв съпруг ли смяташ да бъдеш, Грей?

— Какъв?

— От типа мъже, който винаги трябва да знае всяка стъпка на жена си, който я върти на шиш всеки път, когато тя излезе от къщи без разрешение, който настоява за обяснение при всяко нейно кратко отсъствие.

Нотки на веселие се преплетоха в думите му, когато ѝ отговори.

— Признавам, че държа на своето, но не съм луд. Мисля, че го знаеш, Амбър. Ако днес очаквам да получа някакви отговори, то е защото усещам, че нещо не е наред. Всъщност, още от снощи не е наред, когато двете със сестра ти си говорихте отвън при колата.

Амбър въздъхна и се предаде на неизбежността. Тя се обърна и посрещна неговият настойчив, въпросителен поглед.

— Съжалявам, Грей. Искаше ми се да не те намесвам в това.

— И какво е то?

— Стари работи — отговори му с гримаса. — Смуцаващи стари неща. Мислех, че мога сама да се справя и ако имам късмет, може и да съм успяла.

— С това ли се занимава днес? Справяше се сама?

Тя кимна и потъна в стола до нея. Опъна, обутите си в дънки крака, сложи ръцете си върху страничните облегалки и отпусна главата си назад. После погледна мрачно към Грей:

— Веднъж ме беше питал какво ми се е случило в Южна Калифорния.

— И ти не отговори — той бавно прекоси стаята и седна на стола до прозореца. Имаше абсолютно спокоен вид, само очите му издаваха напрежение.

— Не ти отговорих, защото това беше част от миналото ми, и що се отнася до нас, не ни касаеше.

— А сега не е така?

Тя издиша бавно, опитвайки се да намери точните думи.

— Мисля, че успях да се справя. Но, очевидно, не го направих достатъчно тихо, за да ти спестя тревогите, нали?

— Тревожи ме всичко, което притеснява и теб, както е и в този случай.

Тя нежно се усмихна.

— Благодаря ти, Грей.

— Не ми благодари, а просто ми кажи какво става.

Амбър кимна.

— Наистина е много сложно. Както ти предположи, в Южна Калифорния имах връзка с един мъж. Мислех, че съм безвъзвратно влюбена в него. Той беше автомобилен пилот, а рекламната агенция, където аз работех, имаше договорни отношения с него. Той водеше няколко промоции на наш клиент. На мен се падна да работя с него, с Рорк Кели.

Грей замислено повдигна вежда.

— Чувал съм името му.

— Може би си го виждал по телевизията в реклама за моторно масло — добави сухо Амбър. — Човекът наистина го бива да продава масло, и какво ли не.

— Включително и себе си?

Амбър се намръщи.

— Без значение. Резултатът от тази сделка беше нашата болезнена, вълнуваща, динамична и доста кратка връзка. След нея се чувствах така, сякаш съм минала през емоционална центрофуга. Когато приключи знаех, че трябва да изчезна колкото се може по-далеч. Напуснах работа и дойдох тук, във Вашингтон, да търся нова. Реших да приема няколко временни секретарски назначения, колкото да свържа двата края, докато си намеря нещо по-добро. После ти ме нае и останалото го знаеш.

— Да-да — Грей звучеше неимоверно безпристрастен.

— Всичко вървеше чудесно до снощи, когато сестра ми ми каза, че Рорк е в града и ме търси. Претърпял е катастрофа преди два месеца и изглежда е имал време да помисли върху всичко, докато се е възстановявал. Казал е на Синтия, че искал отново да ме види. Тя го уведомила, че съм омъжена и че не възнамерява да му даде адресът ми, но се притесняваше, че той ще го открие, както и стана. Тази сутрин ми се обади и настоя да се срещнем. Каза, че ще се появи на вратата ми, ако не склоня да се видим за последен път. Даде ми думата си, че ако се съглася да се срещнем и успея да го убедя, че няма надежда за бъдеще с мен и че не съм се омъжила, за да се успокоя, той щял да излезе от живота ми.

— Може ли да се разчита на думата му, Амбър?

Амбър стисна зъби и кратко проблясващо раздразнение премина през нея, което обърка благородното ѝ намерение да се изповяда. Новият тон в гласа на Грей не я интересуваше.

— За твое сведение не смятам, че думата му има някаква стойност. Но, също така знам, колко огромно е егото му. Постарах се да бъда съвсем ясна, че не възнамерявам да възстановявам старите ни отношения и че съм напълно доволна от брака си.

— Доволна? — каза Грей, сякаш опитваше думата на вкус.

Вбесена, Амбър повдигна молитвено очите си към небето и си зададе въпроса, защо ли всички — сестра ѝ, Рорк, а сега и Грей се хващаха за тази дума.

— Да, доволна. Щастлива, удовлетворена, отдадена. Не ми трябва друга връзка, не изпитвам желание да разпалвам стари пламъци. Срегнах се с Рорк в търговския център и му дадох да разбере много ясно намеренията ми. Казах му да стои настрана от живота ми — Амбър направи пауза и после убедено допълни: — Надявах се, че с това ще приключи историята.

— Търговският център? Срегнала си се с нето там?

Грей неочаквано се оживи. Амбър се намръщи.

— Е, къде другаде трябваше да си направим срещата? В мотел ли?

Веселостта, която се беше распалила в очите му изведнъж изчезна.

— Не трябваше да приемаш да се виждате.

Челюстта ѝ упорито се изопна.

— Не исках да му позволя да се появи тук. Той ме заплаши, Грей. Последното, което исках, е да присъствам на неприятна сцена между новия ми съпруг и старото ми гадже.

— Съмнявам се, че щеше да стигне толкова надалеч. Много малко мъже биха били толкова глупави. Когато си тръгнал да крадеш жена от съпруга ѝ — работиш прикрито. Хитро. Промъкваш се навсякъде. Не изникваш просто така на вратата на къщата му, рискувайки да ти я размаже в лицето. Заплахата му е била блъф, а ти несъмнено си се хванала.

Амбър се вторачи в него.

— Познавам Рорк, а ти — не. Не мисля, че беше заплаха. Това е едно от онези неща, които е в състояние да направи. Рорк Кели не

смята, че не би могъл да се справи с един обикновен съпруг. Познавайки склонността му към драматизиране, вероятно би се наслаждавал на подобна сцена. Репутацията му процъфтява именно от такива неща.

Грей се загледа в нея за миг и после каза нежно:

— Не се тревожи за това, Амбър. Ако се появи, аз ще се погрижа.

Устните ѝ се стегнаха.

— Аз вече се погрижих.

— Така ли?

— Да, по дяволите. Престани да ме, гледаш така. Грей. Аз съм голям човек, напълно способен да се справи с проблемите в миналото си.

— Ти си омъжена жена. Това означава, че имаш съпруг, който трябва да ти помага при всеки проблем, който възникне — интонацията в мекия и топъл глас на Грей остана непроменена, но думите, които последваха бяха твърди като стомана. — Повече няма да го виждаш насаме, нали, Амбър?

Тя притвори очи, за да прикрие едновременно изненадата и негодуванието си, които я възпламениха, след като попи хладно отправената заповед. Грей беше поднесъл тези думи като въпрос, но нямаше никакво съмнение, че смисълът беше заповеден.

Нейната изненада бе още по-голяма от факта, че през трите месеца, прекарани с Грей, той не я беше командвал за нищо, дори и да напише писмо на машината. Що се отнасяше до работата, те двамата работеха като чудесно смазан екип, нямаше нужда от заповеди, Амбър просто изпълняваше задълженията си, следвайки насоките на Грей, когато се касаеше за нещо ново или трудно. В личната сфера, животът с него беше също толкова лек и приятен. Винаги, се бе отнасял към нея с уважение и внимание. Всеки аспект на тяхната връзка се ръководеше от взаимното приятелство. А приятелите не си разменяха заповеди.

Самата Амбър не одобряваше и мъжете, които нареждаха на жените си какво да правят. Но трябваше да признае, че всеки съпруг попаднал в положението на Грей би имал основание да вярва, че има повод да се тревожи. Тя забарабани с пръсти по облегалката на стола.

— Не възнамерявам да виждам Рорк отново — в крайна сметка дипломатично, произнесе тя. Отказа директно да признае победата на

тихата заповед на Грей над себе си, но тя и без това нямаше никакво желание да се среща с Рорк Кели отново.

Очите на Грей пробягаха бързо върху пръстите ѝ, а после се върнаха на лицето ѝ. Той, сякаш доволен, кимна на доста уклончивия отговор на неговата уклонлива заповед.

Амбър изпита странното чувство, че бракът ѝ току-що е пресякъл някакво блаestino място. Не знаеше как точно да приеме случилото се, но усети, че все пак нещо се промени. Имаше общо с факта, че тя приемаше правото на Грей понякога да проявява собственическата си природа. Извън това, тя не искаше да се впуска в подробности. Инстинктивно знаеше, че признаването на такъв основен фактор като мъжкото чувство за собственост и съпружеските права, прибавяха още и нови опасни измерения в един брак, който се предполагаше да се основава на приятелството и тихото спокойствие.

— Какво точно ти каза Кели? — достигна до слуха ѝ въпрос.

Тя склочи вежди и припряно отговори:

— Немного.

Грей мимоходом се усмихна.

— Не ме вини, че изпитвам любопитство.

Лицето ѝ се начумери още повече.

— Какъв е смисълът да разискваме това. Всичко приключи. Казах му, че съм женена и възнамерявам да остана такава.

— Той поиска ли да заминеш с него?

— Разговорът не стигна толкова далеч! — гневно отсече Амбър.

— За бога, Грей, казах му, че не се интересувам от него и така приключи.

— Как го убеди в това?

Нестабилното настроение на Амбър беше на път да избухне с пламъците на неповторимия женски темперамент.

— Рорк е силно егоцентричен. Също така и не се предава дясно. Едва ли е изненадващо, след като си изкарва прехраната с такъв конкурентен спорт. Уцелих най-слабото му място, като набързо изброих няколко сравнения с теб, от които пролича, че не може да ти бъде съперник.

Грей трепна.

— А-ха.

Амбър го погледна.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Може да се окаже, че стратегията ти не е била една от най-добрите, скъпа. Ти каза, че той не се предава лесно. Да го накараш да се чувства като губещ, едва ли е най-правилният подход, предвид обстоятелствата.

— Глупости — натърти тя. — Зная какво правя.

— Така ли? — Грей изглеждаше леко развеселен — И какви точно сравнения направи?

При спомена, страните на Амбър пламнаха.

— Не е важно.

— Може би, но бих искал да знам.

Гняв и напрежение се събраха ведно и последвалата експлозия накара Амбър съвсем да изгуби контрол над думите си. Тя скочи от стола като ужилена и надменно се отправи към прозореца.

— Добре, щом държиш да знаеш. Казах му, че е слаб, докато ти си силен, че чувството му за чест е под въпрос, а твоето е като чисто злато, че независимо от хубавия си външен вид, ти си от типа мъже, които умеят да любят така една жена, че тя би извършила убийство, за да те има. Това е. Доволен ли си? Такава беше същността на разговора ни. След това си тръгнах и го оставих сам с кафето му. Цялата среща не продължи повече от петнадесет минути и се проведе пред очите на всички онези хора, които пазаруваха в търговския център и минаха през кафенето.

Амбър не чу, а по-скоро усети как той стана от стола. Тя не се обърна, когато усети спокойната му огромна фигура зад себе си. После неговите прями и очарователно чувствени пръсти нежно докоснаха извивката на врата ѝ.

Изведнъж негодуванието и напрежението се изпариха. Не искаше нищо друго, освен да се потопи в нежната сила на обятията на Грей. Днешният ден беше ужасен.

— Кажи ми пак — промърмори Грей, — колко добър любовник съм. Наистина ли би извършила убийство, за да дойдеш в леглото ми?

Амбър се извъртя и се обви в прегръдката му.

— Егоист — щастливо се нацупи тя и се притисна към гърдите му. Огромно облекчение се разля по тялото ѝ.

Той меко се засмя и я целуна по главата. Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ.

— Какво очакваше, след като ми каза всичко това? Имам силна необходимост да затвърдя мястото си в твоята класация.

— Сега веднага?

— Точно така. Едно от предимствата да работиш в собствения си дом. Ела, да се дръпнем от прозорците, любов моя. Не искам да те дяла с някой идиот, застанал в лодка с бинокъл в ръка — той я привлече встрани от панорамния прозорец и после се спря и с устни изследва тила ѝ. Амбър потръпна от удоволствие и Грей мигновено го усети. — Обожавам начинът, по който улавяш огъня, когато те докосна. Не мога да ти се наситя.

Нито пък аз, осъзна Амбър с удивление. Наистина беше много доволна от брака си. В този момент не искаше да мисли за друго извън това конкретно определение. За всички останали тази характеристика може да изглеждаше странна, но на нея ѝ харесваше. Когато Грей хвана пуловера ѝ и го прехвърли през главата ѝ заедно с корсажа, който носеше отдолу, тя притвори очи, преизпълнена с удоволствие.

С много бързи и точни движения, Амбър започна да разкопчава ризата, а после и колана на Грей. С нарастващ глад те продължиха да се събличат и когато дрехите бяха разпилени по пода, Грей привлече Амбър върху кожения диван.

Тя се разположи върху него и чувствено се отдаде на насладата от свободата на движенията, които тази поза ѝ даваше. Топлата възбуда в очите ѝ накара Грей дрезгаво да се засмее.

— Какво смешно има? — настоя тя, наказвайки го нежно със зъбите си.

— Някой ден ще ти кажа — обеща той. Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ, като от време на време спираха, за да очертаят бавни, неустойими кръгове върху чувствителната зона в долната му част.

Амбър се изви като разглезена котка, която настояваше да получи задоволителни отговори на въпросите си, но беше прекалено погълната от желанието, за да може да мисли за друго. Понякога Грей можеше да бъде доста упорит. А и в момента имаше по-интересни неща за правене. Тя разпери пръсти върху гърдите му, наслаждавайки се на усещането.

— Мисля, че ми харесва да съм отгоре.

— Забелязах. Личи си самоуверената жилка у вас, госпожо — очите му проблеснаха. Пръстите му се плъзнаха няколко сантиметра

по-надолу през заоблената извивка на бедрата ѝ, при което Амбър се задъха и тялото ѝ се изви.

Тя усещаше пронизващата му мъжественост да се движи в нея и си даваше сметка за мигновения мощен ефект, който предизвикваше у него и това невероятно много я радваше. Тя отново се раздвижи, този път с нарочен и чувствен тласък и бе възнаградена със сподавен стон, идващ от дълбините на Грей.

Бавно, с длани опрени в гърдите му, тя леко се отдръпна нагоре, без изцяло да се отделя от горната част на силните му бедра. Следейки движенията му през премрежените си клепачи с гальовни пръсти, тя спусна ръката си надолу по тялото му, докато не докосна онази интимна и чувствителна негова част.

— Миличка, играеш си с огъня.

— Знам.

— Пригответи се да гасиш пламъците — той хвана с ръце хълбоците ѝ, повдигайки я без усилие, докато стоеше върху него.

— Винаги съм насреца — обеща тя.

Амбър почувства първият му тласък вътре в себе си и ноктите ѝ конвулсивно потънаха в мускулите на гърдите му. Последваха побурни тласъци и рязкото избухване, което изпъна тялото ѝ като струна.

— О, Грей! — прошепна страстно, когато той бавно я наклони към себе си и зарови лицето си в нея.

После тя пое инициативата, доволна да действа първа. По всичко личеше, че на Грей му харесваше до последния момент, когато страстта му заплашваше да изригне.

— Сега, скъпа — настоя с дрезгав глас, а златният цвят в очите му се фокусира.

— Сигурен ли си? — не можеше да устои на изкушението да го подразни, въпреки че сексуалното напрежение в долната част на тялото ѝ щеше да прелее.

— Напълно — пръстите му се впиха в ханша ѝ.

— Още малко — прошепна тя, забавяйки темпото достатъчно, за да го разпали докрай.

— Не мога повече да чакам.

— Можеш — тя намали още малко ритъма, после леко изстена, когато пръстите му в отговор се сковаха.

— Мисля, че не мога да понеса повече изкушения, скъпа.

— Това заплаха ли е?

Смехът му прозвуча много дълбок и секси.

— Можеш да се обзаложиш в сладката си опашчица, че е.

Той се раздвижи, повдигна я, изплъзна се от хватката ѝ и с едно рязко движение я преобърна и прикова под себе си. Тя изстена от удоволствие, когато той разтвори краката ѝ и повторно проникна в нея. Главата ѝ се прислони обратно на рамото му, очите ѝ бяха плътно затворени, а косата ѝ разпръсната в мек безпорядък.

— Обвий краката си около мен — нареди Грей с глас, наситен със страст. Той целуна върха на гърдата ѝ, след като тя с готовност се подчини — точно така. Господи, подлудяваш ме.

— О, Грей, не мога да чакам повече — сега Амбър молеше за милост. Тя се притисна в него, опитвайки се да го потопи по дълбоко в горещата си, влажна топлина.

— Още малко — каза той, премествайки се леко.

— Не! Сега!

— Можеш да изчакаш.

— Със сигурност не мога. Ако не приключиш сега, ще се разпадна.

— Така или иначе ще се разпаднеш. Винаги ти се случва в обятията ми. Започвам да се пристрастявам към начина, по който реагираш — той продължи да я измъчва като леко се отдръпваше и почти излизаше от нея.

— Грей, моля те — не знаеше дали да се смее, да плаче или да вика. Не беше на себе си от желание. Пожар изгаряше всяко нервно окончание в тялото ѝ и тя осъзнаваше, че трябваше или да го потисне, или да полудее от безсилието си.

— Не само ти можеш да изкушаваш — но собственото му лице беше маска, едва белязана от страстта.

Това беше всичко, което можеше да направи, за да удължи неизвестността с още няколко секунди.

— Ти не ме изкушаваш, ти ме изтезаваш.

— Никога — увери я той с нежна, предизвикателна чувственост, която я подтикна да го ухапе с малките си остри зъби.

— Ау!

— Изпълни съпружеското си задължение или ще те ухапя отново — закани се тя.

— Няма да се поддам на заплахи. Предпоставка е за лоши прецеденти.

— Но ти ще се предадеш, нали? — умоляваше го тя и стегна примката на краката си около кръста му като се надигна още веднъж. — О, Господи, да — изстена той и последната капка контрол му се изплъзна. Той се вля в нея, в мекия ѝ кадифен канал.

Амбър затаи дъх, а после започна да шепне името му отново и отново като молитва на удоволствието и облекчението. Нейното име се преплете с неговото, когато Грей изстена и силно потрепери отгоре ѝ. Заедно стигнаха до кулминацията и се разтърсиха от дивите конвулсии на облекчението, което последва.

Амбър дълго лежа притисната от тежкото и силно тяло на Грей, замечтано зареяла поглед в тавана. Пръстите ѝ лениво и отпуснато се плъзгаха по гърба му, докато мислеше за мъжа, който я прегръщаше сега и за другия, който си мислеше, че този следобед, щеше успее да я съблазни. Сравненията, които спонтанно направи, за да убеди Рорк, че нямаше никакъв шанс бяха само началото, даде си сметка Амбър. Можеше да продължава до безкрай да дава примери на Рорк колко далеч бе той в класацията, трудно ѝ беше да си представи, как така едно време беше обсебена от него. Явно е била глупачка, която не е знаела какво я очаква за в бъдеще. Ако беше подозирала за това, нямаше да си пропилява чувствата по някакъв привлекателен автопилот, чиито основни качества бяха способността му да кара и да продава моторно масло.

После внезапно прозрение ѝ подсказа, че може би нямаше да оцени онова, което Грей ѝ предлагаше, ако не беше преживяла травмиращата връзка с Рорк. Животът ни поднасяше уроците си постепенно. Инстинктивно тя сложи ръката си върху Грей и го прегърна.

Той с неохота повдигна глава и я погледна с леко игрива усмивка.

— Какво става?

— Нищо, просто съм щастлива.

— Доволна?

Тя се усмихна и не забеляза внимателния, наблюдателен блясък в очите му докато я гледаше.

— Много.

Новият брой на „Рейдиънт СЪнсетс“ пристигна на следващата сутрин. Амбър веднага го забеляза сред останалата купчина, която събра от кутията и се втурна в къщата, размахвайки триумфално малкото списание.

— Тук е! Статията на госпожа Аберкромби. Първо аз ще я прочета. Нямам търпение да разбера какво е написала.

Грей се отпусна обратно в люлеещия се стол и се намръщи.

— Можеш да я прочетеш на глас. Искам да се уверя колко луда е в действителност Хонория Тайлър Аберкромби.

Амбър се засмя, седна на своя стол, а останалата поща небрежно захвърли на бюрото.

С нетърпение отвори малкото списание на страницата със съдържанието.

— Ето я, страница двайсет и трета: „Еротичните метафори в поезията на Шърборн Туитчъл“.

— Вече се ядосвам.

— Дори не съм започнала — напомни му със задоволство Амбър. Той повдигна едната си вежда.

— Не си ли?

— Имам предвид, че не съм започнала да чета.

— Добре де, не ме дръж в напрежение.

Амбър започна да чете статията със сериозен тон. Написаното беше точно толкова сериозно, колкото и всяко нещо, излязло от ръката на Грей. Госпожа Аберкромби цитираше същите стихове, на които се беше позовал Грей в последната си статия, правейки изцяло различни заключения. Краят на статията на двайсет и пета страница, и Амбър завърши четенето с едва прикрито ликуване.

„От гореспоменатите примери от творчеството на Туитчъл, става ясно, че той е не просто баладист или разказвач на легенди. Неговата цел е била далеч по-сложна и комплексна. Тънката еротична нишка в стиховете «Балада за Били Балантайн» и «Елегия за стрелеца» не е изолирано явление. Поезията му прелива от подобни сексуални метафори. Туитчъл е бил завладян от идеите си

за сравнение между оръжията и мъжествеността. Средствата за отбрана, характерни за Дивия Запад са се превърнали в класически фалически символи в неговото творчество. Но в това отношение той просто споделя известните идеи за мистиката на мъжа, изложени от покъсните хроникьори на Запада.

Уникалното качество на Шърборн Юлисес Туитчъл се състои в това, че той стига с еротичните си отпратки много по-далеч, отколкото други негови съвременници — поети. Той не се ограничава в представянето на оръжията със сексуални метафори. Не, всъщност, Туитчъл отива по-далеч. Той използва, ту описание на пейзаж, ту на продукт от своето ежедневие или на конкретен героичен сблъсък в метафоричен смисъл. Всеки негов ред е пропит със секс. В последната статия на Кормик Грейсън, озаглавена «Пустинята като метафора на психическата изолация», авторът изцяло пропуска същността на цитираните по-горе произведения. Грейсън изглежда не съзнава факта, че Туитчъл всъщност използва безплодния пейзаж като символ на женското отхвърляне, разбира се, което подхранва самотното търсене на стрелците и каубоите, които населяват стиховете му. Можем само да гадаем, какво ли травмиращо отхвърляне е преживял самият Туитчъл от жена, но е очевидно, че именно това е вдъхновило цялото му творчество.

Каубоите и стрелците, описани от него, са обречени вечно да доказват мъжествеността си с оръжие, вероятно защото не са могли да го направят по никакъв друг начин. Можем единствено да предположим, че самият Туитчъл е имал проблеми със собствената си сексуалност. Намирам за забавна възможността да се запитаме, защо ли господин Грейсън е избрал да разглежда точно този аспект от произведенията на Туитчъл.“

Докато Амбър четеше последните редове, Грей изхвърча от стола си и отиде до прозореца. Той кипеше от разбираемо възмущение.

— Тази жена е очевидно комплексирана глупачка, която дори не умее да чете поезия — мрачно заяви Грей. — Това е едно от най-нелепите и идиотски заключения. Сексуална метафора при Туитчъл? Ха! Пълни глупости!

Лицето на Амбър изразяваше съмнение.

— Не знам, Грей. Добре разбирам позицията на госпожа Аберкромби относно сравненията с желязото. И сега като се замисля, възможно е да се визуализират още няколко неща от неговите творби като сексуални метафори.

— Това са пълни глупости — Грей се извърна и отиде към стола си.

— Защо? — невинно настоя Амбър.

— Защо ли? Сега ще ти кажа. Защото Шърборн Юлисес Туитчъл е бил толкова ужасен като поет, че със сигурност не би могъл да замени употребата на оръжията със сексуална метафора. Съмнявам се, че дори е знаел значението на думата „метафора“.

Той се отпусна в стола си, предизвиквайки Амбър да го опровергае.

— Хъм. Много убедителен аргумент — принуди се да се съгласи тя. — Туитчъл наистина е ужасен поет. Без чувство за рима, ритъм или мярка. Липса на слух и за мелодията на езика, също така.

— Сега разбра ли какво имам предвид? — триумфираше Грей. Той се усмихна със заплашителна увереност. — Аберкромби ще съжалява, че въобще някога е допряла писалката си до хартия. Веднага ще напиша опровержение.

— А какво става с доклада на Симингтън?

— Ще изчака още ден-два. Да поставя Хонория Тайлър Аберкромби на мястото ѝ е далеч по-важно.

— Не разбирам защо се оплакваш от мнението на госпожата за метафорите в произведенията на Туитчъл. В края на краищата, в последната си статия ти твърдеше, че той е използвал пустинята като метафора на самотата. След като е бил в състояние да използва един вид метафора, защо да не може и друг? — попита Амбър.

— Не бъди глупава, Амбър. Цялата тази работа с метафората за пустинята си я измислих.

Очите на Амбър се разшириха.

— Наистина ли? За Бога, Грей, тогава наистина не бива да отричаш правото на госпожа Аберкромби да е открила някои нови аспекти в творчеството му.

— Напротив, мога — безцеремонно отвърна той. — Аз съм експертът по темата Туитчъл. Само моя привилегия е да си измислям каквото искам за него. И проклет да съм, ако позволя на Хонория да се възползва от същото право. Ще я помета върху печатните страници.

— Сигурна съм, че тя ще се ужаси.

— Не зная — замислено отговори Грей, — имам чувството, че тази жена е доста корава. Идеята да я убедя да се предаде и откаже, ще ми коства определени усилия.

— Това ли искаш от госпожата? — полюбопитства Амбър — Да се предаде?

Погледът на Грей се сниши.

— Безпрекословна капитулация и нищо по-малко!

Амбър остана изненадана.

— Мили Боже! Не предполагах, че го приемаш толкова сериозно.

— Все още не ме познаваш изцяло, Амбър — почти нежно прозвуча гласът му.

Тя направи инстинктивно пауза, преди да посегне към другата поща. Замисли се за начина, по който той спокойно ѝ беше изложил позицията си по случая Рорк Кели и как после страстно я беше любил.

— Започвам да осъзнавам това.

ДЕВЕТА ГЛАВА

От магазина за антикварни книги се обадиха на следващия ден, малко след като Грей излезе за пренасрочената за днес среща с Харисън. Амбър остана доволна и веднага след като увери по телефона продавачката, че днес следобед ще мине да вземе книгата, се обади на сестра си.

— Амбър, тъкмо щях да ти звъня — веднага след като чу гласа на сестра си, каза Синтия. — Нямам търпение да разбера какво се случи между вас двамата с Рорк. Откри ли те? Обади ли ти се?

— Нищо интересно, но ако ти се пътува до Сиатъл с мен днес следобед, ще ти разкажа цялата жалка история.

— Звучи добре. Ще оставя Дрейк у госпожа Бенсън. За какво ще ходиш в Сиатъл?

— Защото там има една книжарница, където са попаднали на книга, чийто автор може да е, а може и да не е Шърборн Юлисес Туитчъл, когато е бил във върховете на своето съзидателно творчество.

— Върховете на Туитчъл са били явно по-ниски от долините на много други поети — заключи Синтия.

— Грей ли поръча книгата?

— Не, аз. Това ще е изненада. Той нищо не знае.

— Звучиш ентусиазирана.

— Така е. Грей ще се занимава с това, ще се побърка, докато не докаже авторството на тази книга.

— Удивително е какво е необходимо, за да побъркаш този мъж. Вземи ме след половин час. Трябва да бягам. Дрейк е отворил устата си много заплашително — Синтия затвори телефона точно, когато от задния двор се чу как Дрейк изпищя от нещо, което беше наранило чувствителността на двегодишната му личност.

Амбър също затвори слушалката си с тъжна усмивка. Сравнително често беше около Дрейк и знаеше, че не му трябваше много, за да се почувства обиден. На Синтия не ѝ беше лесно. Амбър погледна бележника пред себе си и отново прочете заглавието, което

записа преди няколко минути, докато говореше със собственичката на книжарницата: „Кактуси и пистолети: Колекция Югозападни балади“.

На заглавната страница, под „автор“, пишело „анонимен“. Добрата стара анонимност, тъжно си помисли Амбър. Явно стиховете в тази книга са толкова ужасни, че дори и Туитчъл не е искал да ги признае.

— Не разбирам — каза Синтия. Четиридесет минути по-късно тя вече седеше в колата на Амбър и те пътуваха през дългия подвижен мост над езерото Вашингтон. — Как така ти първа откри тази книга?

— Преди няколко месеца Грей работеше върху статия за едно от онези малки издания, май беше „Поетите на югозапада“ и попадна на препратка към тази книга. Някой беше цитирал кратка поема от нея и за автор беше посочил „анонимен“. Грей каза, че звучало досущ като стиховете на Туитчъл.

— Толкова зле?

— Да — засмя се Амбър. — Толкова зле. В крайна сметка, той реши, че не би могъл да е Туитчъл, но аз се усъмних, така че направих поръчка в книжарницата за тази книга. Собственичката ми обеща да следи и ето, че днес ми се обади.

— Колко ще ти излезе тази малка изненада?

Амбър повдигна рамене.

— Малко. Около десет долара, мисля. Ако не бях толкова заинтригувана, сигурно щях да я взема и на четвърт цена. Всичко, което изглежда или звучи като Туитчъл не предполага голяма стойност. Как е Дрейк?

— В цветущо здраве. Слава Богу, че поне за един следобед ще се откъсна от него. Много го обичам, но да си призная, очаквам с нетърпение да се върна на работа.

— С малко късмет ще успееш да се върнеш на старата си работа в банката.

— Като говорим за работодатели...

— Какво за тях? — Амбър излезе от тунела в края на моста и се насочи към центъра на Сиатъл.

— Ще останеш ли при своя?

Стъписана от въпроса, Амбър наведе поглед към сестра си.

— Какво искаш да кажеш? Естествено, че ще остана с Грей. Защо?

— Сега вече ти си негова съпруга. Не е ли малко странно да работиш за него?

— Ни най-малко. Нищо не се е променило.

Синтия не беше убедена.

— Не знам. Не мога да си представя да работя за Сам. Безкрайно го обичам, но се страхувам, че емоционалната страна на връзката ни ще се обърка с деловата.

— Това не е проблем за нас с Грей — увери я напълно убедена Амбър. — Вече три месеца работим успешно и нищо не се е променило след брака ни.

— Нищо?

— Не. Завинаги ще си остане един от най-спокойните и снизходителни работодатели в света — каза тя с кратка усмивка.

— Да, знам. Но сега той е и твой съпруг.

— Няма никаква разлика. В професионален аспект се отнася с мен, както досега. Уважава ме, кара ме да се чувствам като равностоен участник в бизнеса. Прилича на съдружие.

— Но той все пак е управляващият съдружник — строго напомни Синтия.

— Е, да, предполагам. Но това не застава помежду ни. Накъде биеш, Син?

— Не съм сигурна — откровено отговори сестра ѝ.

— Просто се опитвам да разбера как вървят нещата между вас двамата. Когато отиде за първи път да работиш за него, бях убедена, че това ще е за кратко. Все пак, признай си, че машинописа не е стихията ти.

— Това веднага му стана ясно — призна си Амбър.

— Имам доста опит в организирането на рекламни кампании за моторни масла и почистващи препарати за предни автомобилни стъкла, но почти никакъв опит с набирането на текст. Но съм пробивна. Изготвих цели два доклада за Грей, преди той да разбере, че не съм най-бързата машинописка на света. Дотогава вече знаеше, че имам други заложи.

— Искаш да кажеш, че те обича заради акъла ти? Поради някаква причина провокативният въпрос на Синтия накара Амбър да

се почувства неловко.

— Казвам, че той уважава деловите ми умения и че ги прилага в консултантската си работа.

— Като се сетя, ти се представи доста добре пред клиентите му онази вечер, на партито. Всички искаха да се запознаят с теб и Грей се постара да го направи.

— Ако рекламата ме е научила на нещо, то е как да се справям с трудните клиенти — кисело се съгласи Амбър. — За какво е всичко това, Син?

— Вече ти казах. Любопитна съм. Има нещо очарователно във връзката ви с Грей. Не мога да разбера какво е.

Амбър сви рамене и зави по Четвърто Авеню.

— Няма нищо за разбиране. Ние сме приятели, колеги, които добре работят заедно и също така сме съпруг и съпруга.

— И ти си доволна от брака си — обобщи Синтия.

Амбър направи гримаса.

— Какво ви пречи тази дума, та всички ме гледате странно като я кажа?

Синтия не ѝ обърна внимание.

— Още ли си доволна от брака си, след като се видя с Рорк?

— Повярвай ми, след срещата с него, си дадох сметка колко правилно съм постъпила, че приех предложението на Грей — отговори Амбър с голяма доза убеденост. — Какъв негодник!

— Рорк?

— Рорк, разбира се. Едва ли бих казала подобно нещо за Грей. Рорк се появи, за да създава проблеми. Мисля, че просто иска да си докаже, че номерът с чара на Кели отново ще проработи. Явно има свободно време за губене, докато започне състезанията. И е решил да го прекара с мен.

— Да разбирам ли, че опитът му е бил неуспешен?

Амбър поклати глава.

— Абсолютно. Казах му да си събира нещата и да си върви, и че не искам никога повече да го видя.

— Каза ли му, че си доволна от брака си?

— Да, казах му го. И го мисля. Направих необходимото, за да го разбере.

— Къде се срещнахте?

Амбър отби в гаражния парк, изчака да вземе билет от автомата и продължи нагоре, по извитата пътека, до следващото ниво с паркирани автомобили.

— В търговския център.

— Мили Боже! Странна работа.

— Какво му е странното? — подразнена запитва Амбър. Тя си припомни краткото оживление, което се беше разпалило в очите на Грей, когато му каза същото. — Къде според теб трябваше да се срещна с него?

— Не знам — подсмивва се Синтия. — Не съм мислила по този въпрос. Горкият Рорк. Мъж като него едва ли е свикнал жените да му определят срещи на подобни места. Толкова е неромантично.

— Аз въобще не исках да го виждам — понижи глас Амбър, докато паркираше колата. — Той ме заплаши, че ще дойде в къщи, ако откажа.

Лицето и гласът на Синтия изразиха пълното женско разбиране на ситуацията.

— Каква бъркотия щеше да стане.

— Да.

— Все пак, щеше да е интересно да разберем как Грей би се справил с подобна сцена. Той е толкова спокоен, уравновесен и добър.

Амбър затвори устата си и отвори вратата, без да каже нито думичка.

— Амбър? — Синтия излезе от колата и застана намръщена от другата страна на автомобила. В очите ѝ личеше зараждащ се упрек. — Какво има? Грей не знае за Рорк, нали? Нали каза, че сте се срещнали в търговския център.

— Да — Амбър взе чантата си и се насочи към изхода.

— Обаче, Грей е разбрал? Кажете ми, какво стана?

— Грей си беше в къщи, когато аз се прибрах. Срещата му била отменена.

— Каква среща? А, да, разбирам. Той е бил на среща, когато ти си се уговаряла с Рорк. После, той се е прибрал преди теб?

— Да.

— Е, и? Много важно. Ти си му казала, че си била на пазар, нали?

Амбър въздъхна, съжалявайки, че въобще започнаха този разговор.

— Грей не е от типа мъже, които просто можеш да излъжеш или дори само да се опиташ да им замажеш очите. Той е много проникателен.

— Божичко!

— Недей да се ужасяваш. Не се случи кой знае какво. Казах му за Рорк и за това, че мога да се справях миналото си отлично и сама.

— Как го възприе?

— Съвсем спокойно. Как иначе? Синтия, той и аз сме приятели. Приятелите реагират спокойно и уравновесено на подобни инциденти, като появата на Рорк.

— И все пак... — поколеба се Синтия. — Не каза ли поне нещо... недружелюбно или неуравновесено по повод случката?

Амбър се почувства притисната.

— Не, не каза. Единствено ме посъветва да не се виждам отново с Рорк насаме.

— Посъветва те? — гласът Синтия прозвуча подозрително слабо.

— Точно така.

Синтия се изкашля.

— Въобще ли не беше категоричен?

— Достатъчно. Омръзна ми този нелеп разговор — рязко отсече Амбър. Не искаше да си припомня онези мигове по време на събеседването ѝ с Грей, когато тя усети стоманената му решителност, прикрита под повърхността на спокойствието му. Беше странна малка сцена, но двамата с Грей решиха да я забравят. Оттогава никой не спомена името Рорк Кели. — Разказах ти всичко. Нека говорим за нещо друго.

— Удивителен мъж! — Синтия беше озадачена.

— Наистина е така — Амбър съзнаваше, че звучи определено самодоволно. Тя вътрешно се усмихна и тръгна от гаража, надолу по улицата, към книжарницата, където откриха безценното издание на „Кактуси и оръжия. Колекция Югозападни балади“. Синтия бързо я последва.

Когато влязоха в магазина, Амбър учтиво се представи. Собственичката, закръглена, лъчезарна, около петдесет годишна жена, на мига извади желаната книга.

— Откакто се занимавам с тази работа, не се сецам някой някога да се е интересувал от тази книга — каза любезно и подаде тежкото, подвързано с кожа издание на клиентката си.

Амбър се вторачи в месинговите ъгли, изсечени върху подвързията, леко шокирана.

— Мили Боже! Нямах представа, че е толкова тежка.

Книгата беше почти трийсет сантиметра на дължина и тежеше поне няколко килограма.

— Ръчна изработка — увери я продавачката. — Вече не може да се намери такава подвързия.

— Със сигурност — съгласи се Синтия с усмивка.

— Между другото, има и илюстрации — насърчително добави жената зад щанда, забелязвайки, че клиентката ѝ е изненадана от размерите на книгата. — Разгледайте я от вътре. Има чудесни малки картинки, рисувани с перо и мастило.

С нетърпение, Амбър откряна тежките страници.

— Ето каква била работата, Синтия. Ако се окаже, че Туитчъл, освен поезията е правил и илюстрациите, това ще е златна мина. Би придало изцяло нов аспект на творчеството му. Не само поет, но и художник — тя се вгледа в една рисунка, изобразяваща бар насред оживена улица от Дивия Запад. Перспективата не беше добре пресъздадена и самата картина изглеждаше малко неясна.

— Кой би могъл да се произнесе дали той ги е рисувал?

Амбър се усмихна.

— Ще оставим това на най-известния в света изследовател на Туитчъл. Но, имайки предвид, че тези рисунки са толкова зле, колкото и поезията, мисля, че няма съмнение кой е авторът им. Грей ще си има страхотно занимание. Цяла нова глава в изследването на Туитчъл ще бъде отворена. Чуй това:

„Били, яхнал коня си, препускате за справедливост.

Да, яхнал коня си, препускате заради, честта си.

Били яздеше към Тексас.

Където срещна Големият Джак Бонър.

И песни ще се пеят в чест на Били.

*В тях ще се възпява смелостта му.
Легенди ще се носят пак за него.
Та всеки каубой да разбере за доблестта му.“*

— Каква удивителна поезия — с равна интонация каза Синтия.
— Кой е бил Били, или да не питам?

— Цялото му име е било Били Балантайн. Стрелец, който винаги се е изпречвал на пътя на онези, които го предизвиквали. Един от най-злите е бил Големият Джак Бонър. Поемата се казва „Балада за Били Балантайн“ и самият факт, че присъства в тази книга е забележителен. Добър показател за това, че всъщност Туитчъл е анонимният автор. Тази поема е включена също и в неговите „Събрани съчинения“.

— Звучите много запозната с темата — отбеляза продавачката.

Амбър се усмихна ослепително.

— Съпругът ми е експерт по този въпрос.

— Разбирам — отвърна на усмивката ѝ жената. — Тогава вероятно сте доволна от находката си? Това ли търсехте?

— Много съм развълнувана. Колко ви дължа?

Покупката излезе доста по-скъпа, отколкото очакваше Амбър, но щом излязоха от книжарницата, тя горещо започна да оправдава пред сестра си направения разход.

— Заслужава си всеки цент, дори само заради изражението върху лицето на Грей, когато отвори книгата. Ако се окаже, че това не е дело на Туитчъл, най-малкото е негова имитация. Даже само това ще е забележително.

— Защо? — настоя да разбере Синтия, докато вървяха надолу към брега.

— Защото Туитчъл е толкова слаб поет, че едва ли някой би си направил труда да го имитира. При положение, че се окаже така, самият факт е достатъчно слисващ — обясни Амбър.

Синтия поклати глава.

— Май никога няма да мога да разбера логиката на литераторите.

— Нито пък аз — Амбър потупа пакета под лакътя си: — Но, тогава, всъщност излиза, че никога не съм срещала истински литератори.

Двете жени избухнаха в смях. По взаимно съгласие, решиха да обядват в едно крайпътно рибно заведение на брега.

Те си взеха супа от риба и две порции варени миди и си намериха места в покритата, заради променливото ноемврийско време, част от заведението. От тук можеха да си похапват и да наблюдават натоварения корабен трафик на пристанище „Елиът“. Денят беше кристално ясен, а покритите със сняг върхове на Олимпик Маунтинс представляваха зашеметяващ фон на колоритния пейзаж.

— Кажи ми, Амбър — съзаклятнически попита Синтия, — но истината. С какво Шърборн Юлисес Туитчъл привлича Грей?

Амбър изненада и себе си и сестра си, възприемайки сериозно въпроса.

— Ами, много се забавлява с него, разбира се...

— Наясно съм с това, но трябва да има още нещо.

— Той е единственият в света експерт по поезията на Туитчъл — напомни ѝ Амбър. — Ако не броим Хонория Тайлър Аберкромби.

— Коя?

— Няма значение — Амбър хапна още една лъжица от супата си и замислено се загледа в един ферибот, който тъкмо излизаше от пристанището, за да се отправи към един от онези острови, там, в далечината. — Мисля, като изключим факта, че човекът въобще не го бива като поет, че Грей го харесва, защото творбите му носят полъх от епохата на Дивия Запад. Митичният Див Запад. Разбираш ме какво искам да кажа, онзи, който в определена степен всички носим в себе си. Добрите срещу лошите. Доверие. Справедливост. Значимостта на земята. Почти всичко, за което Туитчъл е писал е свързано е древните закони на Запада. Неговите стрелци, каубои и шерифи са винаги световно отегчени, самотни, но и почтени по свой собствен начин. Добрите момчета винаги правят това, което е редно. Те се грижат и за себе си, и за хората, които зависят от тях. Грижат се справедливостта да възтържествува и невинните да не страдат, дори ако се налага сами да се справят с положението, без помощта на законните сили на реда.

— И нещо от всичко това допада на Грей?

Амбър кимна.

— Така мисля. Сигурна съм, че ако беше живял преди сто години, щеше да отиде на Запад и да изпробва късмета си покрай

граничната бразда. Нещо в него ми напомня на персонажите от стиховете на Туитчъл.

— Е, слава на Бога, че не носи препасан пистолет през кръста си — припряно отбеляза Синтия, но в очите ѝ се долавяше ново разбиране на ситуацията.

Амбър потрепери.

— Да, вярно. Част от законите на Дивия Запад изминават дълъг път... — тя изведнъж спря, съзирайки позната тъмна глава. — Като говорим за добрите срещу лошите...

— Амбър, какво има? — Синтия погледна през рамо и видя Рорк Кели да се насочва към тях. — О, не. Това е Кели.

— Явно ни е проследил — Амбър побесня. — Този негодник! Какво си мисли, че ще постигне като ме преследва? — тя започна да разчиства салфетките и приборите си. — Хайде, Син, да се махаме оттук.

Двете тъкмо станаха, когато Рорк стигна до масата им. Той се усмихна с небрежната си, момчешка усмивка и любезно кимна към Синтия.

— Каква изненада да се натъкна на вас.

— Да, нали — Амбър смръщи лице и се обърна към него. — Ако подобни случайности продължат да се случват ще се обадя в полицията, Рорк. Срещу злоупотребата с личната свобода, съществуват закони в този щат.

— Злоупотреба? — той изглеждаше дълбоко засегнат.

— Би било доста смущаващо, ако предявя оплакване срещу теб, не мислиш ли? — отбеляза прекалено внимателно Амбър. — Ще е лошо за репутацията ти на състезателен Ромео.

— Аз сам ще се погрижа за репутацията си — обеща дълбокомислено той. Сините му очи весело проблясваха. — Не се притеснявай за мен, скъпа. Искам само да поговорим.

Амбър не отвърна. Започна да се изнервя. Тя игнорира Рорк и се обърна към сестра си.

— Готова ли си, Син?

— Да — очевидно Синтия беше решила да следва указанията на сестра си.

Усмихна се вяло на Рорк и го заобиколи.

— Извинете.

Веселостта на Рорк избледня.

— Амбър!

Тя не се обърна, метна смачканите прибори за еднократна употреба в един контейнер и продължи нататък. Синтия побърза след нея.

— Не можеш постоянно да бягаш, Амбър, и го знаеш — провикна се след нея Рорк.

Амбър крачеше припряно по алеята, следвана от Синтия.

— Дяволите да го вземат — ожесточено измърмори тя. — Изглежда Грей е прав.

— За кое? — с любопитство я погледна Синтия.

— За това, че не бива сама да се опитвам да се справя с Рорк.

— Ами... — Синтия се замисли. — Да, може би. Оказва се, че Кели е доста настойчив, нали?

— Той не признава поражението — обясни Амбър. — Мисля, че Рорк винаги е получавал всичко, което е искал.

— А сега иска теб?

Амбър направи гримаса.

— Ако е така, то е само защото му беше казано, че не може да ме има. Ако бях захвърлила всичко и бях избягала с него, съвсем скоро щях да се озова в същото положение, в което се намирах в Калифорния.

— А ти не би желала това, защото предпочиташ тихото спокойствие пред изпепеляваща страст и усещането да си потънала в любовта до уши, така ли е?

Поради някаква причина отчасти забавният коментар на Синтия я подразни.

— Точно така — твърдо заяви тя. — Също така предпочитам да съм омъжена за мъж, на когото мога да се доверя, който няма да се занася с всяка срещната, докато ми се къдне, че ме обича. Такъв, който знае значението на думата обвързване.

Двете бързаха да стигнат до гаража, но Рорк не ги последва. На връщане, Амбър караше с чувство за тревога, което не искаше да я напусне. Тя съзнаваше, че не толкова Рорк Кели я притесняваше. Естествено, тя беше напълно невинна.

Срещата днес не беше по нейна вина, но се страхуваше, че на Грей никак нямаше да му хареса. Част от нея беше неспокойна, че

човекът, с когото създаде толкова удовлетворяващ, приятелски и равноправен семеен съюз нямаше да се окаже толкова разбран по този въпрос, колкото се очакваше от него.

Грей излезе от фоайето на високата стъклена сграда, в която се помещаваха офисите на Харисън, и се отправи към паркинга, където беше паркирал мерцедесът си. Чакаше с нетърпение да се прибере в къщи, да хвърли сакото и вратовръзката си и да се наслаждава на вечерта със съпругата си. Приятните домашни традиции като питието преди вечеря, да помага на Амбър в кухнята, както и обсъждането на всичко — от световните събития до ролята на Туитчъл в литературната вселена, се превръщаха в пристрастеност, точно както Грей беше предполагал. Той изцяло се наслаждаваше на брака си с Амбър.

От известно време животът започна да му харесва. Неговият свят беше почти идеален за първи път, откакто се помнеше. От друга страна, не беше осъзнал какво му липсваше до мига, когато Амбър Лангли почука на вратата му преди малко повече от три месеца. Амбър Лангли Грейсън, каза си той с чувство на дълбоко задоволство от постигнатото. Неговата съпруга.

Тя беше негова, въпреки че още не бе осъзнала този факт изцяло. Той разбираше, че тя предпочиташе да не възприема връзката им като стихийно явление. В този момент тя привикваше, с ролята си на съпруга и любима. Очевидно избра да го направи, без да подлага на прекалено изпитание собствените си или неговите чувства. Все още й трябваше малко време. Някои от препятствията още съществуваха, но двамата бързо ги рушаха. Амбър му се отдаде почти изцяло, въпреки че не го осъзнаваше напълно. Когато го направеше и го приемеше, светът на Грей щеше да е изцяло завършен и идеален.

Нямаше да избързва, каза си той, когато мина между два паркирани автомобила. Беше търпелив човек.

Както размишляваше върху собственото си търпение, той усети промяна в атмосферата зад себе си. Грей автоматично продължи напред, докато не се освободи от заграждението на двете паркирани коли. После бързо отстъпи встрани и се обърна, за да се изправи лице в лице с онова, което подгони спокойствието му и задейства дълбоко скрита тревога. Не се изненада особено, когато видя Ози и Роджър зад

себе си. Те се спряха, след като разбраха, че той е усетил присъствието им.

— Добър ден, момчета — спокойно поздрави Грей. — Не се обиждайте, но май не ви е тук мястото. — „Сигурно умират от студ в тези свои тънки полиетиленови якета, помисли си той.“ Под тях, Грей подозираше, че бяха облечени с онези ризи, с късия ръкав, които носеха в Тусон. Джинсите и маратонките допълваха вида им. Облеклото им не ги предпазваше кой знае колко от мразовития ноемврийски въздух. Те се намръщиха, без да извадят ръце от джобовете си.

— Господин Дилейни ни изпрати отново да поговорим с вас — изръмжа Роджър.

— Е, да, така и предположих. Едва ли сте били целия този път, за да ме видите по своя инициатива — Грей изчака, докато небрежно полюшваше в ръка коженото си куфарче, пълно със служебни документи.

— Според господин Дилейни, все още не сте предали докладът си на Симингтън. Господин Дилейни иска да е абсолютно сигурен, че сделката ще се осъществи.

— Тогава господин Дилейни трябва да обсъди този въпрос със Симингтън. Не аз искам да купя този курорт, а Симингтън.

— Шефът каза, че Симингтън ще направи, каквото му кажете — измърмори Ози.

— Греси. Симингтън сам взема решенията си. Аз съм само консултант. Сега, моля да ме извините, момчета, но ме чака работа.

— Съжалявам, Грейсън... — гласът на Роджър прозвуча неестествено, очевидно променен от засилващо се напрежение. — Няма да е толкова просто.

— За мен е — информира го Грей. — Вижте, хлапета, вече опитахте с подкуп и със сплашване. Не се получи. Тогава, защо не си съберете багажа и не се върнете в къщи?

Ози изруга озлобено:

— Не ме наричай хлапе!

— Съжалявам — сега беше негов ред да звучи неискрено. — Просто се държете, като хлапета. Двойка пубертети, които не знаят какво означава да играеш в първа лига. Послушайте ме и стойте настрана от тази игра. Ще изкарате по-дълго, ако не надскачате

възможностите си. Явно Дилейни е много отчаян, след като използва вас двамата.

Роджър се приближи с няколко крачки, а лицето му се разкриви от гняв.

— Знаеш ли, грешиш. Ние опитахме само с подкуп. Въобще не стигнахме до грубата част. Жена ти ни преметна с номера за бодигарда.

Устните на Грей се извиха в отегчена гримаса.

— Фактът, че тя успя, доказва моето твърдение. И двамата се вързахте. Беше наистина забавно. Шефът ви посмя ли се?

— Толкова, че реши да ни изпрати и да направим някои промени в картинката — наблегна Ози.

Грей не каза нищо. Той просто гледаше Ози и се усмихваше.

— Мислиш, че се шегуваме, така ли? — просъска Ози.

— Не. Мисля, че сте глупави.

— Искаш ли да ти кажа за новите промени в картинката? Не мисля, че ще ти харесат. Този път има някои основни разлики. Малката ти женичка вече няма да се прави на бодигард. Всъщност нейната роля е изцяло преработена. Господин Дилейни смята, че ще станеш много по-сговорчив, ако приложим грубата част върху нея.

Грей не помръдна, но смразяващата тревога, която го беше изпълнила от чувството, че някой го следи, сега изведнъж стана хилядократно по-силна. Изразът на лицето му не се промени, погледът му от язвителен се превърна в спокоен, но неизмеримо по-застрашителен. Изглежда нито един от двамата или не го забеляза, или просто не разбираха станалото.

— Вие двамата, прекалихте с гостоприемството ми. Предлагам ви да се върнете в Тусон и да се поупражнявате с голф — Грей се обърна и прекоси разстоянието до мерцедеса си, без да си направи труда да се обърне. И така щеше да разбере, ако се опитаха да го подгонят. Роджър и Ози бяха много предвидими.

Но те не помръднаха и Грей се пъкна в колата си без повече инциденти. Те се скриха от погледа му, преди да изкара автомобила от паркинга. Той продължи да кара към дома си със сурово и замислено изражение. Нямахше да е проблем да се справи с Роджър и Ози.

Проблемът беше как ще се справи с Амбър.

Не можеше да й каже истината. Нямахше да разбере намеренията му. Тя не знаеше много за хора от типа на Роджър и Ози, и Грей

предчувстваше, че директно щеше да му откаже да замине за няколко дни извън града, ако заподозреше, че той възнамеряваше сам да се справи с „близнаците“ от Тусон.

Амбър щеше да настоява да се обадят в полицията, без да съзнава колко малко ченгетата можеха да направят, преди да има извършено престъпление. Щеше да се ужаси от мисълта Грей сам да се заеме с въпроса. Още повече, нейният силен инстинкт за закрила щеше да я накара да откаже да се отдалечи от мястото на събитията. Тя нямаше да се отдели от него, ако ще ѝ земята да се продънеш, точно както направи в онази нощ, в пустинята. А последното нещо, което Грей искаше, бе тя да е наблизо, докато той се разправяше с Роджър и Ози. Имайки предвид дръзката ѝ натура, лесно можеше да стане жертва. Мисълта за това беше непоносима.

Не, както и да го мислеше, нямаше избор. Амбър трябваше да напусне града за няколко дни и той щеше да намери начин да я накара да замине, без да ѝ казва защо.

Обсеби го предчувствие, че му предстоеше първият истински досега, спор със съпругата му. Тя вероятно не си даде сметка колко близо бяха до това онзи ден, когато „коментираха“ Рорк Кели, с неприязън си помисли той.

Рорк Кели. Грей повтори името му на ум и ръцете му стиснаха волана. Отговорът беше — Кели. Грей знаеше, че разполагаше с основателното извинение, за да каже тежката си дума на съпруг.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Амбър се беше свила на стола пред просторните прозорци, който очертаваха дневната, когато чу мерцедесът да свива в алеята. Тя не стана да погледне и продължи да размишлява над посвещението, което се готвеше да напише в огромната книга, която купи днес.

Седеше с химикалка в ръка, възнамерявайки да сътвори кратко и остроумно послание до Грей. Изкушаваше я идеята за кратък стих, който да звучи подобно на Туитчъл. В главата ѝ се родиха два или три евентуални куплета, но вместо това, тя допря химикалката в листа и написа нещо съвсем импулсивно, съвсем различно от първоначалните ѝ идеи. Сега просто седеше вторачена в буквите и се замисли, защо ли ѝ трябваше толкова време, за да признае истината.

Тя се сепна от унеса си, когато чу входната врата да се отваря. Набързо затвори книгата и я пхна обратно в хартиения плик. После я сложи на крайната масичка, тъкмо преди Грей да влезе в стаята.

Амбър го посрещна с усмивка, но леко посърна при вида на непознатото напрежение, което струеше от него. Бавно се изправи от удобната си поза на стола с недоумение в очите. Веднага се отпрати към него, надигна се на пръсти и с мека целувка го поздрави. Неговите устни не помръднаха под нейните.

— Грей? Случило ли се е нещо?

— Зависи ти как го възприемаш — гласеше хладният отговор. — Налей ми едно питие, Амбър, и на себе си — също. И на двама ни ще е необходимо — той се отдалечи към спалнята.

— Грей! — искрено разтревожена Амбър го последва. Очите му я пронизаха със стъклен блясък и Амбър почувства как изстина.

— Предстои ни кратък разговор за Рорк Кели — тихо поясни Грей.

Амбър усети как кръвта се изтегля от лицето ѝ. Остана изумена. В този миг само едно ѝ беше ясно. Той знаеше, че днес се е видяла с Рорк.

Всичките ѝ мисли за обвързването на приятели в нежен съюз се изпариха. Никога не беше виждала Грей в такава светлина, но в интерес на истината, беше забелязвала признаци на неговата твърдост до деня, когато ѝ беше казал да не се среща отново с Кели. Устата ѝ пресъхна.

— Искаш да говорим за Рорк? Грей, как разбра? Искам да кажа, как си успял да се досетиш? Щях да ти кажа за случилото се днес. Наистина щях. Не съм искала да пазя тайни от теб. Ти тъкмо влезе през вратата. Дори нямах възможност да ти обясня.

Той се обърна с присвити очи. Ако не го познаваше добре, би се заклела, че за кратък миг той изглеждаше изненадан. Но това не беше възможно, защото той очевидно вече знаеше, че днес е срещнала Рорк. В крайна сметка, каква друга причина имаше, за да повдига този въпрос отново?

Странното изражение в погледа му изчезна и на негово място се завърна стоманената студенина.

— Добре, слушам те. Обясни ми.

Объркана и смутена, Амбър се опита да възвърне самообладание. Нелепата ѝ реакция на неговото мрачно настроение беше неуместна. Беше едновременно бясна и на себе си, и на Грей. Също така, беше безсъмнено нервна. Дланите ѝ се навлажниха като доказателство за тревогата. Несъзнателно, тя ги потри в джинсите си, без да съзнава задълбоченият интерес, с който Грей я наблюдаваше.

— Няма много за казване — безпомощно повдигна рамене Амбър. — Двете със Синтия днес ходихме до Сиатъл на пазар и обядвахме в едно крайбрежно заведение. Рорк се появи там съвсем изневиделица. Ние незабавно си тръгнахме. Край на историята — тя се намръщи. — Не ми е ясно как си разбрал за това, но те уверявам, че не съм мислела да го крия от теб.

— Наистина ли? — той все още не беше разкопчал ризата си и седеше с ръце на кръста и загадъчен поглед.

— Разбира се. И все пак не разбирам как... — тя изведнъж спря и се вторачи в него изумена. — Рорк ли се свърза с теб? Той... каза ли ти нещо? Намекна ли нещо? Ако е така, можеш да си сигурен, че това са само лъжи. Давам ти честната си дума, че нищо не се е случило днес и по никакъв начин и с нищо не съм го поощрявала — тя си пое

въздух и с изненадващо категоричен тон, каза: — Кажи ми какво става, Грей.

— Нищо, с което да не мога да се справя сам.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво означава това?

Грей решително я погледна и после съблече ризата си и отиде към дрешника, за да наметне един лек, тъмен пуловер. Силните мускули на раменете му образуваха леки вълни при всяко негово движение.

— Искам да напуснеш града за няколко дни, Амбър.

— Моля?! — тя беше толкова стъписана, че не можа да каже друго.

— Възнамерявам да те изпратя във Ванкувър до края на седмицата.

— Ванкувър? — с всяка минута положението ставаше все по-ненормално. Единственото, което можеше да направи, беше да повтаря като ехо неговите думи. — Ванкувър — Канада?

— Точно така. Там имам едни приятели. Мич и Лейси Евънс. Споменавал съм ти ги. Ще отседнеш при тях — вече, облякъл пуловерът, той отново се изправи срещу нея.

Амбър го зяпаше с отворена уста, напълно шокирана.

— Изпращаш ме в Канада? За да ме отдалечиш от Рорк? Не е за вярване. Грей, уверявам те, това е прекалено. Не е типично за теб. Какво, за Бога, ти е казал, та да те накара да ме заплашваш с подобни неща?

— Не заплашвам с нищо — тихо каза той. — Просто тази вечер ще те кача на самолета до Ванкувър. По-добре иди и си събери малко багаж. Мич и Лейси ще те посрещнат на летището.

Амбър най-сетне успя да се съвземе от мъглата на нереалното, която почти щеше да залее мозъкът ѝ. За първи път гневът ѝ дойде на помощ. Тя гордо се изправи и се опълчи на съпруга си.

— Твоите приятели могат да отидат на летището, щом искат, но аз няма да се кача на самолета и това е окончателно. Няма да ме караш да напускам града само, защото Рорк Кели ти е наговорил лъжи. Синтия беше с мен, когато се сблъскахме с Рорк. Можеш да я попиташ какво се случи. Няма да стоя тук и да слушам как ме обвиняваш в... в

невярност единствено заради думите на човек като Рорк Кели. Казах ти, че думата му нищо не струва.

— В нищо не те обвинявам. Просто вземам предпазни мерки. Пригответь си багажа, Амбър — в гласа му се долавяше тиха заповед, която беше напълно потресаваща. — Ще се обадя на Мич.

Амбър го гледаше така, сякаш никога не беше го виждала преди. Това не беше мъжът, когото опозна през последните три месеца. Този беше непознат, който всъщност започваше да я плаши.

— Няма да ти позволя да ми причиниш това, Грей. Няма да ти позволя да го причиниш на нас.

— Тръгваме за летището след петнайсет минути — той мина зад нея и се насочи към телефона в кабинета си.

— Грей, моля те, изслушай ме.

Отчаянието в думите ѝ изглежда най-накрая достигна до него. Той се спря пред вратата на кабинета си. За миг в Амбър проблесна кратка надежда, която скоро угасна. Моментната мекота в очите му явно се оказа илюзия.

— Ще говорим за това, когато се върнеш от Ванкувър. Давам ти думата си, Амбър. Но точно сега искам да напуснеш града. Сам ще се справя с това.

— Бъди разумен — умоляваше го тя. — Каква полза, ако ме отпратиш?

— Ще си далеч от Кели.

— Той ли те заплаши, че ще избягам с него? Това е идиотско. Никога не бих тръгнала.

— Не искам да рискувам. Като твой съпруг моя отговорност е да се грижа за теб. Правя това, което смятам, че е най-добро, предвид обстоятелствата. Ще трябва да ми се довериш.

Той се скри в кабинета, оставяйки Амбър да се вира след него. Мислите ѝ се блъскаха между болката и паниката. Не можеше да разсъждава трезво. Чувството за нереалност сега беше поразяващо. Нищо от това не можеше да е истина. Не и за тях двамата с Грей. Тя не беше от съпругите, на които им събираха багажа и ги отпращаха далеч, за да се избегне скандал. И Грей не беше строг и доминиращ мъж, който се изживяваше като господар и собственик на жена си. Всичко това нямаше никакъв смисъл.

Амбър продължаваше да си казва същите неща и по-късно, когато се качи на самолета за Ванкувър.

Беше замаяна и явно изглеждаше така. Мъжът и жената, които се приближиха да я посрещнат имаха загрижен вид.

— Амбър Грейсън? — жената на видима възраст колкото Амбър, беше дребничка, с къса руса коса, оформена в стилна прическа, която ограждаше големи интелигентни очи. — Казвам се Лейси Евънс, а това е моят съпруг — Мич. Грей ни помоли да ви посрещнем.

— Приятно ми е — отвърна сковано Амбър.

Мич беше с няколко години по-възрастен от съпругата си и беше започнал да трупа килограми около талията. Това обаче, не омекотяваше резките черти на смуглото му лице. Косата му беше тъмнокафява, а очите му — в странен оттенък на зеленото. Той ѝ се усмихваше, но нещо в погледа му за кратко ѝ напомни Грей. Нямаше логична причина за приликата им. Двамата мъже бяха много различни на външен вид. Амбър свъси вежди и отхвърли мисълта. Тя сграбчи чантата си, изпитвайки ужасно неудобство. Тези хора явно знаеха защо тя е тук.

Беше унижително. Ако можеше да престане да мисли за това колко неудобна беше цялата ситуация, сигурно щеше да намери начин да избегне Мич и Лейси. Вместо това, от самолета слезе замаяна, подобно на жертва след битка жена, която отиваше право в ръцете на непознатите приятели на Грей. Истината е, че Грей не ѝ даде никаква възможност да премисли ситуацията. Някак си, беше поел целият контрол. Тя вече пътуваше към летището, преди да има време да отреагира и да се противопостави. За първи път се замисли за корените на приятелството между Грей и Мич Евънс, за да разчита на него до такава степен.

— Сигурно сте гладна — каза Лейси с подчертана бодрост. — Сиатъл е сравнително близо и сигурно не сервират кой знае какво в самолета, нали? Ние обикновено пътуваме с кола дотам. Ще вечеряме в града, ако нямаш нищо против. Има един чудесен нов индийски ресторант, който двамата с Мич отдавна искаме да посетим. Сега имаме и повод, след като имаме гост.

— Това ли е всичкият ви багаж? — попита Мич, вдигайки чантата, която Амбър държеше.

— Да. Нямах много време да се приготвя и... не мисля, че ще остана задълго тук — Амбър усети отпадналият си глас на ум рязко се отърси. Трябваше да се стегне. Държеше се като идиот.

Мич явно не забеляза замаяното ѝ състояние. Зелените му очи с нескрито любопитство проблеснаха върху нея.

— Не, съвсем не мисля, че ще останете задълго тук. Грей ще се погрижи за проблемите в обичайния си стил и съвсем скоро ще пътувате в безопасност към дома си. Новината, че е женен дойде съвсем изненадващо. Беше му време.

Лейси се усмихна на Амбър.

— Започнахме да мислим, че е престанал да търси подходящата жена, но май не сме познали. Грей винаги е правил всичко по свой начин и в определено от него време, и винаги е успявал, а?

Амбър кимна с ясното съзнание, че не можеше нищо да измисли в отговор. Беше твърде заета да преглъща мисълта, че Мич и Лейси Евънс изглежда знаеха всичко за нея и за причината за престоя ѝ тук. В момента доминиращо беше чувство ѝ за неудобство и притеснение. То дори покриваше гневът, който блещукаше дълбоко в нея.

Докато караха към града никой от двамата ѝ домакини не спомена нищо за Рорк Кели. Те поддържаха оживен разговор, сякаш усещаха, че Амбър все още не е в състояние да възприеме ситуацията. Самата тя не виждаше забележителният низ от светлини, които през деня отстъпваха място на дори по-забележителната панорама на планините и морето. Град Ванкувър беше заобиколен от величествени природни гледки, които почти винаги отнемаха дъха. При други обстоятелства Амбър щеше да остане впечатлена от красотата на тези картини, както всеки друг. Но тази вечер положението беше далеч по-различно.

Тя седна на задната седалка и се опита повърхностно да следи приятелското бърборене на двойката отпред. Но мислите ѝ все още се блъскаха във въпроси без отговори и се страхуваше, че едва ли щеше да успее да се съсредоточи.

През това време Мич намери място за паркиране и после ги въведе в прекрасно декорираният индийски ресторант. Амбър започна да се съвзема.

За първи път тя осъзна, че Грей не ѝ даде възможност да мисли или да действа логично. Той просто ѝ отправи заповедите си, даде да

се разбере, че очаква пълно подчинение и после я отпрати на летището, където я качи на самолета. Досега Амбър не познаваше тази страна от характера му и това съвсем я обърка. Хладно и категорично, Грей изцяло се възползва от объркването ѝ.

Седнала срещу Мич и Лейни, Амбър отвори подробното меню и се вгледа в подобрите ястия — тандури, кърита и забележителни тестени изделия. Усилието ѝ да си избере ястие беше първият ѝ опит за последните два часа да се концентрира върху определено нещо. Упражнението излезе успешно. За първи път очите ѝ срещнаха проницателните погледи на Мич и Лейси, когато остави менюто на масата.

— Предполагам и двамата знаете точно, защо ви бях натресена по този начин? — започна учтиво тя.

Мич не отговори. Зелените му очи изглеждаха замислени. Лейси беше тази, която се приведе напред с вид на разбиране и съчувствие.

— За нищо не бива да се тревожите. Грей разказа на Мич всичко за онази ужасна личност — Кели, който ви притеснява. Той ще се погрижи за всичко, а междувременно вие сте добре дошла да останете при нас. Грей е стар приятел на Мич, нали знаете. Мич би направил всичко за него.

— Вярно ли е? — Амбър се опитваше да възприеме тази новина. — От кога познавате съпругът ми, Мич?

— От години — с лекота отвърна Мич. — Преди няколко години работехме заедно. Бяхме партньори.

— Вие сте гражданин на САЩ?

— Точно така. След като напуснах работата си, дойдох тук на гости. После срещнах Лейси. Тя е от Канада, личи си по акцента, а? — Лейси му хвърли поглед, изпълнен с протест след неговото натъртване върху напевното ѝ „а“, с което тя завършваше почти всяко изречение. — След това вече нямаше смисъл да минавам отново границата — той се усмихна на съпругата си. — Имаме къща в Уест Енд, близо до Стенли Парк с много стаи, така че не мислете, че ще ни притесните. При късмет и Грей ще се присъедини към нас за няколко дни, след като уреди нещата в Белвю.

— Грей няма какво да урежда в Белвю — наблегна Амбър. — Освен собственото си пресилено въображение.

Лейси примигна в недоумение.

— Не разбирам.

— Нито пък аз — замислено отвърна Амбър. — И колкото повече мисля за това, толкова по-малко разбирам. Би трябвало да знае, че Кели не представлява заплаха за брака ни.

Мич се вгледа в нея.

— Защо не бива да се безпокои за младежа? Аз със сигурност бих се разтревожил, ако около Лейси започне да се навърта някой бивш приятел.

— Един съпруг и една съпруга би трябвало да си имат доверие — тъжно отбеляза Амбър. — Мислех, че Грей ми вярва.

Лейси прехапа устна.

— Сигурна съм, че Грей не иска да мислите, че ви няма доверие. Той просто се опитва да ви предпази.

— От Рорк Кели? Това е нелепо. Аз със сигурност не бих избягала с този човек. Омъжена съм за Грей и изцяло съм отдадена на брака си, и той го знае. Или поне си мислех, че го знае.

Мич изглеждаше видимо сконфузен.

— Убеден съм, че всичко това няма нищо общо с липсата на доверие — с дрезгав глас каза той — Грей единствено искаше да стоите в безопасност настрани, докато той се справи с проблема.

— Бих искала да разбера какво точно Грей възнамерява да направи с Рорк — промърмори Амбър.

— Не се безпокой за Грей. Той си знае работата — увери я Мич, вече по-ведро, сякаш мина на безопасна територия. — Винаги е знаел какво прави. Този мъж притежава търпението и упорството или на дявол, или на светец. Така и не разбрах кое от двете. Също така обикновено го следва не по-малка доза късмет.

— Нито едно от тези неща не му е необходимо, за да се справи с Рорк Кели — мрачно каза Амбър. — Единственото, което трябва да направи е да игнорира Рорк, точно така като направих аз.

Почти на три хиляди километра, в Белвю, Грей се разхождаше из къщата и си мислеше колко празна беше тя без Амбър. Бродеше от стая в стая, усещайки дълбокото спокойствие на ловеца, което се беше настанило в него. Нямахше нужда да търси жертвите си. Роджър и Ози щяха сами да дойдат при него, ако не тази вечер, то със сигурност

утре. Нито един от двамата юначаги нямаше да чака по-дълго. Грей щеше да е подготвен. Мигът, в който прекрачеха прага, щяха да се озоват на сигурно място в капана му.

В кухнята си направи чаша чай и после започна да ходи напред-назад в дневната. Погледът му се спря върху голям предмет, опакован в хартиен плик и поставен върху крайната масичка. Той лениво се приближи, за да го разгледа. Сигурно Амбър го беше купила днес в Сиатъл.

Той разопакова хартията и се вгледа в тежкото, обковано с месинг издание. Интересът му веднага се събуди. След като остави чашата си, той отвори книгата и прочете посвещението. Остана дълго време вторачен в написаното, после отиде с книгата до черното канапе и седна.

Част от търпението му отстъпи място на силното му желание. Искаше му се Амбър да се върне колкото се можеше по-бързо в къщи, където ѝ беше мястото.

Но, първо, трябваше да се справи с Роджър и Ози.

Като познавач на подобни места, Синтия със сигурност щеше да се влюби в огромния подземен търговски център, каза си Амбър, докато чинно следваше Лейси Евънс. В интерес на истината, продължи с мислите си Амбър, при други обстоятелства и самата тя щеше да се забавлява да обикаля многобройните малки и универсални магазини, които оформяха лабиринт в подножието на Ванкувър. Но днес не беше възможно да изпита каквото и да било удоволствие от пазарната обиколка, въпреки, че Амбър се стараяше максимално да го прикрие. Двете телефонни обаждания от снощи само затвърдиха мнението ѝ колко действително абсурдна беше цялата ситуация. Тя вече не просто се сърдеше на Грей. Тя се тревожеше за него.

Първото обаждане беше разочароващо. Мич и Лейси настояха да му телефонират след вечеря, за да го успокоят, че Амбър е пристигнала жива и здрава и че вече е в къщата им. Мич набра номера, но след няколко дружески реплики, рязко подаде слушалката на Амбър. Нямаше кой знае какъв избор, освен да я вземе.

— Наред ли е всичко, Амбър? — нежно попита Грей.

— Искам да се прибера в къщи.

— Скоро. Обещавам ти. Харесаха ли ти Мич и Лейси? Те са симпатични хора.

— Искам да се прибера в къщи.

Грей въздъхна.

— Зная. След няколко дни ще дойда и ще те взема.

— Изглежда въобще не ме слушаш, Грей — побесняла, Амбър си даваше сметка за усилията, които Мич и Лейси полагаха, опитвайки се да не слушат. Те бяха излезли от кухнята. Загледана през прозореца в светлините на Ванкувър, Амбър каза:

— Обидена съм, ядосана съм и искам да се прибера.

От другата страна на линията настъпи мълчание.

— Искаш да се прибереш въпреки, че си обидена и ядосана?

— Да, за да мога да ти извия врата — Амбър не изчака отговор и леко затръшна телефона. Когато Мич и Лейси внимателно влязоха в дневната, Амбър ги посрещна с най-ослепителната си усмивка, онази, която излъчваше високоволтов чар.

— Грей ме увери, че всичко е под контрол и ме помоли да прекарам приятно времето си тук.

Мич и Лейси изглежда си отдъхнаха след очевидната промяна, в настроението ѝ. През остатъка от вечерта Амбър даде да се разбере, че възнамерява да се забавлява по време на краткия си престой във Ванкувър. Превърна се в самото очарование. Преди да отиде да си легне, Лейси направи план за разходка и пазар през следващия ден.

Второто обаждане стана няколко часа по-късно. Ако Амбър не лежеше още будна, с очи вперени в светлините през прозореца, никога нямаше да чуе как Мич Евънс на пръсти премина дневната и набра телефонен номер.

Първоначално тя предположи, че сигурно отиваше за чаша вода в кухнята, но нещо в начина, по който той тихо се промъкна я усъмни. Ако подът пред вратата ѝ не беше скръцнал, тя нямаше да го усети. За миг или два, тя остана да лежи, без да помръдне, опитвайки се да си обясни, защо неговите стъпки я обезпокоиха. После изведнъж ѝ просветна. Мич се движеше по същия, почти незабележим начин, толкова типичен за Грей. Тя си припомни как първото ѝ впечатление от наблюдателния зелен поглед на Мич беше за абсолютната му прилика с този на съпруга ѝ.

Без повече да му мисли, тя отметна завивката и се загърна в халата си. Беше решила да си поговори с Мич Евънс. Щом Грей не искаше да ѝ даде отговори, тогава може би щеше да убеди приятелят му да го направи.

Отговорите, обаче, започнаха да ваят в мига, когато отвори вратата на спалнята си. Имаше възможност да чуе как Мич тихо шепнеше по телефона от дневната. С предпазливи движения, така че да не скръцне подът, Амбър се промъкна в коридора. Още преди да стигне до дневната, тя вече чуваше ясно гласът на Мич.

— Тя е добре, Грей. Престани да се тревожиш за нея. Утре Лейси ще я води на пазар... Да, знам. Все още трепереше, когато слизаше от самолета, но по време на вечерята започна да се отпуска и да приема положението... Разбира се, че съм сигурен. Лейси също е съгласна е мен — Мич се подсмихна. — Жалко, че трябваше да използваш бившия ѝ приятел, за да ни я изпратиш на гости. Лейси каза, че всяка жена би се чувствала унижена, ако я третират като невярна съпруга... Знам, че нямаше избор и че възможностите ти са ограничени. Със сигурност не можеше да ѝ кажеш за двамата „юначаги“ от Тусон. Това само щеше да я разстрои. А сега е просто ядосана, а не разтревожена.

Амбър си пое дъх, цялото ѝ тяло се изопна, докато стоеше боса и слушаше остатъкът от разговора им. „Юначагите“ от Тусон. Роджър и Ози имаха пръст в тази работа. Това обясняваше всичко. Очевидно Вик Дилейни не се беше отказал от опитите си да убеди Грей да излъже Симингтън. Грей не беше посмял да ѝ каже истинската причина за желанието му да я отпрати. Не искаше да я тревожи, вместо това предпочете да я ядоса.

Идиот. Несъмнено действаше според законите на Дивия Запад. Самотният шериф се изправя на площада, пред бара, срещу лошите момчета, а домашните си е отпратил на безопасно място, извън града. Само че този път не ставаше дума за добрите момчета срещу лошите, сега бяха един добър срещу двама лоши. Залозите биха били безсмислени. Последният път, когато бяха в подобна ситуация, тя държеше козовете. Вбеси се като си помисли, че Грей забравяше толкова лесно. Тя престана да репетира на ум предстоящият разговор със съпруга си и се концентрира върху следващите думи на Мич.

— Не се съмнявам, че можеш да се справиш, но убеден ли си, че не искаш малко помощ? Добре, но, ако размислиш ми се обади. За по-

малко от четири часа мога да дойда с кола. Даже и по-бързо, ако успея да хвана удобен полет. Като едно време, а? — кратка пауза. — Да, съгласен съм. Очевидно са двама аматьори и все пак се пази. Проблемът с аматьорите е, че се държат като такива. Как, по дяволите, се озова в това положение? Мислех си, че консултантският бизнес е толкова спокоен и безопасен, колкото и инженерството — последва сподавен кикот и Мич се ориентира към приключване на разговора.

Амбър бързо премина през коридора, до стаята си, където прекара почти цялата нощ будна. В главата ѝ се въртяха въпроси и отговори. Преди най-сетне да заспи, тя вече имаше изготвен план за действие.

На следващия ден събра същата доза бликащ ентузиазъм за предложената от Лейси пазарна обиколка, както би постъпила при нова рекламна кампания. По време на закуска и Мич, и Лейси изглежда се хванаха. След като хвърли последен проницателен поглед върху въодушевеното ѝ лице, Мич тръгна към офиса на инженеринговата си компания, в центъра на града. Изглеждаше доволен. Веднага щом той излезе, Лейси нахвърли идеите си за остатъка от деня.

И така двете започнаха обиколката си из забележителните малки магазинчета, които се простираха по Робсънс щрасе, пиха чай с курабийки в едно необикновено кафене и накрая се отбиха в най-големия подземен търговски център. Беше почти четири и половина. Скоро Лейси щеше да предложи да се прибират. Със съпруга ѝ планираха да заведат Амбър на японски ресторант тази вечер.

— Ще ми се да се върна в магазина на „Итън“ и отново да погледна онази рокля — каза Амбър, докато двете с Лейси влизаха в малък бутик. — Искаш ли да се чакаме пред книжарницата на горния етаж?

— Ще дойда с теб — възкликна Лейси.

— Няма смисъл. Става късно. Иди и си напазарувай каквото ти трябва, а после ще се видим пред книжарницата малко преди пет — Амбър се усмихна с невинна искреност. Тази усмивка беше стихията ѝ. Сякаш казваше: „Няма да сбъркате с такава реклама“.

Лейси отново се хвана. Тя отвърна на усмивката ѝ и влезе в магазина. Амбър незабавно се насочи към ескалатора, излезе от

подлеза и бързо си намери такси. С малко късмет Мич и Лейси щяха скоро да намерят бележката, която тя остави на леглото си преди с Лейси да излязат.

Половин час по-късно Амбър вече пътуваше в наета кола към Вашингтон. Щеше да ѝ отнеме около четири часа да стигне до къщи.

Малко след шест вечерта Грей се изненада от позвъняването на телефона. Той остави тежката „Кактуси и пистолети“ и вдигна слушалката. Още преди да чуе възмущението от самия него в гласа на Мич, разбра, че нещо не е наред.

— Ще ми отрежеш главата, приятелю, като ти кажа — нещастен започна Мич. — Загубих я.

Грей стисна толкова силно слушалката, че щеше да я счупи.

— За какво, по дяволите, говориш, Мич? — гласът му беше прекалено мек и Мич го съзнаваше. Приятелят въздъхна.

— Двете с Лейси отидоха на пазар и после тя изчезнала във вътрешността на търговския център. Лейси я чакала до пет и половина на мястото, където си определили среща и най-накрая решила, че Амбър е изчезнала. Когато се прибрала, намерила бележка върху леглото ѝ. В нея пишело, че ѝ омръзнало да я правят на невярна съпруга и че тръгва към Калифорния.

— Калифорния! — Грей седна на ръба на канапето с невиждащ поглед, вперен във вечерния мрак през прозореца. Калифорния.

— Какво предпочиташ? Аз ли да дойда, за да ме нокаутираш лично или да си остана тук и да изпия някаква отрова? — попита Мич.

— Сигурен ли си, че е тръгнала за Калифорния?

— Така пише в бележката. Беше доста разстроена, Грей. Повече, отколкото ние с Лейси си дадохме сметка, страхувам се. Прекрасно го прикриваше.

Грей притвори очи. Тя беше обидена и ядосана, и искаше да се прибере в къщи, за да му извие вратът. Вместо това — заминава за Калифорния.

— Грей?

— Няма значение, Мич. Вече нищо не можеш да направиш. Имам усещането, че още тази вечер ще уредя нещата тук. После ще започна да я търся.

— Със сигурност ще е в безопасност през последните двама и четири часа, ако сега пътува към Калифорния. Тъкмо докато ти

оправиш малкият консултантски проблем — Мич се опитваше да гледа от положителната страна на нещата.

— Да.

— Адски съжалявам за това, Грей. Пет години спокоен живот могат да размекнат един мъж. Едно време нямаше да се хвана на страхотната ѝ усмивка дори за минута.

— Много рекламни кампании е продала с тази усмивка. Защо и ти да не се хванеш като всеки неин клиент. Не се обвинявай, Мич. Както каза, засега ще е в безопасност. Кажи на Лейси да не се чувства виновна. Съпругата ми има глава на раменете си.

— Когато всичко това приключи, елате и двамата, и да опитаме наново. Този път ще бъдем четирима, а не трима.

— Непременно. Лека нощ, Мич.

Грей затвори телефона и остана върху канапето, загледан през прозореца. Предстоеше дълга нощ.

Малко преди десет чу кола да завива към къщата. Грей скочи моментално. Краткият прилив на ликуващо облекчение, беше бързо заменен от сериозно лошо предчувствие. Амбър не беше заминала за Калифорния все пак. Той се хвърли към вратата, молейки се късметът да му стигне, за да я прибере безопасно в къщи, но още преди да издърпа вратата, инстинктът му подсказа, че беше прекалено късно.

Амбър слизаше от колата. Тя се движеше много бавно и предпазливо, защото пред нея на алеята стоеше Роджър. Той държеше пистолет. Ози беше точно до него.

И тримата обърнаха главите си по посока на светлината, която се разля от входната врата и огромната фигура, която я запълваше.

— Ще ти дадем още един шанс да напишеш отчета си до Симингтън така, както господин Дилейни го иска — каза Роджър на Грей. Той подкани с пистолета Амбър да тръгне. — Този път мисля, че имаме наистина убедителен аргумент.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Амбър се чувстваше напълно дезориентирана, когато бавно я преведоха през отворената врата. Тя осезаемо усещаше пистолета в ръката на мъжа зад нея. Мигът, когато извади ключовете от стартера, от храстите край алеята, изскочиха Роджър и Ози. Тя съзнаваше, че се включва по средата на шоу, за което Грей очевидно беше подготвен.

— Здравей, Амбър — каза спокойно Грей, когато тя влезе. Очите му бяха непроницаеми. — Добре ли си?

Тя стисна дръжката на чантата си и без да обръща внимание на двамата хулигани, с очи впити в неговите, каза:

— Да.

— Закъсняваш с цял час.

— Задръстването във Ванкувър беше по-ужасно, отколкото очаквах — тя не можеше да повярва, че водеха този привидно непринуден разговор. Това беше още един показател за нейната дезориентация в момента.

— Дръпни се, Грейсън — заповяда Роджър, когато Ози затвори вратата. — Ти също, госпожо. Да отидем в хола и да се настаним удобно. Идваш точно навреме — обърна се към Амбър. — Ози и аз тъкмо бяхме решили да се самопоканим у вас за малък разговор със съпруга ти. Просто изчакахме подходящия момент, за да влезем. Не знаехме, че умният му малък бодигард ще пристигне с кола. Мислехме, че вече си вътре в топлото си легло.

На Амбър не ѝ трябваше да проследява изражението на Грей, за да разбере, че той много внимателно беше планирал заминаването ѝ вчера. Бе успял да я изпрати извън града, без Роджър и Ози да разберат, че е заминала. Естествено, развали плановете му, като се върна без предупреждение. Тя предположи, че Грей щеше да иска да си поговорят за това по-късно. Хубаво, но вината беше негова, помисли си тя коравосърдечно. Трябваше по-добре да помисли, преди да я отпраща в такъв момент.

— Не се притеснявай за тези двамата, скъпа — тихо каза Грей. Той взе ръката ѝ и я притегли към канаето. — Те са просто двама аматьори.

Амбър погледна пистолета в китката на Роджър и реши, че все пак е доволна, че наоколо нямаше „професионалисти“. И аматьорите бяха достатъчно зло. Беше благодарна за силата в ръката на Грей.

— Аматьори ли, Грейсън? — очите на Ози станаха леко по-светли, почти трескави от напрежение. — За такива ли ни мислиш? Не знаеш какво приказваш, по дяволите. Ти си аматьор. Беше си въобразил, че можеш да игнорираш желанието на господин Дилейни и да се отървеш без нищо.

— И то след като господин Дилейни беше толкова любезен към теб и жена ти в Тусон — Роджър тъжно поклати глава. — Неблагодарност. В това е целият ти проблем, Грейсън. Неблагодарност. Поне можеше да се поправиш като напишеш един добър отчет за Симингтън. Гледай да го направиш възможно най-добре, защото ако сделката не мине, господин Дилейни ще ни изпрати отново, за да довършим това, което ще започнем тази нощ.

Амбър потръпна.

— Отправихте предупреждението си, а сега се махайте оттук.

Ози се изкиска.

— Предупреждението ни е нещо повече от няколко любезни думи, госпожо Грейсън. Веднъж вече опитахме думите със съпруга ти. Доста е упорит. Ще се наложи да му направим малка демонстрация, да му покажем, че сме сериозни, ако ме разбираш.

Роджър се заигра с барабана на пистолета си.

— Ти ще ни помогнеш да изясним намеренията си, госпожо Грейсън.

Амбър го зяпна невярващо. Грей отговори вместо нея с напълно спокоен глас. Не, каза си Амбър, беше повече от спокоен. В думите му имаше застрашителен неразгадаем елемент. Да го слушаш беше като да стоиш в дълбините на изгубена пещера и да гледаш от ръба към бездънната пропаст.

— Тя няма нищо общо с това — каза Грей. — Това е между мен и Дилейни. Пуснете я.

— Е, Грейсън, нали не очакваш да го направим? — злобно се ухили Роджър. — Вече ти казахме, че този път ще използваме жена ти,

за да постигнем целта си.

— Тя не ви е необходима за това.

Амбър следеше разговора и внезапно разбра. Роджър и Ози заплашваха да я наранят. Нищо чудно, че вчера Грей ѝ нареди да си събере багажа, качи я на самолета и я отпрати при приятелите си.

— Мисля, че ще ни трябва — заяви Ози и се вгледа в неподвижното ѝ лице. — Между другото, имаме да ти връщаме за онзи номер дето ни изигра в Тусон. Ела тук, госпожо.

Амбър не помръдна.

— Върви по дяволите — каза тя с почти толкова спокоен глас като на Грей. Тя почувства пръстите му да стискат ръката ѝ за миг, а после я освободи.

— Казах, ела тук — Ози я сграбчи. — Малко ще те обработим, а мъжът ти ще гледа. Дължни сме да го предразположим за един наистина положителен отчет до Симингтън.

— По-добре първо го вържи — посъветва го Роджър, а Амбър бързо се отдръпна. Той посочи към Грей, който седеше с гръб към дивана, зад него. — Нали не искаме да ни се прави на герой.

— С удоволствие — Ози извади от джоба си навита тел и започна да я размотава. — Сложи си ръцете зад гърба, Грейсън.

— Защо мислите, че ще ви бъде толкова лесно? — с мек глас попита Грей, без да се движи.

— Хвани жената — Ози инструктира приятелчето си.

— Казах ти, че са аматьори, Амбър — отбеляза Грей, докато Ози се приближаваше с телта. — Просто двойка дребни риби. Бива ги да заплашват жени, но само толкова. Никога няма да се класират сред големите акули. Това е така, защото нямат куража да се изправят срещу мъже.

— Млъкни, Грейсън — изсъска Роджър. Той размаха пистолета напред-назад, между Амбър и Грей.

— Ела тук! — изкрещя към Амбър, която отново не помръдна. — Казах да дойдеш тук, мътните те взели!

— Ей сега ще се погрижа за нея. Само да го вържа — обеща Ози. — Но първо мисля да го предразположа малко. Аматьори ли? Грейсън, не знаеш значението на тази дума. Ти си единственият аматьор тук — той изстреля един бърз удар, с който ръгна Грей в гърдите. Амбър се задъха, когато видя Грей проснат на канапето.

— Грей!

— Затваряй си устата! — изръмжа Роджър. Той стоеше в готовност, докато гледаше как партньорът му се наведе към жертвата си, за да я издърпа от канапето и да нанесе следващ удар.

Това, което последва представляваше размазана картина от бързи движения, която впоследствие Амбър трудно щеше да може да опише. Грей скочи от канапето точно, когато Ози се канеше да сграбчи ръката му, но не с празни ръце. Светлината проблясваше върху студената сива стомана в десницата му.

— Какво по дяволите...? Роджър, той има пистолет! — Ози се опита да се изправи обратно, но вече беше късно.

С дясната си ръка Грей държеше пистолета, а с лявата си нанесе светкавичен и силен удар в тила на Ози. Той се свлече без звук. Роджър извика, когато видя партньора си на пода. Инстинктивно отскочи, за да си осигури прикритие. Ръцете му сграбчиха Амбър през кръста и той я дръпна към себе си.

Амбър обаче, вече беше хванала тежката обкована с месинг книга, която стоеше на канапето. Тя яростно се извъртя и усети как книгата рязко се блъсна в пистолета на Роджър.

Последва изстрел, който разби едно от огледалата зад дивана и Роджър яростно изкрещя. Пистолетът му изтрополи на пода. Амбър се изправи, дишайки тежко след това свое включване. Погледна към Грей.

— От три месеца ти казвам, че понякога нищо не може да се сравни с поезията на Туитчъл — каза Грей, без да сваля очи от Роджър.

— Разбирам те — Амбър погледна голямата книга, която лежеше на пода. — Истински тежка литература.

— Добре ли си, Амбър?

— Много по-добре, отколкото преди няколко минути.

Ози изпъшка и се размърда в краката на Грей. Грей отстъпи.

— Изглежда сякаш — меко продължи Грей — тук е имало прегрупиране на силите. Амбър, вземи пистолета на Роджър. Не искам да му хрумнат разни идеи.

Амбър бързо отиде към мястото, където беше паднало оръжието след нейния замах с книгата. Тя вдигна пистолета, леко изненадана от тежестта му.

— Взех го. „Голям пистолет“, както би се изразил Туитчъл.

— Добре. Сега се обади на полицията, за да се отървем от тези двамата веднъж завинаги.

— Отдавна трябваше да им се обадим — промърмори Амбър и вдигна телефона.

— Не разполагахме с никакви действителни улики срещу тях до тази вечер, поне не толкова убедителни, за да ги отстраним — усмихна се Грей. — Но, вече, имаме. Нали ти казах — аматьори.

Роджър му хвърли свиреп поглед. Ози отново изпъшка и остана да лежи. Амбър не им обърна внимание и започна да набира номера.

Звукът от приближаваща към къщата кола дойде почти веднага, след като Амбър затвори телефона.

— За Бога, как успяха да дойдат толкова бързо?

— Съмнявам се, че това е полицията. Преди да отвориш, провери кой е, Амбър. За тази вечер гостите ни стигат.

Тя не възрази. Забързана към вратата, заедно с позвъняването, тя погледна през шпионката.

— О, Боже!

— Кой е? — Грей все още наблюдаваше зложниците си с пистолет в ръка.

— Това няма да ти хареса, Грей.

— Почти нищо от събитията тази вечер, не ми харесва. Кой е?

— Рорк.

— Ами!? — беше невъзможно да разбереш по гласа му какво мислеше в момента.

— Аз не съм го канила тук! — изрева Амбър и се завъртя, за да се защити. От всичко, което можеше да ѝ се случи, панически си каза тя, това беше прекалено.

— Отвори вратата.

— Какво? Луд ли си? Защо да я отварям?

Той я стрелна с бърз поразвеселен поглед.

— Просто направи каквото ти казвам, Амбър. Отвори.

Звънецът отново се чу и тя сложи ръката си на бравата. Това беше лудост. Определено беше сърдита. Тя рязко отвори и пред нея стоеше, арогантно облегат на вратата, Рорк Кели.

— Какво правиш тук? — изстреля въпросът си побесняла. — Никой не те е канил.

Устата му се изви в лека, самоуверена усмивка.

— Сигурна ли си, Амбър? Мисля, че имаш нужда да бъдеш спасена и аз съм тук, за да го направя.

Очите ѝ се разшириха от недоумение откъде ли Рорк беше разбрал за екшън сцената, която се разигра току-що.

— Да ме спасиш?

Той се ухили.

— Да. От отегчителния живот на домакиня. Ще ти припомня как беше едно време, когато бяхме заедно.

— Обеща ми, че ще си отидеш и няма да ме притесняваш повече. Честната ти дума струва точно колкото и преди шест месеца.

— Имаме да си говорим за много неща — каза с дълбок, секси глас. — Наистина ли си мислеше, че ще ти позволя да ме отпратиш, преди да сме обсъдили проблемите си? Направих малко проучване на Кормик Грейсън. Той въобще не е твой тип, скъпа. Къде е този твой отегчителен и тромав бизнесмен съпруг? Искам да видя мъжът, зад когото се опитваш да се скриеш.

За първи път тази вечер очите ѝ се озариха от искрица веселие. Тя отстъпи назад и с жест го покани в дневната.

— Тук е. Защо не влезеш да се запознаете?

Отговорът ѝ очевидно не беше това, което Рорк очакваше да чуе. Независимо от това, той пристъпи в коридора и погледна към стаята. Внезапно се спря при вида на зловещата гледка пред него.

Грей го възнагради с хладен и пренебрежителен поглед, без да отделя пистолета от зложниците си. Увереният начин, по който държеше пистолета говореше сам за себе си.

— Здравей, Кели. Как върви бизнесът с моторно масло?

Рорк беше чисто и просто зашеметен. Явно беше решил, че се е натъкнал на сцена с убийства. Амбър стоеше зад него, изпитвайки огромно задоволство от вида на замръзналия на мястото си и шокиран Рорк.

— Какво, по дяволите, става тук? — дрезгаво попита той.

— Тези двамата ме притесняваха — внимателно обясни Амбър. — Постоянно се навъртаха наоколо и заплашваха. Но, както виждаш, Грей се погрижи за тях. Мисля, че повече няма да ме притесняват.

— Не обичам чужди мъже да безпокоят съпругата ми — много учтиво обясни Грей. Сигурен съм, че разбираш как се чувствам.

— Боже мой! — Кели отстъпи назад с очи, приковани в пистолета на Грей. — Вие сте луд! — прошепна с пресипнал глас. Той се извъртя с лице към Амбър, което представляваше маска на страха и недоумението. — И двамата сте луди! — и се хвърли към вратата.

Амбър се отдръпна от пътя му, обърна се да види как Кеди затръшна вратата на поршето си и яростно запали мотора. Изпод гумите изхвърча чакъл и пясък, когато той форсира и изчезна от погледа ѝ. Тъкмо поршето се скри зад ъгъла, Амбър чу в далечината полицейските сирени.

— Май твърдеше, че той не би проявил неимоверната глупост да се покаже на прага ни — през рамо възнегодува тя, докато гледаше полицейските коли да паркират.

— Е, явно е по-глупав, отколкото очаквах. Не съм виновен. Може би е попрекалил с рекламите за моторно масло. Развалят мозъка. Не обвинявай мен. Доколкото си спомням ти беше убедената, че си го отпратила — натърти Грей.

Амбър въздъхна.

— Добре де. Може малко да съм се объркала в преценката си.

— Вече няма значение — увери я Грей. — Предчувствам, че повече няма да се върне.

Амбър си припомни изразът върху лицето на Рорк, когато се изстреля от къщата и побягна към колата си. Грей имаше право. Кели нямаше повече да я притеснява. Той вероятно се е почувствал късметлия, че е успял да се измъкне жив. Тя се усмихна на полицая, когато отвори вратата.

Няколко часа по-късно, Амбър вече не се смееше. Тя беше приела възможно най-сериозното си изражение и нервно крачеше из стаята, докато поучаваше Грей със строг глас.

Той слушаше наставленията ѝ с обичайната си самоувереност, но Амбър беше убедена, че на два пъти видя весело проблясване в златистозелените му очи. Това само я накара да удвои усилията си.

— Ти — каза тя с насочен към него пръст — ще трябва да ми отговориш на няколко въпроса.

Грей бавно въздъхна.

— Слушам, госпожо.

— Откъде взе този пистолет?

— Намерих го под възглавниците на канапето. Удивително е какво можеш да намериш под мебелите. Ще трябва да предупредим чистачката повече да внимава за в бъдеще.

Амбър се извъртя с ръце на кръста и го погледна намръщена.

— Не смей да ми се подиграваш, Кормик Грейсън. Искам отговори. Откъде взе пистолета?

За миг, той я погледна втренчено, а после небрежно каза:

— Мой е. Имам го от години. Законен е, ако това те притеснява.

Тя ядосано тръшна ръце.

— Не това ме тревожи. Искам да разбера как така държиш оръжие у дома.

— Стар навик.

— Останал от? — продължи да настоява тя.

— От предишната ми работа.

— Която беше?

— Ако говорим за въртене на шиш — оплака се Грей, — от теб би излязъл чудесен следовател.

Тя не му обърна внимание.

— Двамата с Мич сте работели заедно, нали? Къде?

Грей присви рамене.

— В голяма международна компания. Отговоряхме за охраната. С Мич бяхме партньори преди пет години. После, докато си пиехме питиетата една вечер, решихме, че ни стига толкова. Очевидно беше, че в деловия бизнес има повече пари и по-малко стрес, отколкото в охранителния. И двамата имахме солидно образование, както и възможността да наблюдаваме в действие едни от най-добрите бизнесмени в света. Изморихме се да скачаме от проблем на проблем. Така че подадохме си оставките и се прибрахме по домовете си, за да прекараме остатъка от живота си, правейки пари по тромав, скучен и отегчителен начин.

Погледът на Амбър омекна.

— Искаш да кажеш, че си захвърлил оръжието, за да започнеш нормален живот. Точно като наемният стрелец от Дивия Запад, който се опитвал да загърби миналото си.

Грей повдигна вежда.

— Мисля, че това е малко пресилено.

— Съвсем не. Сега вече разбирам.

— Така ли?

— Естествено. Ненапразно толкова съм чела Туитчъл. Нищо чудно, че ти харесват всичките тези балади за стрелци. Той винаги е пишел за мъже, живели според каноните на оръжието, но копнеещи за мир и спокойствие.

— Аз не съм живял точно по този начин, Амбър. Имах добра работа с допълнителни облаги и пенсионна осигуровка.

Амбър направи пренебрежителен жест.

— Глупости. Ти си очевидният модел за съвременен еквивалент на стрелец от Дивия Запад. Сигурно добре си се посмял онази нощ в Тусон, когато дойдох да те спасявам. Въобще не съм ти трябвала, нали?

— Трябваше ми — заяви със сериозна убеденост. — Винаги ще ми трябваш.

Тя го погледна въпросително.

— Щастлив ли си от новия си живот?

Той леко се усмихна, наблюдавайки загрижено той лице.

— Много.

— Чудесно. Това решава проблема — тя беше напълно доволна от отговора.

— Кой проблем?

— Е, със сигурност не бих искала да се тревожа, че някой ден можеш да решиш да се върнеш към старата си работа.

— Харесва ли ти да бъдеш съпруга на отегчителен и скучен бизнесмен?

— Много — с готовност потвърди тя.

— А ти, щастлива ли си?

— Страшно.

— Дори доволна? — осмели се той.

Амбър го стрелна с подозрителен поглед.

— Неимоверно доволна.

За кратко настъпи любопитно мълчание, а Грей не сваляше очите си от нея. После спокойно се пресегна и взе обкованото издание на „Кактуси и пистолети“. Амбър загаи дъх, когато той я разгърна.

— Според това, което си написала тук, явно си нещо повече от доволна — нежно каза той. Цветът на очите му беше почти златен.

Тя много добре помнеше всяка своя написана дума.
Посланието беше кратко.

„На Грей, с цялото ми сърце и любов — завинаги!
Амбър.“

— Трябваше да е изненада — прошепна тя.

— Кое? Книгата или посланието?

— Първото — тя загледа книгата в ръцете му. — А посланието
дойде от само себе си.

— Истина ли е това, което пише?

Очите им се срещнаха.

— Всяка дума — простичко отговори тя. — Мисля, че нямаше да
мога да го призная, докато не го написах. Тогава разбрах какво се
случи. Обичам те, Грей.

Той остави книгата до себе си и се изправи.

Амбър с трепет се усмихна, когато той стопи краткото разстояние
пomeжду им и с ръце обви раменете ѝ.

— Радвам се — тихо ѝ каза. — Защото и аз много те обичам,
Амбър Лангли Грейсън. Повече, отколкото съм обичал, когато и да е в
живота си и възнамерявам да не спирам да те обичам, докато съм жив.
Ти се превърна в част от мен. Така е още от деня, когато почука на
вратата ми за работа.

— Май още тогава трябваше да те заподозра, след като разбра за
липсата на машинописни умения у мен и все пак ме задържа. Реших,
че се възхищаваш на усета ми за бизнес.

— Така беше и все още е така. Но със сигурност не бих се
оженил за теб заради това — той палаво се усмихна и с нежна топлина
я целуна. — Винаги съм смятал себе си за търпелив човек, но през
последните три месеца имаше мигове, когато ми се искаше да забързам
хода на събитията. Реших, че ако се оженим, може би ще започнеш по-
бързо да се пробуждаш.

— Да се пробуждам?

Той кимна.

— Смятах те за много страстна, но спяща красавица. Исках да,
съм напълно сигурен, че аз ще съм първият пред очите ти, когато се

събудиш от съня на предпазливостта. Собствеността е единственото законно основание за притежание, така че реших да подсигурия своята.

Тя поклати глава във весела изненада.

— Не си спомням да съм се противила много на предложението ти за брак.

— Не. Само ми наговори куп глупости, че не си била от типа страстни жени, а после не спря да ме съблазняваш по време на медения ни месец.

Амбър леко се изчерви и се засмя, след като прислони глава на рамото му.

— Тогава си казах, че единствено искам нещата между нас да вървят нормално. Все пак бяхме женени. Сериозно започнах да се отчайвам, когато ти очевидно не се интересувахте да се възползваш от съпружеските си права.

— Исках да те вкарам в леглото в мига, в който те видях — дръзко каза той. — Но преди всичко исках ти да ме желаеш — истински. Не исках да правиш нищо по задължение. Така че спрях, докато ти не пое инициативата. След първата нощ във Финикс, си дадох сметка, че прекалено много време съм загубил без причина. От всяка твоя клетка струеше съблазън и желание, така както бях мечтал. Реших, че трябва да си се влюбила в мен. Беше просто въпрос на време да се пробудиш и да го признаеш пред себе си.

Амбър го стисна в прегръдката си.

— Съжалявам, че ми отне толкова време.

Той се засмя с лице, заровено в косите ѝ.

— Няма нищо. Не се чувствах кой знае колко онеправдан, въпреки че ми идеше да те разтърся всеки път, когато описваше чувствата си с думата „доволна“.

— Но аз съм доволна, че съм с теб, Грей. Безкрайно доволна. Не си представям, че ще имам нужда от нещо или от някого, докато имам теб. Страстно те обичам, но не смятам, че страстта сама по себе си би оцеляла, ако не се основаваше на щастието и взаимното удовлетворение. Досега се страхувах да призная любовта и желанието си към теб, защото в миналото тези емоции не ми донесоха нищо хубаво. Сега, обаче знам, че са прекрасни, когато са изградени върху по-солидни основи — тя повдигна глава и посрещна искрящият му поглед. — На практика, комбинацията е взривоопасна.

— Зная. И аз съм безкрайно доволен, че те имам, скъпа. Основната разлика между нас е, че аз не се страхувах да приема присъствието на страстта от самото начало.

— Така ли ще стоим цяла нощ, спорейки кой пръв се е предал на страстта? — попита Амбър с усмихнати очи.

Със силните си, но нежни ръце Грей я привлече по-плътено към себе си. Пламъкът на мъжката жажда само задълбочи златния блясък в очите му.

— Предпочитам да се предам, вместо да споря.

— Има още нещо, Грей — тя се опита да задържи положението за още миг.

— Какво? — той вече беше заровил лицето си във врата ѝ и по кожата ѝ се разстилаше мекият му топъл дъх.

— Искам да ми дадеш честната си дума, че вече никога, никога няма да ме отпращаш, както направи вчера, само за да не съм наоколо, докато ти се справяш с грубата работа.

— Трябваше да се сетя, преди да го направя. Не ти отне много време, за да се върнеш тук, нали? Точно като пощенски гълъб.

— Никога нямаше да ти позволя да ме качиш на онзи самолет, ако не бях толкова разстроена и замаяна от факта, че си ме сметнал за толкова глупава, та да избягам с Рорк. Обидно е, Грей.

Той изстена и я прегърна.

— Съжалявам, скъпа. Това беше единственото извинение, което можах да измисля, за да те накарам да напуснеш града.

— Трябваше да ми кажеш истината.

— Не посмях. Бях убеден, че никога нямаше да тръгнеш, ако знаеше, че онези драмата се навъртат отново. Имах нужда точно от два дни. Знаех си, че няма да изтраят повече и ще действат. Искях да им дам достатъчно дълго въже, за да се обесят сами, както и направиха.

— Аматьори.

Той меко се засмя.

— Точно така.

— Снощи подслушах Мич, докато говореше с теб по телефона и тогава разбрах, че става нещо тук. Предполагам, че Ози и Роджър са ти се сторили аматьори, защото си си имал работа с какви ли не типове, докато си се занимавал с охрана.

— Роджър и Ози са просто две дребни риби. При това — не особено умни.

— Ами Дилейни?

— Казах на полицаите и те ще се свържат с колегите си в Тусон. Не бих се учудил, ако Дилейни вече пътува някъде извън страната с всички налични пари, които е могъл да заграби от курорта.

— Надявам се да го хванат.

Грей сви рамене.

— Възможно е. Двамата му служители без съмнение ще завлекат и него със себе си.

— А, каква беше тази работа с преструването, че ревнуваш от Рорк? — директно попита Амбър.

— Не беше точно преструвка. Ревнувах до полуда.

Амбър рязко повдигна глава.

— Не го вярвам.

— Разбери ме правилно. Знаех, че не възнамеряваш в действителност да избягаш с него. Знаех, че си се посветила на брака ни. Но мъжката ревност е едно силно и примитивно чувство. Невинаги отговаря на логиката. Попитай, който е да е мъж. Защо мислиш, че те накарах да му отвориш, когато се появи на врата ни? Честно си признавам, че нямах нищо против да ме види с пистолет в ръка и с две жертви пред мен, единият от които беше проснат на пода.

Амбър се засмя от все сърце.

— Точно като бившият стрелец, който държи на някогашната си репутация, за да разгонва съперниците си. Само, че той никога не ти е бил съперник, Грей. Още, когато напусках Южна Калифорния не исках никога да го видя отново. Дори и да не те бях срещнала, нямаше да променя мнението си за Рорк. Веднъж щом приех факта, че е плиткоумен мръсник, нищо на света не можеше да ме накара отново да го харесам.

— Браво — въздъхна Грей с дълбоко удовлетворение. — Тогава нека повече не го споменаваме.

— Съгласна съм. Сега, може ли да си лягаме?

— Откъде въобще ти хрумна идеята, че не си дяволски секси, госпожо Грейсън? — с възхищение каза Грей. — Всеки път, когато се завъртя около теб, се опитвах да ме завлечеш в леглото.

— Възразяваш ли?

— Ни най-малко — той е лекота я повдигна и я понесе към спалнята.

Амбър се сгуши в него с глава върху рамото му, опиянена от нежната сила, която я обгръщаше. Когато Грей я остави да се изправи и започна да я съблича, тя с желание се включи. Мекият смях и нежните ласки скоро преминаха в страстни въздишки и тихи стенания на удоволствие и наслада. Дрехите им се свлякоха на пода.

Грей насочи Амбър към леглото и веднага я последва, където отново я взе в обятията си. Устните му докоснаха втвърдените зърна на гърдите ѝ, а ръцете му жадно се спуснаха надолу по тялото, спирайки върху меката коприна на слабините ѝ.

Амбър се задъха, когато страстта достигна връхната си точка с бързината, която разтърси и двамата в наслада. За първи път изрече на глас думите, които от месеци беше погребала в себе си.

— Обичам те, Грей. Толкова те обичам.

Той сякаш отпи от устните ѝ ценните звуци и ги повтори в отговор, когато телата им се сляха след внезапен, нежен тласък.

— Господи, колко те обичам, Амбър. Винаги ще те обичам.

Нощта се спусна като топло покривало върху Амбър и Грей, обвивайки ги в страстта, която извираше от чистата любов и истинското удовлетворение. Амбър се беше предала на блаженството, както и Грей с готовност се предаде на омайните чувства, които бяха пленили и двамата. А когато всичко приключи, те заспаха в обятията си.

Второто тържествено писмо от Хонория Тайлър Аберкромби пристигна няколко дни по-късно. Амбър веднага го забеляза сред сутрешната поща и извика Грей, който правеше чай в кухнята.

— Твоето проклетие — госпожа Аберкромби напада отново — тя триумфално размаха писмото пред лицето му и влезе обратно в кабинета.

— Нима? И за какво иска да спорим този път?

Амбър нетърпеливо сканира съдържанието на писмото.

— Казва, че възнамерява да излезе насреща ти докрай и писмено да обори интерпретациите ти на последните две строфи от „Балада за Били Балантайн“. Щяла да те накара да признаеш, че редовете с

престрелката между Били и Големият Джак Бонър, са в действителност сексуални метафори и че главата на Туитчъл е била пълна единствено с мисли за секс, докато е писал стиховете си. Още повече, той сериозно изопачавал историята. Според нейното проучване, Балантайн никога не се е срещал с Бонър, нито в Тексас, нито където и да било другаде.

— Ха. Мога да докажа, че са се срещали. За това събитие има публикувани статии. Госпожата вече затъва в дълбоки води. Туитчъл може и да си е позволил някои волности с истината, което е негово право като поет, но никога не е изопачавал историята що се отнася до сражение. За коя се мисли, че да твърди, че последните две строфи от „Били Балантайн“ са сексуални метафори? И за какъв точно секс става въпрос, все пак? Не на Туитчъл е пълна главата със секс, а нейната. Тя безспорно е неудовлетворена и като жена, и като поет.

Амбър изведнъж се разсърди.

— Не е вярно! Как смееш да твърдиш това! Типично за един мъж, да критикува, когато не може да отвърне с буквално обяснение.

— Искаш ли да се обзаложим, че Хонория Тайлър Аберкромби е осемдесет годишна старица, чието единствено разнообразие е да спори с мен.

— Яд те е, защото тя има копие от неговите „Събрани съчинения“ — заяви Амбър. — Може дори да има и копие на „Кактуси и пистолети“ — очите ѝ засвяткаха. — Какво ще кажеш? По-добре побързай и напиши статия, в която да докажеш, че тази книга е негово произведение или тя ще те победи върху листа.

Грей бавно се усмихна.

— По-добре да не се опитва да ме предизвиква със статия за книгата „Кактуси и пистолети“.

— О, така ли? — презрително отвърна Амбър. — И защо не? Едва ли ще можеш да направиш нещо по този въпрос, освен да скочиш отнякъде.

— Не разчитай на това. Ако госпожа Аберкромби стигне чак до там в провокациите си, ще се изкуша да ѝ дам един-два урока за истинското приложение на сексуалната метафора.

Настъпи оглушителна тишина в стаята. Амбър бавно примигна.

— Какво точно искаш да кажеш с това, Кормик Грейсън?

— Казвам, госпожо Хонория Тайлър Аберкромби, че ако имате малко здрав разум, не бихте посмели да ме закачате със статия за „Кактуси и пистолети“. Тогава ще видите нещо, което никога не сте виждали досега — как единственият в света изследовател на Туитчъл експлодира.

Амбър продължи да се взира в него още известно време и после се срина в стола си, с весела въздишка на примирение.

— Откога знаеш?

— Че ти си Хонория Аберкромби ли? — Грей се облегна на стола със склучени пръсти и поглед зареян в тавана, сякаш обмисляше отговорът си. — От самото начало, разбира се.

— Невъзможно! Толкова добре прикрих следите си. Няма как да си разбрал. Препращах писмата до издателството, за да не носят местно клеймо. Постарах се в статията, която публикувах да стане ясно, че Хонория е от друг щат. Няма начин да си разбрал.

— Никога не подценявай интелектът на работодателя си, Амбър. От време на време може и да е бавен, но не е глупав — силно мъжествената му усмивка разкри белите му зъби. — Постоянните намеци за големи оръжия и димящи пистолети те издадоха. Защитаваше малко повече от необходимото гледната точка на госпожата. И ако искаш да знаеш истината — точно това ми даде надежда. Реших, че нямаше толкова да те интересува темата за поетичните сексуални метафори, ако по някакъв начин не те интересуваше секса. В частност — с мен.

Амбър се усмихна безсрамно.

— Предавам се. Признавам — не можах да устоя на идеята си да създам госпожа Аберкромби. Много се забавлявах. И още повече, мисля, че трябва да продължа да се забавлявам, като пиша кратки педантични статии, разисквайки Шърборн Юлисес Туитчъл. Прекалено дълго ти държа контрола. Малко конкуренция ще ти се отрази добре. Това ще доразвие изследването на тази тема, ако това не звучи прекалено абсурдно.

— Ще чакам с нетърпение следващата ви статия, госпожо Аберкромби — каза Грей с учтиво свеждане на глава. Той стана и заобиколи бюрото. — Междувременно мисля да доразвием една от вашите теории за използваните от Туитчъл сексуални метафори.

— Къде ще ги доразвиваме? — с престорена скромност попита тя. — Върху лист хартия ли?

— Не, върху спалнята.

— Да не съм те чула да казваш — прошепна Амбър и се отдаде на прегръдките му, — че не съм винаги готова да посрещна нарасналите изисквания на съзвучното литературно изследване.

И тя се остави на поетично настроеният някогашен стрелец, да я отведе в спалнята.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Между редовете
ИК „Арлекин-България“, София, 2002

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-048-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.